

Giới thiệu Bà Xã, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực

Anh là một con người không tin vào tình yêu, kết hôn lại lạ điều anh không tin tưởng. Anh chỉ tin tưởng một điều duy nhất đó là công việc của mình. Truyện Bà Xã, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực sẽ kể tất cả về cuộc sống của anh.

Mục tiêu của anh là độc chiếm được toàn bộ lĩnh vực kinh doanh của tổng ty mình. Vì anh đã ngoài ba mươi tuổi chưa có gia đình nên đã lấy lý do đó chèn ép anh quá mức.

Anh quá cứng đầu nên mọi người phải sắp xếp để anh xem mắt làm cho anh quên đi thời gian làm việc... Liệu anh có thể tìm được người vừa ý hoặc đơn thuần lại là hợp đồng hôn nhân?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Mở đầu

Sau buổi tiệc cuối năm của tập đoàn Hồng Lực, các cấp quản lý vẫn tiếp tục bàn luận, các chủ đề ngày càng quan trọng, bí mật.

Không còn cách nào khác mà, vì các quản lý của công ty đều là tình anh trong giới, họ khó có thể bỏ qua tâm trạng căng thẳng để vui đùa, dĩ nhiên muốn chơi đùa không lo nghĩ thì chỉ có ở nhà. Huống chi hiện tại mèo chó lẫn lộn, lỡ như bị chuốc say nói linh tinh hoặc nằm lại ngoài đường thì thật là khó coi!

Ba giờ sáng, trong phòng bao của một câu lạc bộ sang trọng có chế độ hội viên, ngay từ đầu đã nghe thấy những lời mơ hồ.

"....Khâu, Khâu tổng, tới nào, tiếp tục nào ~"

"Tiếp thì tiếp, ai, ai.... sợ...." Lời nói chưa hết đã nghe tiếng ngáy vang lên thay.

"Tôi không có say, uống thêm chục ly nữa cũng không có vấn đề gì..."

Nửa giờ sau, dần dần, những lời say trong gian phòng cuối cùng cũng bị tiếng ngáy thay thế.

Trên bàn đá cẩm thạch có một đồng chén bát bày la liệt, mà một đám tinh anh bình thường chỉnh tề sắc bén cũng đang nằm ngổn ngang vắt vẻo trên ghế sa lon.

Ở một nơi khác trong phòng, một người đàn ông cao gầy bụng lỵ rượu tựa vào trước khung cửa sổ sát đất, nhìn theo ngoại hình sáng sủa bên ngoài, đây cũng là một người hiểu rõ phong tình.

Người đàn ông mặc một bộ tây trang cẩn thận tỉ mỉ, nhưng đáng vẻ và ánh mắt lại cực kỳ lười biếng, anh giống như một con báo đêm, luôn nhẹ nhàng thông dong như đang hưởng thụ bóng đêm.

Bên ngoài truyền đến ba tiếng gõ cửa, sau đó một bàn tay trắng nõn mảnh khảnh đẩy cửa vào phòng, đầu tiên bước vào là một đôi giày cao gót và đôi chân thon dài xinh đẹp, sau đó là một bộ váy bó sát làm tôn thêm dáng người lung linh.

Bước vào là một người phụ nữ, hơn nữa còn là một người phụ nữ lạnh lùng quyến rũ. Người phụ nữ đứng sau mấy người đàn ông cao lớn vạm vỡ, cô chỉ thị họ, đưa những quản lý đang say kia hoặc nâng, hoặc đỡ, hoặc chống hay khiêng ra khỏi gian phòng, chuẩn bị đưa họ về nhà một cách an toàn.

Đợi đến khi vị quản lý cuối cùng cũng được đưa ra ngoài, cô đứng tại chỗ đợi mấy giây, mới nhẹ nhàng mở miệng, "Anh đang suy nghĩ à? Không làm phiền nữa". Hơi khom người định rời đi.

"Thư ký Lệ."

Cô xoay người quay trở lại. "Vâng"

Lúc này người đàn ông đứng trước cửa sổ mới nghiêng người đi tới, anh có gương mặt đẹp đến mức có thể huênh hoang, từ "khô ngô tuần tú" không đủ để diễn tả sức hấp dẫn của anh, nói anh là trời sinh tướng đào hoa, tin chắc rằng sẽ không có người phản đối, nhưng giữa hai lông mày vô cùng khí phách của anh lại là một đôi con ngươi quá lạnh, tuy đẹp nhưng cũng rất khó gần.

Trì Diệu Hi đi từng bước về phía Lệ Mộng Hằng, mùi rượu trên người anh theo từng bước chân càng gần thì càng rõ ràng, anh đi tới trước mặt cô, hơi cúi đầu nhìn. "Thư ký Lệ, bất cứ khi nào nhìn cô xử lý mọi chuyện đều cảm thấy thật tốt, chỉ huy bình tĩnh, nhịp điệu lưu loát, giống như là chuyện gì giao cho cô tôi cũng có thể an tâm".

Còn trong người lên men, bước chân Tri Diệu Hi lảo đảo một cái, ngay trong lúc đó Lê Mộng Hằng liền đưa tay vịn anh.

"Cẩn thận".

Người lãnh đạo trực tiếp của cô có định lực mạnh hơn thể lực rất nhiều, vì vậy thoát nhìn thấy anh say ba phần, nhưng thật ra anh đã say hơn rất nhiều so với vẻ bên ngoài, cộng thêm bình thường không có việc gì anh sẽ không nói nhiều, cô đến gần mới biết anh say.

"Một tuần không có thư ký Lê, rất nhiều chuyện xử lý không thuận lợi". Anh nhú đôi mày rậm, "Không thể tưởng tượng đến một ngày cô không ở bên cạnh giúp tôi một tay, sẽ thành bộ dạng gì". Anh vừa nói, liền thấy đầu có chút choáng váng, thật là đã say, say đến mức bình thường là một người đỉnh thiên lập địa như anh cũng muốn phóng túng bản thân một chút, dựa một cái vào trụ thủ đắc lực của mình.

Cảm nhận được anh giao toàn bộ sức nặng cơ thể cho mình, Lê Mộng Hằng cảm thấy hơi hạnh phúc cùng chưa xót trong lòng, khoảng cách gần sát như vậy cũng chỉ có vào thời điểm này sao?

Một lát sau, cô mới nhẹ nhàng mở miệng, "Thư kí có năng lực tốt rất nhiều, cho dù có ngày tôi không có ở đây, thư ký mới cũng sẽ rất nhanh bắt kịp tiến độ của anh".

Người nhà của cô đều sống ở Mỹ, lúc đầu là do ông bà ngoại thương cô, khi cha mẹ di dân đã thuyết phục để cho cô ở lại đi học, cho đến khi học hết trung học cô mới sang Mỹ, mà bốn năm trước ông ngoại qua đời, bà ngoại sinh bệnh, cô mới trở lại chăm sóc bà, cũng vì vậy mà cô thường hay gom ngày nghỉ lại để có thể về thăm người nhà ở Mỹ.

Tiệc cuối năm lúc này cô cũng có uống qua một chút, nhưng cô đã hết sức hạn chế, không uống quá ba ly bia, bởi vì cô biết mình không thể phóng túng, phía sau còn có việc phải xử lý, cô biết rằng hôm nay chắc chắn sẽ có người say, cô phải đưa họ về nhà an toàn.

Không biết từ lúc nào ánh mắt của cô bắt đầu luôn đặt ở trên người cấp trên? Mới đầu cô còn cho là bởi vì mình là thư ký, cô phải luôn để mắt để có thể nhanh tay xử lý tốt bất kỳ công việc nào, bởi vì cần, nên đương nhiên cô phải để ý nhất cử nhất động của cấp trên, phải suy đoán chính xác nhất suy nghĩ của cấp trên, mãi về sau lúc cô phát hiện mình không chỉ đơn thuần là vì công việc mới chú ý Tri Diệu Hi, thì cô đã để ý đến tâm tình của anh, lúc anh đắc ý tâm tình của cô cũng vui vẻ, lúc anh không vui tâm tình của cô cũng xuống thấp theo....

Cô để ý mỗi câu anh nói với cô, có lúc chẳng qua chỉ là một câu ca ngợi bằng quơ, tâm tình của cô ngày đó liền như ngày trời trong nắng ấm, hay là một câu trách cứ nhẹ thì tâm tình của cô cũng sẽ nổi gió kéo mưa.

Tri Diệu Hi thích gì, không thích cái gì cô đều thuộc như lòng bàn tay, chắc là do cuộc sống của đại thiếu gia từ lúc ra đời làm anh rất tùy hứng, chưa bao giờ chịu ủy khuất chính mình, một chút cũng không chấp nhận, có thể nói tính tình này làm người bên cạnh rất mệt mỏi!

Anh không uống cà phê có vị chua, uống Latte phải cho thêm nửa chén Espresso, này còn chưa hết, Đại thiếu gia như anh chỉ uống cà phê do cô pha, không uống cà phê do đại lý bán; ăn dưa hấu anh chỉ ăn dưa vàng, không ăn dưa đỏ; trứng chần nước sôi chỉ ăn sáu phần chín, phần rìa lòng trứng phải vừa chín tới, sữa tươi thì chỉ uống sữa bò hơn nửa phải là loại tốt nhất.... Cô hiểu rõ anh như lòng bàn tay, chỉ cần một ánh mắt, một động tác của anh là cô có thể đoán được tám, chín phần ý định của anh.

Lúc cô biết mình đã quá phận, bỏ qua thời cơ phòng bị tốt nhất, thì loại cảm xúc có tên "Động tâm" lặng lẽ được tạo thành, vì vậy cô bắt đầu những ngày thăm mền.

Người khác luôn nói cô là một thư ký vạn năng, người hiểu rõ Tri Diệu Hi nhất không phải ai khác ngoài cô, nghe thấy những lời như vậy chỉ làm cô muốn thờ dài.

Nhẹ nhàng dựa vào người cô, nghe mùi hương đặc biệt chỉ thuộc về Lê Mộng Hằng phảng phất quanh mũi Tri Diệu Hi, khiến cho anh một loại cảm giác an tâm cùng tin tưởng. "Cô là người không ai có thể thay thế được, cho dù là ai ở bất kì vị trí nào, người khác có cố gắng mấy cũng làm thế nào có thể thay thế được? Một khi đã trở thành dạng người này, chỉ có kẻ khác phải nghe lời mình.... ách! Như vậy rồi cuộc có được hay không?"

Ngày cả oán thâm cũng có thể nói ra dễ dàng như vậy, dù biết anh đã rất say, bắt quá cô cũng không cần trả lời, anh luôn là người có chủ kiến, trong những tình huống có tính uy hiếp đến anh, anh không loại bỏ thì cũng sẽ bài trừ. Lê Mộng Hằng chìm vào trong suy nghĩ, bỏ qua những lời của anh, cho đến khi anh đẩy cô một cái, cô mới lấy lại tinh thần: "....Cái gì?"

"Trong cuộc sống của tôi dường như không thể thiếu được một người là Lê Mộng Hằng, cô nói tôi phải làm sao bây giờ?"

"Làm sao lại không thể thiếu được"

"Tôi thích gì, không thích cái gì cô là người biết rõ nhất, như vậy còn thiếu được không? Tôi đây, muốn cô làm thư ký cho tôi cả đời! Không, không được, thư ký cũng có thể từ chức, cũng sẽ có một ngày nghỉ hưu, a..... Như thế nào mới có thể giữ cô cả đời đây?" Trong ánh mắt say lơ đãng của anh hiện lên vẻ bối rối.

Lê Mộng Hằng cười. Người này thật là! Đại khái cũng chỉ có khi anh uống say mới tỏ ra như vậy. Cô đỡ anh đến ngồi xuống ghế sa lon.

Đàn ông thể trạng nặng, lại thêm uống rượu say nên buông lỏng quá độ, Tri Diệu Hi ngã thẳng xuống sa lon, Lê Mộng Hằng trọng tâm không vững cũng ngã xuống đè lên người anh, người dán sát vào thân thể ấm áp của anh làm cho cô mắc cỡ đỏ bừng mặt. Lê Mộng Hằng lúng túng liền muốn đứng dậy, Tri Diệu Hi chợt ôm lấy hông của cô, cô chỉ đành dùng hai tay chống lấy ngực anh để giữ khoảng cách an toàn.

"..... Đứng rồi, lấy về nhà! Đem cô lấy về nhà, như vậy cô liền vĩnh viễn, vĩnh viễn ở lại bên cạnh tôi." Trên khuôn mặt luôn lạnh lùng nở nụ cười trẻ con.

Lệ Mộng Hằng ngăn ra. "..... anh say rồi". Tuy miệng nói vậy nhưng tâm tình của cô lại không thể tránh khỏi kích động.

Vĩnh viễn ở bên cạnh anh sao? Đó là chuyện tốt đẹp cỡ nào? Chỉ tiếc, đó là chuyện không thể nào! Thật là, biết rõ là anh đang say nói năng lung tung, tại sao vẫn còn đề ý, tại sao lại vui vẻ? Thoáng nghĩ, mắt của cô chợt đỏ, vì yêu đơn phương nên quá cô đơn, cô đã cô đơn đến sợ rồi sao?

"Tôi đang nghiêm túc, một, một năm sau nếu chúng ta vẫn chưa có đối tượng kết hôn, vậy thì kết hôn đi".

"....."

"Đồng ý với tôi, đi mà!" Giống như đứa trẻ không ăn được kẹo, anh bốc đồng muốn có được đáp án, thậm chí còn thúc giục cô, "Nhanh lên!"

Lệ Mộng Hằng nhìn anh, đôi mắt xinh đẹp ngấn nước, làm cho mặt anh cũng trở nên mơ hồ, cô thấp giọng, "Lời tôi nói ra chắc chắn sẽ làm được, nhưng đến lúc đó anh vô tình đối ý thì làm sao?"

Trì Diệu Hi nhìn cô, "Mau đồng ý đi, tôi còn đang đợi, đợi câu trả lời chắc chắn của cô....."

"Được, nếu một năm sau chúng ta đều chưa có đối tượng kết hôn, liền kết hôn".

"Đánh tay, móc ghêo".

"Đánh tay móc ghêo".

Ở lầu trên cùng của một nhà hàng năm sao là một địa danh nổi tiếng cho việc cầu hôn cũng như là xem mắt.

Có một vị trí đặc biệt quanh năm luôn được đặc chỗ không ngừng, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, vị trí ấy chưa bao giờ không có khách. Lý do rất đơn giản vì có tin đồn cho rằng đây là nơi được "thần tình yêu chỉ định", chỉ cần ngồi chỗ này cầu hôn, xem mắt thì tất cả đều sẽ thành công.

Hôm nay là một ngày mưa dầm, cũng là một ngày như bao ngày khác, nhưng trong phòng ăn vẫn rất đông khách, nếu cẩn thận nhìn, trong nhà hàng hầu hết đều là những cặp nam nữ chuẩn bị kết hôn. Ở chỗ "thần tình yêu chỉ định" có một đôi nam nữ xuất sắc đang ngồi, người nam thì cao to đẹp trai, nữ thì xinh đẹp, trông rất xứng đôi, có lẽ tỉ lệ thành công là một trăm phần trăm. Nhưng vị mỹ nhân kia lại xấu hổ cúi thấp đầu, còn vị mỹ nam ngồi ở đối diện thì lại thờ ơ lạnh nhạt làm cho không khí có chút quỷ dị.

Trì Diệu Hi vừa lặng lẽ quan sát mỹ nhân, vừa suy nghĩ làm thế nào để thoát thân ra khỏi cuộc xem mắt nhàm chán này.

Tại sao một người đường đường là tổng giám đốc như anh lại xuất hiện ở nơi xem mắt nhàm chán này? Đây chẳng phải là do tục lệ xấu bao đời nay của nhà họ Trì à.

Quy định "Ba mươi tuổi" bất thành văn của nhà họ Trì, chính là bất kỳ người đàn ông nào đều phải "Thành gia lập nghiệp" trước ba mươi tuổi.

Nhưng anh năm nay đã ba mươi hai, tuy đã lập nghiệp nhưng chưa thành gia, cho nên trong lần tụ hội gia tộc năm nay mới bị một số "Người có tâm" đâm thọt, nói anh đã hơn ba mươi mà mới chỉ có một nửa, muốn anh phải theo quy ước của gia tộc phải giao ra một nửa quyền kinh doanh.

Đùa gì thế, công việc là nguồn sống của anh, lấy đi công việc thì anh cũng không còn là Trì Diệu Hi nữa, làm sao có thể để người khác thao túng anh như vậy được!

Chẳng qua là do anh và cha đã bất hòa từ lâu, hai cha con mỗi người đều giữ một nửa quyền kinh doanh như nhau cũng thật là trói tay trói chân, trên danh nghĩa anh là tổng giám đốc, nhưng quyết định của anh lại bị người giữ một nửa quyền kinh doanh kia kiềm chế.

Những tưởng rằng sau khi anh làm cho cổ phiếu công ty tăng lên nhanh chóng trong hai năm qua, đem lại lợi ích không nhỏ cho các cổ đông, làm cho cha có thể giao ra một nửa quyền kinh doanh, đòi lấy nhiều quyền trong thành viên ban quản trị hơn, không còn can thiệp vào quyền kinh doanh của anh.

Ai ngờ trong buổi họp mặt gia tộc lần này các vị trưởng bối lại muốn tiến hành chuyển giao quyền kinh doanh, làm cho anh khi nghe được tức đến mức muốn đánh nhau.

Nhưng việc nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn, mấy ông già này đều là cổ đông của tập đoàn Hồng Lực, chọc cho bọn họ không thích, sau này họ rảnh rồi không có chuyện gì làm, mà đoàn kết lại ngăn cản anh thì sẽ thật phiền phức.

Nhưng cảm giác bị một đám lão già bức hôn làm anh cực thống hận, ép anh đến đường cùng: tôi cũng không phải không muốn lập gia đình, mà vì tôi còn chưa có đối tượng!

Chỉ vì một câu thuận miệng như vậy lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng...

Một đám lão già rảnh rỗi không có việc gì làm lại có hiệu suất cực kỳ cao, chỉ qua có mấy ngày đã đưa tới một đồng người, thật hoài nghi chuyện này là một âm mưu, nếu không thì tại sao trong một thời gian ngắn như vậy lại có thể kiếm ra ngần này người?

Nghe nói những thiên kim này đều là do cha anh tự mình lựa chọn, sau đó, những buổi xem mắt này liền được xếp vào trong lịch làm việc hàng ngày của anh.

Nếu như chỉ do cha anh, thì còn có thể phản kháng được theo hướng là hai cha con từ lâu đã nhìn nhau không vừa mắt, dù sao đây không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng ngặt nỗi phía trên còn có quy luật "Tuổi ba mươi" không thành lời của gia tộc đè ép thật là phiền toái.

Cũng phải nói đến, nếu như gia quy từng bị khiêu chiến, thì mọi việc cũng không khó giải quyết như vậy, nhưng vấn đề là ở nhà họ Trì ngoài anh ra, thì chẳng có người nào có ý kiến khác.

Nhìn thấy bản thân mình chẳng làm được gì, đành phải giả vờ chấp nhận tập tục này.

Muốn anh xem mắt đúng không? Anh sẽ tuyệt đối phối hợp, tuyệt đối nghe lời, nhưng có thành công hay không cũng không phải là chuyện của anh!

Người giới thiệu mới rồi đi không lâu, Trì Diệu Hi đột nhiên nói: "Cô Lưu mỗi tháng xài hết bao nhiêu tiền?" Phương pháp đánh nhanh thắng nhanh là trực tiếp đánh vào tiền, phương pháp này bình thường có hiệu quả tương đối tốt.

Cô gái ngẩn ra, mặc dù cảm thấy vấn đề này hình như có chút thiếu lễ phép, nhưng đối mặt với ánh mắt đào hoa của Trì Diệu Hi cô vẫn xấu hổ cúi đầu. "Cha tôi cho tôi mấy cái thẻ, tùy rằng không có giới hạn, nhưng tôi vẫn hạn chế mỗi tháng chỉ sử dụng khoảng ba trăm ngàn". Sao anh ấy lại hỏi vấn đề này? Chẳng lẽ anh đã nghĩ đến việc sau khi kết hôn sẽ cho cô bao nhiêu tiền để tiêu vặt sao? Nghĩ như vậy mặt cô càng đỏ hơn.

"Ba trăm ngàn? Đó đã là tiết kiệm à!"

"....."

"Tôi không hy vọng sẽ lấy một người vợ xem tôi như một mỏ vàng, tôi chỉ hy vọng cô ấy có thể giống như những cô gái hiện đại, tay làm hàm nhai, độc lập tự chủ, chứ không phải ở nhà làm sâu gạo, kết hôn mà còn làm sâu gạo thì khác nào đổi từ thùng gạo này sang thùng gạo khác!"

Cô gái đỏ mặt.

"Tôi cho rằng đi xem mắt để tìm đối tượng kết hôn thì thật là quá qua loa, tốt nhất là sau khi xem mắt còn phải trải qua giai đoạn "sống thử" mới đúng". Đối với những người cha anh tìm đến đúng thật là không thể ôm hy vọng quá nhiều.

Đối với những tiểu thư con nhà giàu, thì ở nhà là tiểu thư, lúc kết hôn liền chuẩn bị để làm thiếu phụ nhân, những phụ nữ như vậy thật ra cũng không có gì là không tốt, nếu chỉ nói trong giới thượng lưu đây là một ví dụ điển hình, thậm chí còn được coi là một chuyện đương nhiên, chỉ là người muốn kết hôn là anh, anh đương nhiên phải soi mói!

Chẳng qua là anh không muốn nghe theo ý cha, lại muốn an ủi cái tuổi ba mươi hai của mình, nên mỗi lần xem mắt anh đều tham gia, dù mỗi lần đều không may mắn "Bị từ chối", nhưng loại trò chơi này cũng đã chơi thật lâu, vậy mà vẫn còn rất vui.

"Thử, sống thử?" Cô gái càng thêm thẹn thùng.

"Tôi nói sống thử đây cũng không giống như sống thử mà mọi người thường nói, bình thường công việc của tôi rất nhiều, nếu như có vợ tôi muốn cô ấy có thể chia sẻ với tôi một ít công việc, như vậy không phải tốt hơn sao."

"Phải làm việc?" Gương mặt xinh đẹp của cô gái thoáng xanh. Cô bình thường đều được che chở sống cuộc sống của một đại tiểu thư, vậy mà khi kết hôn còn phải ra ngoài làm việc? Điều này so với cuộc sống sau khi kết hôn do cô tưởng tượng hình như khác nhau rất lớn!

"Điều đó là đương nhiên".

"Tôi thật ra cũng không thiếu tiền". Cô gái cố gắng giữ bình tĩnh, không muốn bỏ qua cơ hội một cách dễ dàng như vậy. Trong giới thượng lưu nhiều người như vậy, cũng có rất nhiều lựa chọn, nhưng cha chỉ nhìn trúng Trì Diệu Hi bởi vì anh ta không chỉ là con cháu nhà quyền quý mà còn là một người có năng lực hiếm có trong giới kinh doanh, hơn nữa sau khi gặp mặt cô càng yêu thích anh hơn, dù sao người giàu có nhiều như vậy nhưng người có đáng người tuân mỹ như vậy thật sự rất ít.

"Thật ra, tôi cũng không quan tâm đến việc vợ sắp cưới của mình có thể kiếm tiền hay không, mà chủ yếu là thái độ khi chung sống với nhau. Cho nên mới nói là cần sống thử". Trì Diệu Hi nhướng mày nói: "Sau khi tốt nghiệp đại học tôi không đến công ty phụ giúp cho cha, mà đến công ty tôi ngưỡng mộ để làm việc từ vị trí thấp nhất, lý do rất đơn giản, tôi muốn biết năng lực của mình tới đâu".

Thật ra thì đây chỉ là một trong những lý do, quan trọng nhất là anh và cha đều ngang như nhau, bắt đầu từ năm ba đại học, mỗi lần nghỉ hè hoặc nghỉ đông anh đều đến công ty nhà mình để thực tập, chỉ có mấy tháng mà anh với cha đã như nước với lửa, huống chi là làm việc lâu dài với nhau, một núi không thể có hai hồ.

Anh ở công ty ấy mất ba năm thì lên được vị trí tổng giám đốc, sau đó công ty ở nhà cần một người quản lý chi nhánh ở hải ngoại, sau khi được mọi người khuyên nhủ anh mới quay trở về công ty. Điều kiện để anh trở về rất đơn giản, chi nhánh công ty do anh quản lý không phải chịu sự can thiệp của công ty chính, chỉ là cha anh cũng không phải người bình thường, ông cũng nói rõ là cho anh thời gian hai năm, nếu chi nhánh của anh phát triển mạnh hơn công ty chính, thì tổng giám đốc như ông sẽ hoàn toàn không can dự nữa, còn nếu ngược lại, thì anh phải ngoan ngoãn quay trở lại tiếp nhận quyền thừa kế tập đoàn.

Chính vì vậy nên cha con hai người dùng phương thức kinh doanh để đấu tranh, người cha cường thế muốn con mình nghe lời; còn người con thì muốn nói cho cha biết, anh cũng có ý tưởng của bản thân không muốn bị quấy rầy.

Người bên ngoài đều cảm thấy Trì Chí Nhân ức hiếp con trai mình, dù sao trong những năm gần đây, chi nhánh ở nước ngoài của tập đoàn Hồng Lực cũng từ từ suy thoái, làm thế nào có thể vững chắc bằng công ty chính trong nước?

Nhưng kết quả tranh đấu của hai cha con là Trì Diệu Hi thắng lợi hoàn toàn, từ đó Trì Chí Nhân thật sự buông tay nghiệp vụ ở hải ngoại, nhưng khúc mắc giữa cha con hai người cũng ngày càng lớn.

"Tôi chính là đi lên từ con đường này, nên cũng muốn một nửa của mình cũng biết sự cực khổ khi làm việc. Dĩ nhiên, muốn người khác cũng làm giống như tôi thì thật khó, cho nên có thể làm thư kí bên cạnh tôi, theo kịp tiến độ của tôi cũng được rồi. Cô Lưu có lẽ cũng có nghe qua, tôi là một người có nhiều tính xấu, tánh khí "bãi thuốc nổ" của tôi không biết được là xấu đến mức nào, người muốn kết hôn với tôi không thể không biết những điều này, cho nên sống thử cũng là phương pháp tốt để tránh sau khi kết hôn mới biết là mình bị lừa".

"Bãi thuốc nổ? Chính là anh?" cô gái từng nghe qua trong giới kinh doanh có một ông chủ xấu tính, nghe nói trong nửa năm đã sa thải bảy nữ thư ký, mỗi người khi nghỉ việc đều là khóc chạy ra ngoài.

Trì Diệu Hi làm như ngạc nhiên. "Cô thật sự có nghe qua? Haiz, thật là chuyện tốt không ra khỏi cửa mà chuyện xấu thì đồn xa....."

Kính hải quá độ làm cho cô gái đều nói ra tất cả những lời trong lòng. "Anh từng trong vòng nửa năm sa thải bảy nữ thư kí, hơn nữa mỗi người khi nghỉ việc đều là khóc chạy ra ngoài...". Lại nghĩ đến những lời anh mới nói _____ làm thư kí bên cạnh tôi, theo kịp tiến độ của tôi cũng được rồi.

Nói cách khác, Trì Diệu Hi đã sống thử với bảy người phụ nữ trong vòng nửa năm, mỗi người đều bị "Bãi thuốc nổ", nổ cho tan xương nát thịt, không còn ai sống sót? Vậy cô, cô không phải là người thứ tám chứ?

"Anh anh anh.....". Đây không phải là tự tìm chỗ chết sao! Trong nhất thời, trong mắt cô hình tượng của Trì Diệu Hi đã chuyển từ một người đào hoa sang dã thú. "Tôi, tôi đột nhiên, đột nhiên....." Cô hốt hoảng đến độ nghĩ không ra có.

"Đột nhiên không thoải mái? Đột nhiên muốn đến phòng vệ sinh? Hay là đột nhiên có chuyện gì? Nếu cô đột nhiên có chuyện gì thì xin cứ tự nhiên, không cần đề ý đến tôi."

Cô gái liền giống như nhận được đặc xá gấp đến mức không kịp chào hỏi, liền cầm lấy túi xách đi vội ra ngoài, khi ra đến cửa còn xém bị té trật chân.

Trì Diệu Hi nhường mày, cảm xúc cả phê đã nguôi ở trên bàn lên uống. "Người cuối cùng cũng bị từ chối, để xem sau này còn thứ gì có thể ảnh hưởng đến công việc của mình!" Ấc, cả phê của một khách sạn lớn sao vẫn khó uống như vậy? Thư Ký Lệ pha vẫn ngon hơn.

Nếu không phải hôm nay thư ký vạn năng của anh xin nghỉ, anh đã có thể gọi điện kêu cô pha sẵn cả phê, chờ đến khi anh về công ty là có thể uống cả phê ngon rồi. Hôm nay sao Lệ Mộng Hằng sao lại xin nghỉ nhỉ? Cô vừa nghĩ thì anh liền có chút không thoải mái, giống như là thiếu thiếu cái gì, chỉ khi thấy cô mới có thể yên tâm.

Ấch! Hình như mình đã quá lệ thuộc vào cô ấy rồi, đây không phải là chuyện tốt, tốt nhất là không nghĩ đến nữa, nếu không một chút lại muốn gọi kêu cô ấy đến công ty, chuyện này cũng không phải là chưa xảy ra.

Hay là nên nghĩ đến vấn đề hiện tại đi! Trì Diệu Hi thờ dãi trong lòng.

Thật ra thì từ chối đối tượng xem mắt này không chỉ vì không muốn làm theo ý của người khác, mà còn do những thiên kim tiểu thư này đều không phải là đối tượng của anh. Như vậy, rốt cuộc là người như thế nào mới có thể làm cho anh thích?

Lúc sống chung thì tự do thoải mái, có thể tâm sự với nhau, anh nghĩ gì cô ấy cũng biết..... Anh đột nhiên nhớ đến bạn gái trước. Lúc đó sao họ lại chia tay nhỉ? Hình như là vì nhà gái muốn kết hôn, nhưng anh đang tập trung cho sự nghiệp không muốn kết hôn nhanh như vậy, sau mấy lần tranh cãi không có kết quả, hai người liền chia tay, cô có người mới rất nhanh. Nhưng thật bất tiện vì người kia lại là bạn tốt của anh, hai người vì cô mà trở mặt, sau đó lại xảy ra chuyện không vui.

Đều là những chuyện khi còn trẻ, tại sao anh lại nhớ đến La Vịnh Ân? Đều tại cái quy định ba mươi tuổi bức ép, haiz!

Tóm lại, nếu muốn chung sống vui vẻ, có thể tâm sự với nhau, và phải là người phụ nữ ăn ý với anh, những điều này muốn có thì hai người ít nhất cũng phải mất một thời gian chung sống để bồi dưỡng, nhưng đáng tiếc là việc đi xem mắt để kết hôn thì không thể làm được điều này.

Đi xem mắt với những thiên kim tiểu thư này giống như là đi mua hàng mà không có thời gian dùng thử và giám định, sau khi mua hàng mà cảm thấy không thích hợp thì chỉ có thể tự nhận là mình xui xẻo, không thể trả lại hàng.

Lần xem mắt này có thể tạm coi như đã kết thúc, nhưng anh cũng biết rằng những lão già kia sẽ không bởi vì anh "Bị từ chối" mà bỏ qua, có lẽ sẽ có lần tiếp theo rất nhanh thôi, cho nên để ngăn cái chuyện nhầm chán này thì cách tốt nhất chính là phải thật nhanh tìm được đối tượng để kết hôn.

Trì Diệu Hi cầm ly nước lên chuẩn bị uống một chút, thì bỗng nhiên có một cô gái xinh đẹp đi vào nhà hàng hấp dẫn sự chú ý của anh.

Thư ký Lệ?

Không phải hôm nay cô xin nghỉ sao, sao giờ lại xuất hiện ở đây? Lại còn biết anh ở chỗ này, không phải là có chuyện quan trọng muốn tìm anh chứ? Anh đang muốn đứng dậy đi đến chỗ cô để chào hỏi, nhưng lại phát hiện cô dường như không phải đến tìm anh, mà là có hẹn với người khác, lúc này cô ấy đang đi về phía đối phương.

Nhìn theo hướng cô đi, lúc này đang chờ cô là một người thanh niên không tầm thường, hơn nữa hình như anh cũng có chút ấn tượng với người đó..... Đúng rồi, đó không phải là con trai trưởng của tập đoàn Gia Uy sao, anh có ấn tượng với hắn là vì trong những buổi tiệc anh tham gia gần đây, thì hắn cũng có tham gia, hình như tên là..... Tăng Đức Huân thì phải.

Thư ký Lệ có quen với hắn sao? Còn là..... Anh chợt nhớ ra nhà hàng này lại là nơi nổi tiếng để hẹn hò, trong đầu chợt hiện lên ý niệm này, tâm tình của anh vừa thoải mái được một chút liền biến mất, thay vào đó là một sự phiền muộn.

Mà Tăng Đức Huân vừa thấy Lệ Mộng Hằng, liền nhiệt tình đứng dậy, khuôn mặt đẹp trai vui vẻ mỉm cười.

Trì Diệu Hi càng nhìn càng cảm thấy không thích, một người đàn ông mà hờ tí ra là cười toe toét, hoa ngôn xảo ngữ, hừ! Lúc trước anh đã thấy hắn môi hồng răng trắng có chút giống đàn bà, hiện tại lại càng nhìn không vừa mắt.

Lệ Mộng Hằng ngồi dựa lưng về phía Trì Diệu Hi nên anh không thấy được nét mặt của cô, nhưng anh có thể thấy rõ ràng bộ dáng lấy lòng của nhà trai.

Càng lúc anh càng cảm thấy mình khó chịu vô cớ, Lệ Mộng Hằng xin phép nghỉ làm để đi xem mắt cũng tốt lắm mà, có làm sao đâu? Anh là cấp trên hình như cũng hơi bị nhiều chuyện rồi, cô ấy cũng đã hai bảy, hai tám tuổi, cũng nên tìm đối tượng rồi.

Lúc anh định ra về thì phát hiện Lệ Mộng Hằng cũng đang đứng dậy tính ra về.

Sao lại nhanh vậy? Chẳng lẽ cô cũng giống anh, cũng là vì bất đắc dĩ mới đến xem mắt? Theo bản năng anh đưa mắt nhìn về mặt của Tăng Đức Huân, không phải nha, thoạt nhìn hắn ta còn rất vui vẻ nữa.

Cũng không hẳn là như vậy, có lẽ cũng có người giống anh, xem mắt thành công mới gọi là đau khổ, bị từ chối mới có thể vui vẻ như vậy.

Chuyện này cũng thật kỳ lạ!

Theo sau Lệ Mộng Hằng ra khỏi nhà hàng, Trì Diệu Hi cũng không muốn tiếp tục "Lén lén lúc lúc" đi phía sau cô nữa, nên anh kéo cửa ra gọi với theo cô, có lẽ lúc đó vừa vặn có một chiếc xe đi ngang bấm kèn nên cô ấy không nghe, vẫn tiếp tục đi về phía trước, lúc qua ngã tư anh lại bị một chiếc xe tải lớn chặn lại, lúc chiếc xe đó chạy qua thì cô đã đi đến góc đường, hơn nữa đèn đỏ cũng vừa chuyển, làm cho khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa.

Trì Diệu Hi đang định từ bỏ không theo sau cô ấy nữa, bởi vì cảm thấy thật kỳ quái, trong lúc nhân viên của mình xin nghỉ thì anh không có lý do gì, lại đi tò mò sau lưng người ta.

Mới vừa định như vậy, anh liền nhìn thấy Lệ Mộng Hằng đang đứng nghỉ chân trước một cửa hàng được một lúc thì đẩy cửa đi vào trong.

Đó là tiệm áo cưới mà! Trì Diệu Hi nhớ hình như mấy ngày trước ở phòng làm việc, anh cũng có nghe thấy Lệ Mộng Hằng nhận được một cuộc điện thoại, nói cái gì là trang điểm, quần áo, chụp hình thì phải? Đó chính là việc chụp hình cưới này sao?

Muốn chụp hình cưới..... vậy đối tượng là ai? Không phải là Tăng Đức Huân chứ? Tại sao anh không nghe thấy gì hết vậy?

Trì Diệu Hi không biết tại sao tức giận, cũng không biết tại sao rõ ràng anh muốn đi về, tính là lái xe về thẳng công ty, lúc này lại quay ngược lại, hơn nữa cho dù anh cũng biết rõ đó không phải chuyện của mình, nhưng anh vẫn đẩy cửa bước vào tiệm áo cưới.

"Xin chào quý ngài, ngài có cần phục vụ gì không?" Nhân viên tiệm áo cưới nhiệt tình tiếp đón.

"Tôi tìm người, là cô gái vừa vào đây." Anh nhìn khắp cửa hàng cũng không thấy bóng dáng cô.

"A, anh là vị hôn phu của cô Lệ à?"

Trì Diệu Hi có chút lúng túng, đang muốn phủ nhận, thì cô nhân viên lại không chú ý đến vẻ mặt anh, nói tiếp: "Cô ấy đang ở trong phòng thử đồ, để tôi dẫn anh qua đó".

Phòng thử đồ cưới lớn hơn rất nhiều so với một căn phòng thử đồ bình thường, hơn nữa để không làm bẩn váy áo cưới, cửa hàng cũng quy định riêng để thử đồ, đó là khu có sàn nhà bằng gạch bóng và màn che dày phủ sát đất.

Nhân viên cửa hàng nhẹ lay tấm rèm. "Cô Lệ, vị hôn phu của cô đến rồi".

Lệ Mộng Hằng vừa cời y phục đang chuẩn bị thay áo cưới, nghe nhân viên nói như vậy, cô liền giật mình, cẩn thận hỏi: "Là Đức Huân học trưởng sao?" Không phải lúc này anh ấy nói có việc bận, bảo cô chụp hình xong thì gọi cho anh sao? Chẳng lẽ anh đổi ý sao?

Trì Diệu Hi nhú mày, vị hôn phu của cô là Tăng Đức Huân sao? Lại chú ý rằng cô ấy kêu Tăng Đức Huân là "học trưởng", vậy là họ đã sớm quen nhau rồi sao?

Không đúng, không phải là hẳn từ nhỏ liền du học ở bên ngoài..... Đúng rồi, thư kí Lệ cũng có một thời gian dài du học ở Mỹ, sau này vì phải giúp bà ngoại nên mới trở về nước.

Thư kí Lệ muốn kết hôn thật sao? Đây là chuyện vui, vậy sao tâm tình của anh bây giờ lại phức tạp như vậy? Lúc còn làm ở công ty bên Mỹ, thư ký của anh là Winni sau khi làm được hai năm cũng kết hôn, khi đó tâm tình của anh rất tốt, còn vui vẻ tặng một bao đỏ thật lớn, vui vẻ dự tiệc.

Lệ Mộng Hằng cũng là thư ký của anh, đến tuổi kết hôn cũng là chuyện bình thường, vậy tại sao anh lại đề ý đến chuyện cô muốn kết hôn như vậy?

Cảm giác giống như..... Rõ ràng đó là đồ của anh, lại có người muốn tranh giành!

Tri Diệu Hi chột giết mình, cảm giác giống như vừa bị đánh một cái, tâm tình càng buồn bực hơn. Ách, thật là một ví dụ kì quái, thật chẳng ra làm sao!

Nhân viên cửa hàng thấy hai người bỗng nhiên im lặng, còn cho là do có người ngoài ở đây, nên vợ chồng son hai người cũng khó nói chuyện, vì vậy liền kiếm cớ bỏ đi. "Tôi có việc một chút, hai người cứ từ từ nói chuyện."

Nhân viên rời đi một lát, Lệ Mộng Hằng mới mở miệng, "Em biết làm chuyện như vậy là rất thiếu lễ phép với học trưởng, nhưng trừ anh ra, em không biết nên nhờ ai cả."

"Tri Diệu Hi càng nhũn mỳ sâu hơn. Có chuyện gì mà dù biết rõ là không tốt như vậy cô vẫn phải nhờ đến Tăng Đức Huân? Hơn nữa cái gì là ngoài trừ hẳn ra, cô không biết phải nhờ ai? Anh là người lãnh đạo trực tiếp mà cô vẫn không thể dựa vào, vẫn không thể tin tưởng sao?"

Thấy người bên ngoài không lên tiếng, Lệ Mộng Hằng còn cho rằng Tăng Đức Huân muốn từ chối, cô vội nói thêm "Học trưởng, hình này chẳng qua là cho bà ngoại em xem, bà, sau này bà có bất hạnh qua đời em sẽ lập tức tiêu hủy nó, tấm hình này tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài, em đảm bảo, em chỉ chụp những hình này để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bà, để cho bà có thể an tâm ra đi".

Dừng lại một chút, thấy Tăng Đức Huân vẫn không nói tiếng nào, Lệ Mộng Hằng cho rằng mình cũng làm khó người ta quá, cô luôn là người không muốn làm cho người khác khó chịu. Suy nghĩ một chút, Tăng Đức Huân là người có gia thế tốt như vậy, đương nhiên anh cũng phải đắn đo nhiều hơn người khác, hình cưới của hai người lỡ như không may bị truyền ra ngoài, thì chắc chắn sẽ gây ra rất nhiều khó khăn cho anh, cô không nên bởi vì học trưởng đối tốt với cô liền được nước làm tới.

Thờ dãi, cô nói "Nếu học trưởng vẫn cảm thấy lo lắng..." Thay xong áo cưới, cô cảm thấy nói chuyện với người ta qua một tấm rèm như vậy thật là kỳ cục, liền kéo rèm đi ra ngoài, nhưng lúc thấy bên ngoài không phải là Tăng Đức Huân, mà là Tri Diệu Hi, cô liền trừng mắt nhìn chằm chằm!"

"Tổng, tổng giám đốc" tâm cuồng loạn, suy nghĩ của cô liền loạn thành một đoàn. Anh, anh..... Tri Diệu Hi sao lại ở đây?

Tri Diệu Hi nhường mỳ nhìn Lệ Mộng Hằng mặc một bộ áo cưới trắng thanh khiết. "Một màn cảnh đẹp ý vui như vậy, sao cô lại bày ra vẻ mặt như gặp quỷ vậy?" Lệ Mộng Hằng có làn da trắng, khung xương tinh tế, bộ trang phục được thiết kế bó sát vòng eo đồng thời để lộ phần vai làm tôn lên vóc dáng cân xứng, xinh đẹp của cô.

Lệ Mộng Hằng lấy lại tinh thần, thu lại vẻ mặt ngạc nhiên của mình. "Anh sao lại ở đây?" Trong lòng cô có chút ảo não, những lời vừa rồi không biết anh đã nghe thấy bao nhiêu?

Tri Diệu Hi trái lại nói "tôi không biết cô cùng với đại công tử của tập đoàn Gia Uy đến đây chụp hình cưới nha."

Lệ Mộng Hằng cau mày suy nghĩ, tại sao chỉ qua lời nói của cô mà anh cũng biết "Học trưởng Đức Huân" là Tăng Đức Huân? Đối với chuyện của cô rất cuộc anh biết được bao nhiêu? Quên đi, có lẽ nói thật sẽ làm mọi chuyện đơn giản hơn nhiều, cô liền giải thích, "Lúc tôi đi học ở Mỹ anh ấy đối với tôi cũng rất quan tâm, cho nên khi có chuyện phiền toái tôi liền nghĩ đến anh ấy." Trên thực tế, Tăng Đức Huân cũng đã từng theo đuổi cô, bất quá cô chỉ xem anh là bạn tốt, ngoài ra cũng không có tình cảm gì khác.

Sắc mặt của Tri Diệu Hi vẫn có chút nặng nề.

Lệ Mộng Hằng theo bản năng nói tiếp: "Mấy ngày trước bác sĩ có chuẩn đoán là bà tôi không còn sống được bao lâu, mà tâm nguyện lớn nhất của bà là thấy tôi kết hôn, tình trạng của bà lúc này quả thật không tốt, khi tỉnh, khi tỉnh khi mê, lúc này làm hôn lễ cũng không còn kịp, bà cũng không thể nào tham gia được, cho nên tôi liền muốn.... có tấm hình để cho bà xem, như vậy bà cũng sẽ vui vẻ."

Bà ngoại đã sáu mươi tám tuổi, năm năm trước đã phát hiện bà có khối u ác tính, người trong nhà đều có chuẩn bị trong lòng, trong nhà đều nghĩ bà sẽ là người đi trước, ai ngờ người có thân thể cường tráng như ông ngoại lại đi trước một bước, ngay cả bác sĩ cũng không ngờ là bà ngoại có thể sống qua năm năm nay.

Đối mặt với việc sắp có người thân ra đi cô cũng rất đau lòng, nhưng trong lòng vẫn luôn có sự chuẩn bị, ngược lại còn có đủ thời gian để xử lý tốt mọi chuyện, giảm đi tối đa những đau thương.

"Loại chuyện tốt này sao cô có thể bỏ qua tôi - người dễ giúp nhất mà đi nhờ cậy Tăng Đức Huân."

Lời này có ý gì đây? Lệ Mộng Hằng không dám suy nghĩ quá nhiều, "...là sao?"

"Hoàn thành tâm nguyện của một bà lão khi bà ấy còn sống không phải là việc tốt sao?"

Tôi là người ở gần cô nhiều nhất, sao cô lại đi nhờ Tăng Đức Huân chụp hình cưới, như vậy không phải bỏ gần xin xa sao? Ý của tôi là, cô có thể nhờ tôi giúp được mà."

"..... Tăng Đức Huân là học trưởng của tôi, để anh ấy giúp tôi thấy tự nhiên hơn." Chụp hình cưới đương nhiên có nhiều động tác thân mật, cùng Tăng Đức Huân chụp thì cô biết rõ chuyện đó là giả, chẳng qua là mình đang đóng kịch, giống như là đang làm người mẫu mặc áo cưới chụp hình quảng cáo, nhưng nếu người đó là Tri Diệu Hi, cô sợ mình sẽ không nhận được mà tưởng tượng lung tung, làm cho tình cảm của mình lẫn lộn vào!

Cùng chụp hình cưới với người mình thích, bất luận là lúc ôm ấp ấm áp hay liếc mắt đưa tình.... những khoảnh khắc tuyệt vời đó tất cả đều là giả, điều đó đối với cô thật tàn nhẫn, cô không muốn như thế.

"Chúng ta đã làm việc chung với nhau suốt hai năm, như vậy còn không được tự nhiên sao?"

"Nhưng chụp hình cưới không giống như vậy."

Tri Diệu Hi vốn nghĩ là mình đang cho cô một lựa chọn khác, nhưng cô lại từ chối một cách thẳng thừng như vậy làm cho anh có cảm giác không thoải mái. Chẳng lẽ cô ấy cảm thấy chụp hình với Tăng Đức Huân thì tốt hơn sao? Mới chỉ tưởng tượng đến cảnh hai người đó thân mật chụp hình cưới với nhau giống như những cảnh trên phim ảnh, anh liền cảm thấy tức giận.

Tri Diệu Hi càng ngày càng có cảm giác mãnh liệt là đồ vật của mình đang bị cướp đi!

Tại sao bản thân mình lại có cảm giác kỳ lạ như vậy? Anh nhớ lại tâm tình lúc mình lầm tưởng rằng Lê Mộng Hằng muốn kết hôn. Hai người đều là thư ký, vậy tại sao tâm tình của anh lúc biết Lê Mộng Hằng muốn kết hôn cùng với lúc Winni muốn kết hôn lại kém nhau nhiều như vậy?

Anh liền suy nghĩ về những vấn đề bất đồng này....

Winni là một thư ký chuyên nghiệp, năng lực làm việc của cô ấy cũng rất tốt, nhưng cô ấy ngoài trừ những chuyện liên quan đến công việc thì cũng không ảnh hưởng nhiều lắm đến đời sống của anh. Còn Lê Mộng Hằng không những cũng rất xuất sắc trong công việc, mà còn có nhiều hơn một phần dụng tâm giống như một tri kỷ, những thói quen ăn ở ngủ nghỉ của anh cô đều rất rõ ràng, lại còn hiểu rõ giới hạn của công và tư.

Thiếu thư ký thì anh còn có thể tìm thêm, chứ nếu thiếu Lê Mộng Hằng, anh biết đi đâu mà tìm một người như vậy? Đối với anh mà nói Lê Mộng Hằng không chỉ là thư ký mà cô còn là một quản gia toàn năng, anh cần cô, thật sự rất cần!

Một người ưu tú như vậy, sao anh lại có thể để người khác cướp đi? Cho dù chỉ là đi "Chụp hình cưới giả", Lê Mộng Hằng chọn Tăng Đức Huân mà không phải anh làm cho lòng hiếu thắng của anh nổi dậy, giống như lúc nhỏ chia tổ làm thí nghiệm, nếu như người bạn mà anh thích không chọn anh mà chọn cùng tổ với người khác, anh liền không vui, mà khi anh không vui thì anh rất tùy hứng, thậm chí là không chịu nói lý lẽ.

Anh đối với Lê Mộng Hằng cũng là như vậy sao? Không sai! Nhất định là như vậy.

Tri Diệu Hi tự nghĩ như vậy nên tâm tình buồn bực vô cớ trước đó của anh cũng trở nên sáng sủa hơn.

Anh thuộc phái hành động, lúc phát hiện ra mình để ý, thì anh liền tranh thủ cơ hội. Còn nữa, Lê Mộng Hằng không phải đang cần một đối tượng để chụp hình cưới sao, mà anh, anh cũng đang cần một người vợ để ngăn cản cái quy định bất thành văn "Ba mươi tuổi" của nhà mình....

Anh lại liệt kê ra những điều kiện về vợ tương lai của mình: sống với nhau thoải mái tự tại, có thể dễ dàng tâm sự, mình nghĩ gì cô ấy cũng biết.... Dường như Lê Mộng Hằng là hình mẫu mà mình dựa vào để lập nên những điều kiện kia, sao lúc đầu không nghĩ đến cô ấy nhỉ?

Bất quá cô chụp hình cưới cũng chỉ là đóng kịch, chờ sau khi bà cô qua đời, mấy tấm hình đó cũng được xem là đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, liền bị đem đi hủy bỏ hết xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng tình huống của anh lại không giống như vậy, đám lão già kia vẫn còn rất mạnh khỏe chờ tham gia tiệc cưới của anh, có lẽ còn phải đi đăng kí kết hôn luôn ấy chứ, chỉ một tấm hình cưới làm sao có thể lừa gạt bọn họ? Cho nên, nếu anh muốn kết hôn thì phải kết hôn thật!

So với những người mà hắn phải xem mắt, mặc dù cũng có chút không ổn, nhưng Lê Mộng Hằng là đối tượng kết hôn tốt nhất. Chẳng qua là cho dù anh muốn cưới, nhưng Lê Mộng Hằng lại không muốn, không sao cả, chỉ cần giải quyết từng vấn đề một, trước tiên là việc chụp hình cưới này.

"Chỗ nào không giống?" Hiểu rõ mục đích của mình, anh luôn là người không quá bận tâm về quá trình thực hiện, thủ đoạn có quang minh hay không, có lỗi lạc hay không không quan trọng, không cần biết dùng phương pháp gì chỉ cần đạt được mục tiêu thì đó chính là phương pháp tốt nhất.

"Uhm, có chút không tốt!" Lê Mộng Hằng có chút bối rối chớp chớp mắt. "Tóm lại.... chính là không được!"

Tri Diệu Hi nhúng nhúng vai, gương mặt tuần tú mỉm cười có vẻ gian xảo. "Mấy tấm hình cưới cô chụp cùng với Tăng Đức Huân, lỡ như không cẩn thận bị truyền ra ngoài thì không biết có xảy ra chuyện gì không nhỉ?"

Lê Mộng Hằng nghe xong ngẩn ra, cô không thể hiểu được: "Anh, Anh đang uy hiếp tôi sao?" Không thể nào! Cô không thể hiểu được cấp trên của mình. Vì tranh giành chụp hình cưới cùng người đàn ông khác mà anh lại uy hiếp cô? Anh cho rằng chụp hình cưới là đang luyện tập sao, tập càng nhiều càng tốt?

"Uy hiếp? Sao tôi lại làm như vậy được, chẳng qua là tôi chỉ muốn cho cô thêm một lựa chọn thôi mà."

"Lệ Mộng Hằng hơi bức mình, "Anh là tổng giám đốc của tập đoàn Hồng Lục, hình cưới của tôi với anh mà lộ ra ngoài bị đám phóng viên biết được thì mới có chuyện phiền phức đó...."

Trì Diệu Hi nở nụ cười nghiêng ngả. "Cô sợ sao?"

"Sợ cái gì?"

"Sợ đùa quá hóa thật, tới lúc đó chỉ có nước phải làm giả thành thật."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Hôm nay là thứ bảy không cần phải đi làm, nhưng Lệ Mộng Hằng vẫn như cũ thức dậy lúc bảy giờ, vừa bước ra khỏi phòng, cô liền kinh ngạc thấy bạn cùng phòng với mình đang ngồi ở phòng khách uống cà phê.

Bạn cùng phòng với cô là La Trạch Hương, cô ấy có bối cảnh gần giống với cô, lúc trước cũng học ở Mỹ, cá tính độc lập, quan trọng là Trạch Hương tính tình rất tốt, mặc dù có lúc mơ hồ, có khi lại không khéo tính quá làm người ta đau đầu, nhưng có lẽ giống như người ta hay nói muốn biết tính cách của một người thì đầu tiên hãy nhìn mắt của họ, người có ánh mắt trong suốt, thì tính tình cũng rất lương thiện mà lỗi lạc, bạn cùng phòng với cô chính là một người như vậy.

"Trạch Hương, sao hôm nay cậu thức sớm vậy? Hay là vẫn chưa đi ngủ đấy?" La Trạch Hương là một người vẽ tranh minh họa có tiếng, cô cũng là một trạch nữ chính hiệu, công việc của cô thường là ngày đêm lẫn lộn, có lúc cũng bình thường một chút, nhưng tới lúc sắp nộp bản thảo thì cô ấy bận tới tối mịt tới mữa, cô ấy so với cuộc sống quy luật của cô thật là khác nhau xa.

"Không phải đâu, rạng sáng bữa trước mình vừa vẽ xong bản thảo liền lăn ra ngủ, thẳng đến sáu giờ sáng nay không chịu được nữa mới dậy kiểm đồ ăn này." Cô cười ha ha.

"Thật là, cậu cũng phải chú ý đến sức khỏe bản thân một chút chứ."

"Cũng đúng, mình đang định đi kiểm một công việc bình thường hơn, nhưng mà chuyện này phải bàn lại kỹ hơn mới được!" La Trạch Hương cầm ly cà phê cười hi hi hỏi cô, "Này, hình cưới không phải đã làm xong lâu rồi sao? Để cho mình xem một chút đi". Cô đưa tay ra đòi.

Chuyện của cô cùng với Trì Diệu Hi Trạch Hương cũng biết đến tám chính phần, cô ấy là người bạn duy nhất cô có thể tâm sự.

"Cũng mới xong gần đây thôi, tại cậu bạn quá, nên mình cũng chưa đưa cậu xem được." Lệ Mộng Hằng kéo ngăn tủ lấy ra một túi giấy đưa cho cô bạn cùng phòng.

Cô cầm lên thấy hơi nặng nể, "Không phải chỉ chụp mấy bức thôi sao? Cái này hình như là nguyên album mà phải không?" Cô lấy mấy tấm hình ra xem liền kêu lên, "Oa, Mộng Hằng tiểu thư à, cậu từ một đại mỹ nữ thẳng cấp thành tiền nữ luôn rồi!" Tấm hình này thật hoa lệ, đẹp đến mức phải nói là "Đốt tiền" đó.

"Mình vốn dĩ định chọn một bộ lễ phục rồi chụp mấy tấm thôi, ai biết được....." Cô chưa bao giờ biết Trì Diệu Hi như vậy mà lại là người mê chụp hình, hơn nữa anh chỉ thay có 2 bộ trang phục, lại bắt cô thay những sáu bộ.

"Đây chính là "Diễn viên bất đắc dĩ" của cậu sao?" Thật là đẹp trai nha! Đúng là trời sinh một đôi, trong hình là một cô dâu đang cúi đầu xấu hổ, mà chú rể thì đang chân thành nhẹ nhàng cúi xuống đặt một nụ hôn thâm tình lên trán cô dâu. "Nói thật...."

"Sao vậy?"

"Nếu anh ta không phải là diễn viên trời sinh,... thì chính là....đang có tình cảm với cậu đấy." Cô tuy là về mặt tình cảm có hơi ngu ngốc một chút, nhưng bản thân là một nhà vẽ tranh minh họa, người ta hay nói họa sĩ có ánh mắt rất lợi hại, không có nhãn lực tốt cùng sự tinh ý thì làm sao có thể quan sát sự vật phải không?

"Anh ta chỉ là cấp trên của mình thôi." Lệ Mộng Hằng ngượng ngùng nói. Có tình cảm? Đó là chuyện không thể nào! Cô không khỏi nghĩ đến sự việc phát sinh trong mấy ngày trước lúc bà ngoại mình đang trong tình trạng không tốt, nhìn tay mình cô không khỏi thờ dãi trong lòng, lúc chuyện đó phát sinh, chắc Trì Diệu Hi cảm thấy cô thật thất lễ.

Chẳng qua là cấp trên? La Trạch Hương bỏ sung một câu, "Anh ta cũng là người mà cậu thâm mến từ lâu."

"Trạch Hương!"

"Mộng Hằng tiểu thư à, mình nhớ trước kia có lần say rượu chúng ta đã thảo luận qua, khi cậu yêu một người đàn ông mà có lẽ anh ta không yêu cậu, lúc đó cậu sẽ làm sao?" La Trạch Hương cười cười nhìn cô.

"Cậu nói, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cậu sẽ chẳng làm gì cả, bởi vì trên đời này còn rất nhiều người tốt hơn, cậu sẽ nhìn về phía trước, nhưng mà, cậu nhất định sẽ lấy đi một thứ rất quan trọng, lấy đi những kỷ niệm mà cậu thâm mến."

"Cậu thật kỳ quái nha! Cậu đi nhớ đáp án của mình làm gì?" La Trạch Hương nổi giận trông mặt đáng yêu như búp bê.

Lệ Mộng Hằng có chút trốn tránh nói: "...Giống như lời cậu nói đó, chúng ta thảo luận lúc đang say, nên mình đã quên hết những lời mình nói rồi."

"Không sao, giống như lúc say rượu cậu nhớ rõ đáp án của mình, mình cũng giúp cậu nhớ đáp án của cậu!" Muốn làm bộ? A, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy! Cô là người thần kinh có chút chậm chạp, nhưng lúc yêu cô cũng không mơ hồ đâu! "Cậu nói, Cậu nhất định sẽ liều mình đi yêu, liều mình bỏ ra, liều mình bày tỏ, cho dù người đó không chấp nhận cũng không sao, bởi vì cậu làm tất cả vì chính bản thân mình, cậu sẽ tích lũy những thứ này để làm dũng khí mà rời đi."

Phương thức tốt nhất để từ bỏ một phần ước mơ, một phần tình cảm của bản thân là phải tham gia vào nó, ước mơ thì vĩnh viễn lúc nào cũng quá tốt đẹp, tất cả những hạnh phúc đều là do mình tưởng tượng ra, còn nếu thật sự đã yêu rồi, những chuyện thất vọng sẽ ngày càng nhiều, bước chân cũng ngày càng nhẹ, cho đến khi chia tay, bản thân cũng sẽ không còn lưu luyến hay hối tiếc.

Dĩ nhiên, cũng có thể nhờ đó mà chiếm được tình cảm mình mong muốn, cho nên đối mặt với một phần tình cảm, vô luận là yêu đơn phương hay là cả hai đang mập mờ.... cách tốt nhất vẫn là trực tiếp bày tỏ, bất quá, chuyện yêu một người đã có bạn gái hay có vợ thì lại là chuyện khác, không cần phải bàn tới.

Thái độ đối với tình cảm của Lệ Mộng Hằng trước nay đều rất rõ ràng, lúc học trung học tình cảm rất thuần khiết, thì cô cũng rất nghiêm túc trong tình cảm của mình, nhưng bên nhà trai sau này lại xuất ngoại du học; sau khi lên đại học thì cô lại rất tán thưởng một vị học trưởng tài hoa của mình, hai người cũng có lui tới với nhau, bản thân cô rất tôn trọng mối tình này, nhưng tiếc là tên bạn trai đẩy lại hoa tâm bị cô bắt gặp.

Người trước kia là do hai người cũng đã dùng cảm mà yêu nên khi kết thúc cũng chẳng đau lòng tiếc nuối, đoạn tình cảm thuần khiết đó sau này nghĩ lại cô vẫn có thể mỉm cười; còn người sau này, bỏ một người hoa tâm không quý trọng mình như vậy thì cũng chẳng có gì đáng tiếc.

La Trạch Hương lại nói tiếp: "Cậu biết không, lúc trước khi nghe những lời cậu nói mình đã sùng bái cậu lắm kìa. Đó mới là tiêu chuẩn của người phụ nữ hiện đại chứ, xử lý chuyện tình cảm một cách lưu loát lại quả quyết như vậy, thì cho dù một ngày nào đó duyên phận phải chia tay thì cũng có thể ra đi một cái tự nhiên phóng khoáng, oái ả như một chiến thần!" Khuôn mặt của cô ngẩng lên trần ngập vẻ sùng bái, nhưng rất tiếc là chỉ kéo dài không tới hai giây liền biến thành cau mày bĩu môi.

"Nhưng chuyện thâm mến Trì Diệu Hi lần này, thật là.....Chiến thần ngày nào giờ đã tróc sơn, loang lổ đến mức không nhìn ra dáng vẻ oai phong凛冽 của ngày nào nữa rồi!"

Có lẽ vì quá quan tâm, có lẽ vì cô luôn bỏ qua cơ hội tốt nhất để bày tỏ, hoặc có lẽ theo tuổi tác ngày càng lớn, cô càng suy nghĩ nhiều, mà cũng có lẽ là vì Trì Diệu Hi là cấp trên của cô, anh luôn có nguyên tắc không ăn cỏ gần hang, nhìn kết quả của những thư ký trước kia thì biết.

Cô cùng với Trì Diệu Hi là không thể có kết quả.

Nhưng mà, hành động của Trì Diệu Hi gần đây có chút lạ, ví dụ như, chẳng qua chỉ là chụp mấy tấm ảnh cưới "Giả", vậy tại sao còn phải tập luyện? Lại còn nói cái gì là cần phải như vậy, tuyệt đối không được làm qua loa.

Cái gì gọi là chuẩn bị? Đáp án của anh ta lại là hai chữ ăn ý.

Để tạo nên sự ăn ý tốt nhất, hai người phải tập dần từ những sinh hoạt hàng ngày, tỷ như cùng nhau ăn cơm, cùng nhau dạo phố mua đồ, lúc rảnh rỗi còn xuống bếp cùng nhau, Trì Diệu Hi thậm chí còn theo cô đến thăm bà ngoại.

Cô vốn tưởng rằng Trì Diệu Hi Cũng đã quen cuộc sống có người chăm lo không cần nhìn sắc mặt của ai, sợ rằng sẽ không hợp với bà, ai ngờ anh đồ dành bà thật chuyên nghiệp, vốn từ một người được thông báo là bệnh tình nguy cấp như bà, vậy mà sau mấy lần thăm hỏi của Trì Diệu Hi liền tốt hẳn lên như có kỳ tích, bất quá chỉ là cô không dám ôm hy vọng quá lớn, chỉ cho rằng đây là hiện tượng hồi quang phản chiếu.

Dần dần từ trong cuộc sống hàng ngày tích lũy được ăn ý, sau hai tuần lễ, bọn họ quả nhiên có cảm giác của một cặp đôi đang yêu, lúc chụp hình cười dù không có nói gì nhiều, nhưng cho dù là liếc mắt đưa tình, hay những động tác thân mật, thì cũng không ai nghĩ ngờ bọn họ đang đóng kịch.

Lúc bà ngoại của Lệ Mộng Hằng thấy được mấy tấm hình, bà vui vẻ tới mức lúc ngủ cũng vẫn còn mỉm cười.

Cứ tiếp tục như vậy liệu có được hay không? Lệ Mộng Hằng rất rõ ràng trong lòng của mình đã cảnh báo là "Không tốt". Đối với người mình thích liệu cô có thể che dấu tình ý được bao lâu nữa? Càng ngày càng thích, nhưng về sau phải làm sao? Tất cả những chuyện này đều là một vở kịch mà thôi.

La Trạch Hương nhìn cô, "Chỗ nào không giống nhau? Anh ta có bạn gái?"

"Không có." Có rồi thì cũng sẽ không bị ép buộc đi xem mắt như vậy.

"Hay là anh ta là gay?"

"Không phải như vậy."

"Vậy anh ta đã từng trực tiếp dứt khoát nói cho cậu biết, thư ký lệ, cô không phải sở thích của tôi chưa?"

Cách hỏi của La Trạch Hương làm cô buồn cười, "Anh ta còn chưa có cơ hội nói những lời như vậy với mình". Cô cái gì cũng không bày tỏ, thì Trì Diệu Hi nói những thứ như vậy với cô không phải rất kì lạ sao?

"Vậy là được rồi". La Trạch Hương sau khi uống một ít cà phê sữa xong liền nói: "Cậu biết không, cậu như vậy không nói lời nào với đối phương thì cũng giống như chặn hết cơ hội của bản thân, ngay cả đến dũng khí để bày tỏ cũng không có, thì cậu sẽ vĩnh viễn không có khả năng hạnh phúc."

"Nhưng mình cảm thấy chuyện này có cơ may rất nhỏ, thật sự là trèo cao quá rồi."

"Làm sao cậu biết nó là một viên thủy tinh không có tỳ vết, đang được giảm giá năm mươi phần trăm? Hoặc biết đâu ông chủ có chuyện gì bán hàng đại phá giá thì sao!"

Lệ Mộng Hằng bật cười, Trạch Hương nói cũng đúng.

"Mình biết Lệ Mộng Hằng cậu tuyệt đối sẽ không bị những chuyện khác gây khó khăn, chẳng qua chỉ là một câu "Trì Diệu Hi, em thích anh" thôi mà không khó khăn tới mức không thể mở miệng nói đâu, mà cho dù anh ta có trả lời như thế nào đi nữa cũng không phải là tốt rồi sao? Cũng chỉ có ba trường hợp thôi mà:

Một là: "Em đó, tại sao lại cướp lời anh muốn nói chứ?"

Hai là: "Chuyện này coi như tôi chưa nghe thấy, cô trở về tiếp tục công việc của mình đi."

Ba là: "Xuống phòng kế toán kết toán lương tháng này của cô đi, ngày mai không cần tới làm việc nữa."

La Trạch Hương cười kết luận, "Cho dù là tình huống có tốt hay xấu đi nữa, chuyện thăm mếm trong lòng này liền như một tảng đá lớn được trút xuống, như vậy không phải tốt hơn sao?"

Lệ Mộng Hằng thở dài trong lòng! Đúng vậy, vấn đề này cũng sẽ không vô căn cứ mà biến mất, thích một người sao phải lén lút lút lút như vậy chứ? Cô cũng không phải yêu một người đàn ông đã có vợ, hoặc là bạn trai của người khác mà.

Yêu thăm cũng chỉ là tình cảm của bản thân mình, nói ra cũng chỉ để cho người khác biết trong lúc anh không tự chủ đã mang lại một ít hạnh phúc cho cô thôi mà~~~~

Một ánh mắt khoái trá, một nụ cười nhẹ nơi khóe miệng, vẻ mặt lúc trầm tư, hay có lúc chẳng qua là bộ dáng ngây thơ mê ngủ lúc mới thức dậy..... Những hình ảnh đó từng chút từng chút thấm vào lòng cô, những khoảng khắc đó là của cô, của riêng cô mà thôi.

Cô chẳng qua là nói cho anh biết, thích anh khiến cho cô rất vui vẻ, còn về câu trả lời của anh, cô cũng không thể đoán trước được, biết đâu hai người có thể tay trong tay, công khai thương yêu nhau thì sao, mọi việc cũng không khó khăn lắm mà, phải không?

La Trạch Hương tiện miệng hỏi tiếp: "Bà ngoại của cậu gần đây sao rồi?"

Lệ Mộng Hằng hỏi thần.

"Uhm, bây giờ tốt hơn nhiều rồi, không còn hỗn loạn như trước nữa, tinh thần cũng rất tốt."

"Có khi nào bà không cần uống thuốc mà vẫn khỏe lại không?"

"Được như vậy thì tốt quá rồi." Mặc dù biết rõ điều đó là rất khó, nhưng cứ nghĩ đến việc vẫn còn có hy vọng gương mặt cô liền nở nụ cười vui vẻ.

La Trạch Hương cười một tiếng.

"Ngoại có thể khỏe lên đương nhiên là quá tốt rồi! Nhưng mà, Mộng Hằng à....."

"Làm gì mà cười hề hề như ăn trộm vậy?"

"Cậu biết một người đại nạn không chết, trải qua kỳ tích sống lại, nhất định sẽ đem những việc trước kia chưa làm được tất cả đều làm cho xong không? Tỷ như có người vốn sẽ không cưới, nhưng sau khi sống lại liền lập tức cầu hôn bạn gái; lại tỷ như một người keo kiệt sau khi tìm được đường sống trong cái chết liền đem tài sản của mình đi tiêu xài hết; lại tỷ như....."

"Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?"

"Cậu quên rồi sao? Nguyên vọng lớn nhất của bà không phải là thấy cậu lấy chồng sao!" Gương mặt ngọt ngào của La Trạch Hương nở nụ cười ác ma, "Hình cưới hoa lệ cũng chụp rồi, cháu rể tiêu chuẩn như vậy còn thường xuyên đến chơi hỏi thăm ân cần, mọi sự đã sẵn sàng hết rồi, chỉ còn thiếu bước đi đăng kí và đại tiệc nữa thôi." Cô nhẹ nhàng ngân nga giai điệu lễ đường.

"....."

Bà ngoại của Lê Mộ Dung Hằng đứng là càng ngày càng khỏe hơn, Cô cũng thật sự vui vẻ, nhưng hôm nay sau khi từ bệnh viện về sắc mặt cô lại không tốt chút nào, khuôn mặt xinh đẹp của nàng mang theo chữ - Bây giờ phải làm thế nào đây?

Bạn cùng phòng của cô, người vẽ tranh minh họa như cậu ấy cũng có thể đoán trước tương lai sao?

Những lời cậu ấy nói mấy bữa trước đều toàn bộ ứng nghiệm, hôm nay lúc cô đi thăm ngoại, bà đã được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt ra ngoài phòng bình thường, bác sĩ còn nói với cô là các khối u ác tính di căn đều đã được khống chế, hơn nữa còn đang trong quá trình thu nhỏ lại, còn có bộ phận thậm chí còn giống như chưa bị tổn thương bao giờ.

Thật không thể không nói điều này là một kỳ tích.

Cho nên bác sĩ Phương đề nghị làm lại một lần kiểm tra tổng quát, nếu không có gì bất thường, thì có thể lấy thuốc xuất viện, sau đó định kỳ đi tái khám là được.

Mọi chuyện đang tiến triển theo hướng rất tốt, thì "Vấn đề" lại xuất hiện. Lúc cô vừa đến thì thấy bà ngoại đang cầm xem album cưới của cô, không biết tại sao, trong lòng cô lại có chút lo lắng.

Bà ngoại ngẩng đầu lên bảo cô lại, "Sau khi bà xuất viện cháu chọn ngày kết hôn đi, bà muốn tận mắt thấy bộ dáng xinh đẹp lộng lẫy khi mặc áo cưới của cháu ngoại cưng nhà mình!"

Lời bà ngoại làm cho tim cô thiếu chút nữa nhảy ra ngoài!

Xong đời rồi, chụp hình cưới còn có thể nhờ người giúp chứ kết hôn, làm thế nào bây giờ? Cô biết tới nơi nào tìm một người đàn ông để kết hôn đây? Ngay lúc đó, cô thiếu chút nữa đã đem chuyện "Kết hôn giả" nói ra luôn, rồi chợt nhớ đến lời dặn của bác sĩ, là phải làm cho bà giữ vững niềm vui trong lòng, không được kích thích bà, phải tận lực không để cho bà lo lắng hay phiền não về chuyện gì, bởi vì tình trạng của bà bây giờ chỉ là đang trong giai đoạn không phải là hết bệnh hẳn, phải tịnh dưỡng khoảng một hai năm thì mới thật sự là ổn định.

Lúc này Lê Mộ Dung Hằng có chút mờ mịt không biết nói gì.

Hôm nay mặc dù không có lịch trình, nhưng Trì Diệu Hi vẫn muốn đi tham gia một buổi tiệc cưới, thông thường mà nói, bạn gái đi cùng anh thường là người nhà, hoặc tùy theo quan hệ xã giao mà sắp xếp, nhưng kể từ khi Lê Mộ Dung Hằng làm thư ký của anh, cô đôi khi sẽ theo anh đi tham dự một số buổi tiệc.

Hôm qua anh có nói với cô, muốn cô sau khi đi thăm bà ngoại xong thì trực tiếp đi tới đây.

Sau khi đến hội trường Lê Mộ Dung Hằng nhìn quanh một vòng, cô không thấy Trì Diệu Hi đâu cả, nhưng lại thấy thư ký Trì Phúc Văn của tập đoàn Hồng Lực, cô ấy đang đứng nói chuyện với một phụ nhân.

Nghe nói hôm nay chú rể là người thân của Trì Diệu Hi, mà Trì Phúc Văn là cô cô của Trì Diệu Hi, có lẽ cũng là người thân của chú rể.

Trì Phúc Văn đối với cô có ơn tri ngộ, lúc trước cô học lớp thư ký cô ấy cũng chiếu cố rất nhiều, đứng lý ra cô nên đến chào hỏi. Nhưng khi cô đang bước lại gần, lại nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Trì Phúc Văn: "Cái gì? Vịnh Ân đã về? Diệu Hi biết chưa?"

Lê Mộ Dung Hằng nghe đến đó thì bước chân có hơi ngừng một chút, Vịnh Ân? Cái tên này hình như có chút quen tai, cô nghe qua ở đâu rồi nhỉ?

"Bây giờ còn chưa biết, chứ nếu biết được, tôi cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Cô đó cái gì tôi không dám nói, chứ tâm cơ thì quá nặng không mấy ai có thể sánh bằng cô ta, chuyện lộn xộn do cô ta gây nên năm đó chúng ta cũng không dễ quên như vậy! Ách! Cái loại con gái đó ngay cả con nít cũng có thể lấy ra để lợi dụng thật là đáng sợ!" Câu cuối cùng cô giận dữ bao nhiêu thì lại nói nhỏ bấy nhiêu.

Lê Mộ Dung Hằng mơ hồ nghe được mấy từ "Con", "Lợi dụng", không tự chủ được, làm chân mày của cô cau lại

"Đây không phải là lý do mà người lớn trong nhà bắt nó đi xem mắt, mong rằng nó mau chóng kết hôn sao?" một đoạn ký ức ủa về trong đầu Lê Mộ Dung Hằng, cô nhớ lại, năm cô mới lên làm thư ký cho Trì Diệu Hi, trong tiệc rượu cuối năm Trì Diệu Hi say đến không còn biết gì, chỉ luôn miệng kêu "Vịnh Ân", khi đó cô liền nghĩ, Vịnh Ân có lẽ là một người quan trọng trong lòng anh.

"Như vậy không sai đúng không? Gia quy ba mươi tuổi kết hôn rõ ràng như vậy, vậy mà nó vẫn cứ làm bộ làm tịch, bắt quá cô gái đó..... Chỉ nghe tên thôi cũng làm cho người ta không thoải mái rồi."

"Tóm lại là, chỉ cần gia thế trong sạch thì là ai cũng tốt, Diệu Hi kết hôn càng sớm, tảng đá trong lòng chúng ta càng sớm được bỏ xuống."

"Vị kia đó, haiz, không phải chỉ mình tôi nói, chứ sao lại cuồng công việc đến vậy chứ, tính tình thì ngang ngạnh, cũng khó trách người lớn trong nhà đều vì chuyện hôn sự của nó mà đau đầu nhức óc. Mấy vị tiểu thư đi xem mắt với nó lúc trước có năm, sau người bề ngoài từ chối nó, chứ thật ra tất cả đều do nó dở trò, tiểu tử thú này!"

"Nghe nói gần đây cậu ấy hình như hay đi chung với vị tiểu thư nào sao?"

"Chắc là tin đồn rồi, nó từ nhỏ đến lớn tính tình rất xấu, thứ duy nhất có thể ở cùng, hoặc có thể nói đến việc kết hôn chắc cũng chỉ có công việc của nó thôi, những thứ khác đều là giả đó, trừ phi ngày nào đó, nó tự động đem người đến giới thiệu, hơn nữa còn phải tận mắt thấy tên vợ nó trên tờ hôn thú thì mới có thể tin được, chứ không thì những thứ khác là không thể tin được đâu."

Người ta đang bàn về chuyện nhà của họ, Lê Mộng Hằng cảm thấy lúc này mà đến chào hỏi thì thật không đúng, đang muốn rời đi, thì một phía của hội trường truyền đến tiếng kêu hưng phấn thích thú của phái nữ, sau đó hình như có đồ vật gì đó bị ném ra ngoài, lúc Lê Mộng Hằng chú ý đến, thì một thứ gì đó trắng trắng sáng sáng đang hướng phía cô bay tới, cô nghiêng người một chút muốn tránh, thì vừa đúng lúc có người hầu bưng một khay bỏ bít tết nóng hổi đi ngang qua cô, tay trái cô vừa vận dụng trúng, là trong lúc nhất thời mọi người đều hỗn loạn, khách khứa đều kêu lên không ngừng.

"Sao vậy, sao vậy? Chuyện gì mà ồn ào như vậy?"

"Có người bị thương rồi!"

"Người nào? Có sao không?"

Vết phồng đau đớn giống như có người cầm đuốc đốt tay của cô, Lê Mộng Hằng chịu đựng cơn đau, trong lúc nhất thời không nói ra được lời nào, chợt, có người kéo tay cô về phía bể rượu cưới, sau đó liền đem tay cô để vào khối băng nổi lên trên bề rượu.

"Anh, anh à, đó là rượu cưới...." Người bồi bàn lại gần nhắc nhở.

Tri Diệu Hi lạnh lùng trừng anh, ánh mắt hàm chứa ngọn lửa, nếu như nói lúc này anh đang muốn động thủ đánh người thì cũng không ai hoài nghi, "Vậy thì sao? Vị tiểu thư này bị phỏng quan trọng, hay cái bể rượu cưới này quan trọng hơn hả?"

Tri Phúc Văn nhận ra người bị thương là Lê Mộng Hằng, mà ở bên cạnh cô ấy lại là cháu mình. Liền vội vàng đi tới, "Thư ký Lê có sao không? Hay là đi bệnh viện coi sao đi?"

Bộ dạng mất khống chế như vậy của Tri Diệu Hi thì Lê Mộng Hằng mới thấy lần đầu tiên, mặc dù Tri Diệu Hi được kêu là "Bãi thuốc nổ", nhưng chẳng qua là anh không chịu được việc nhân viên của mình mắc sai lầm, vì yêu cầu của anh rất nghiêm cần, cũng không thể chịu được cấp dưới của mình qua loa, chiếu lệ, nên anh sẽ không để ý sắc mặt ai mà chỉ trích thẳng thừng sai lầm của mọi người.

Nhưng lúc này vẻ mặt cứng cỏi của anh đều lộ rõ lửa giận, trong cơn người hiện lên ngọn lửa ngàn ngạt, đây thật đúng là cô mới thấy lần đầu tiên.

Thế nhưng trong ánh mắt ngàn ngạt lửa giận của anh, còn có một chút tâm tình khác, dường như là đau lòng, còn có.....

Coi như hết! Còn có thể có gì nữa chứ! Đừng luôn để bản thân mình vọng tưởng nhiều quá, sẽ bị thương mất, cô còn chờ mong như vậy thì chắc chắn cuối cùng sẽ tổn thương nặng nề mà thôi.

Sau khi than nhẹ trong lòng, Lê Mộng Hằng liền tự nói với bản thân, đây là tiệc cưới của người ta, cô làm cho mọi chuyện hỗn loạn như vậy cũng đủ ngượng lắm rồi, không nên để chuyện gì khác xảy ra nữa.

"Còn, còn tốt lắm, tôi không sao, chờ một lát tôi đi mua một ít thuốc trị bỏng là được rồi."

"Cái gì gọi là không sao...." Một bàn tay ấm áp lay nhẹ anh, anh nhìn chủ nhân của bàn tay kia - Lê Mộng Hằng hướng anh lắc nhẹ đầu một cái.

"Ngại quá, tôi đi trước nha". Cô đi ra khỏi nhà hàng, vốn định đi lấy xe về, nhưng tay đau đến mức toát mồ hôi lạnh, cô không thể làm gì khác hơn là bỏ ý định đó, chuẩn bị kêu một chiếc taxi.

Đang muốn đi tới đầu đường để kêu xe, phía sau liền truyền đến tiếng kêu của Tri Diệu Hi, sau đó anh bước nhanh đến.

"Thư ký Lê".

"Sao anh lại ra đây?"

Tri Diệu Hi không để ý đến câu hỏi của cô, liền phân phó nhân viên bãi đỗ xe của nhà hàng đi lấy xe, một lát sau xe liền được đưa tới, Tri Diệu Hi mở cửa xe, "Lên xe đi, tôi đưa cô đi bệnh viện."

Lê Mộng Hằng ngăn ra, anh đuổi theo chỉ để đưa cô đến bệnh viện?

"Không cần đâu, cũng không nghiêm trọng lắm."

"Cô nghĩ tại sao tôi lại phải đuổi theo? Vốn biết cô là người không muốn làm khó người khác." Thấy cô vẫn không nhúc nhích, anh liền nói: "Cô muốn tự mình lên xe hay là để tôi khiêng cô lên, cô chọn đi."

Lệ Mộng Hằng cau mày, chần chờ một giây liền ngoan ngoãn lên xe, ở nơi đông người như vậy, cô cũng không muốn mình bị mất mặt.

"Tôi không biết anh là người thừa nước đục thả câu như vậy đấy."

Lệ Mộng Hằng khẽ thở dài một cái, "Tôi thật sự không muốn đến bệnh viện mà, chỉ có chút đau, cũng không nghiêm trọng lắm, đi mua thuốc trị phỏng bôi lên là được rồi."

"Cô chắc chắn?"

Trì Diệu Hi giúp cô thắt dây an toàn, đóng cửa xe, rồi mới đi vòng qua ngòi vào chỗ lái, "Sau này cô còn nhiều cơ hội thấy lắm, yên tâm đi."

Lệ Mộng Hằng gật đầu một cái, thật không ngờ do cái gật đầu này mà nửa giờ sau cô phải đến nhà của Trì Diệu Hi.

"Đưa tay đây". Trì Diệu Hi ngồi trên ghế sa lon làm bằng da thật, bệnh cạnh để một hộp cứu thương thật to.

Lệ Mộng Hằng còn đang quan sát căn phòng xa lạ.

"Tổng giám đốc, ở đây là....." Kết cấu ngôi nhà có trần đặc biệt cao, lấy tông màu đậm làm chủ đạo, khiến cho người khác có cảm giác nó thật tao nhã, dứt khoát, nhưng lại lạnh lùng như băng. Không gian này thay vì nói là nhà, thì không bằng nói nó là nơi tiếp khách của một tập đoàn lớn đi, bất quá, nơi này có một quầy bar thật đẹp mắt nha.

"Nhà tôi."

Quả nhiên! Ngay cả đến chỗ ở cũng mang đậm phong cách "Trì Diệu Hi".

Mấy ngày trước, vì bồi dưỡng tình cảm để chụp hình cưới, hai người cũng có thêm nhiều thời gian ở cùng nhau lúc không cần làm việc, khi đó thật ra cô có chút mong chờ anh sẽ mang cô về thăm nhà, nhưng sau đó cô cũng thất vọng.

Còn nhớ trước đây thật lâu cô có nghe một quản lý cấp cao nói qua, hai cha con Trì Chí Nhân tính tình không giống nhau, đặc biệt có thể nhìn ra từ cách ăn ở của hai người.

Trì Chí Nhân thì cho rằng nhà cũng là nơi để xã giao bàn việc, ông ấy sẽ mang những người bạn hay khách hàng quan trọng về nhà làm khách; nhưng Trì Diệu Hi lại không giống như vậy, anh làm việc rất khiêm tốn, chú trọng việc riêng tư, anh cho rằng nhà là nơi chỉ thuộc về bản thân cùng người thân của mình, cho nên, để được anh mời đến nhà chơi là chuyện thật không dễ dàng gì.

Lúc trước khi nghĩ đến chuyện này, tâm tình của Lệ Mộng Hằng không khỏi có chút thất vọng và buồn rầu, nhưng cũng chính vì điều đó mà cô luôn tự nhắc nhở mình, Trì Diệu Hi có đối xử tốt với cô như vậy cũng chỉ vì bệnh tình của bà ngoại, không được suy nghĩ quá nhiều nữa.

Nhưng tại sao lúc này anh lại chịu đưa cô đến nhà?

"Như vậy giống như...." Không tốt lắm.

Sau khi mua thuốc xong, đáng lý ra anh nên đưa cô về nhà mới phải. Thế nào lại ngược lại không nói lời nào liền mang cô đến nơi này?

Cô và Trì Diệu Hi đều có quan điểm giống nhau, đối với cô mà nói, nhà là một nơi thiêng liêng ấm áp, chỉ thuộc về những người có mối quan hệ thân thiết với mình.

"Không có gì là không tốt cả, tôi là một người cô đơn, đang bị gia đình xa lánh. Dĩ nhiên nếu như cô là phóng viên do mấy tạp chí lá cải đưa tới nằm vùng, thì cô phải thất vọng rồi, bởi vì ở đây sẽ không đột ngột xuất hiện "A Kiều, A Mi" gì đâu."

Lệ Mộng Hằng nhìn Trì Diệu Hi như quái vật.

Bị cô nhìn chăm chăm dần dần anh cảm thấy có chút chột vật, liền ảo não nói: "Cô đừng làm vẻ mặt như thấy quỷ vậy được không? Tôi đã cố gắng pha trò lắm rồi, mặc dù hình như không có hiệu quả lắm thì phải!" Kỳ quái, lúc trước vì chụp hình cưới bọn họ cũng thân nhau lắm mà, anh cho là sau khi hai người chụp hình cưới xong, sẽ không còn xa lạ như trước, ai ngờ, vừa chụp hình xong, cô ấy lại y như xưa rồi.

Cô cứ như vậy, hại anh muốn tự nhiên một chút cũng không được.

Lệ Mộng Hằng lúc này còn đang ngẩn ra bây giờ mới bật cười.

"Tôi vẫn còn bị ảnh hưởng bởi vị tổng giám đốc lạnh lùng nói năng không lưu tình kia mà." Sau khi chụp hình cưới xong, mọi chuyện đều đã hoàn thành, cô liền cố gắng giữ khoảng cách với Trì Diệu Hi, cô sợ nếu mình quá thân cận, cô sẽ quên mất mối nguy hiểm, để cho bản thân mình ngày càng lún sâu hơn.

Trì Diệu Hi nhìn cô một cái, "Tay đâu, đưa ra đây."

"Tổng giám đốc à, tự tôi làm được rồi".

Tri Diệu Hi tự mình kéo tay của cô qua, không để cho cô nói thêm cái gì nữa, nhưng khi vừa nhìn thấy vết bông sưng đỏ cả một vùng da của cô, anh liền chau mày, như vậy mà còn nói không đau sao? Lúc này thấy cô trả lời bằng giọng bình tĩnh như vậy, xem chút xíu nữa làm anh lại bị lừa rồi!

Khoảng cách của hai người gần lại, anh mới phát hiện vành mắt của cô có chút hồng, chớp mắt cũng giống như vậy, đáng vẻ giống như mới khóc xong.

Cô gái này, rốt cuộc muốn cậy mạnh đến mức nào? Anh nhớ khoảng một năm trước, cô không biết tại sao lại vấp ngã bị thương, đầu gối sưng rất to, nếu không phải lúc nghỉ trưa cô quay về chỗ ngồi thay thuốc, vừa đúng lúc anh quên đồ quay lại lấy thấy được, thì anh cũng không biết cô đang bị thương.

Cô giống như có thói quen tự mình chịu đau, chịu thương, ở trước mặt người khác, cô vĩnh viễn là một hình tượng hoàn mỹ, là một cái "Thư ký Lệ" hoàn mỹ trong mắt mọi người. Anh từng nghe nhân viên cấp dưới mình nói về cô, cô ấy là người vạn năng đó, đúng là nữ siêu nhân mà!

Trong lúc này, trong lòng Tri Diệu Hi bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác rất kì lạ. Người như vậy không muốn tìm một nơi để dựa vào sao? Trong lúc đau lòng không hy vọng sẽ có người khác bên cạnh, lúc mệt thì có người để dựa vào hay sao?

Lúc bà ngoại cô xảy ra tình trạng không tốt, anh từng thấy cô hơn một lần không có đáng vẻ của người "Vạn năng", nhưng trước mặt anh cô còn cố tỏ ra cứng rắn.

Còn có một lần bác sĩ nói cho cô biết, nếu như tình hình của bà vẫn không chuyển biến tốt lên, thì bà có lẽ sẽ không qua khỏi một hai ngày tới.

Lúc đó sắc mặt của cô tái nhợt, hít thở sâu nhiều lần, cố gắng làm cho bản thân khôi phục lại bộ dáng một nữ siêu nhân, cho đến khi hai người lên xe, cô mới cứng rắn nói: "Có thể cho tôi mượn tay anh một chút có được không?"

Khi anh đưa tay ra, cô như người chết đuối níu được một cành cây, sức lực to lớn ấy, anh vĩnh viễn không thể nào quên được! Bởi vì cho đến bây giờ hình như chưa có ai từng dùng hết sức lực nắm lấy tay anh như vậy, cảm giác giống như anh là người duy nhất cô có thể dựa vào, cô chỉ có thể hướng về phía anh mà cầu cứu.

Mà xuyên qua tay cô, sự run rẩy truyền qua nơi tiếp xúc giữa hai người mà truyền thẳng vào sự bình tĩnh trong tâm trí anh, làm cho nó cũng nổi lên run động.

Cô gái ngu ngốc này, tính tình thật là! Anh thật sự hoài nghi cô có luyện qua Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam trong truyền thuyết, cô chỉ để lộ ra mấy phút yếu ớt ngắn ngủi đó, còn phần lớn thời gian cô đều là khối thiết ngàn năm! Vừa đúng, tính tình anh cũng giống như vậy, thật là đúng lúc, cô cứ như vậy đánh vào nội tâm của anh, là cho anh ngoài ý muốn để ý đến cô.

"Cô không cần phải luôn tỏ ra mình là người vạn năng, thỉnh thoảng cũng nên dựa vào người khác một chút. Còn nữa, ở đây cũng không phải là công ty, cô không cần cứ gọi tôi là tổng giám đốc, cô cứ gọi tên tôi đi, nếu không, lúc cô nói chuyện tôi cũng không biết là cô nói chuyện với tôi."

Kêu tên của anh sao? Tri Diệu Hi, Diệu Hi, cách kêu như vậy không biết là trong lòng cô đã luyện qua bao nhiêu lần rồi, nhưng bây giờ có thể kêu thật thì cô lại không mở miệng được.

"Nếu cô vẫn cảm thấy không quen, vậy cứ thử tưởng tượng, hôm nay chúng ta là bạn chứ không phải là quan hệ cấp trên cấp dưới như bình thường, giao tình của chúng ta cũng không kém tình bạn mà, như vậy việc gọi tên tôi cũng không khó lắm phải không?" Anh chưa từng nói với cô rằng hôm chụp hình cưới ấy, anh thật sự nghĩ rằng cô là vợ sắp cưới của mình, anh có thể dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, ôm cô vào ngực, nhìn bộ dáng thẹn thùng của cô làm tâm anh cũng rung động, cảm giác kia rất chân thật, ngày đó anh cảm thấy nếu như cứ đùa thành thật luôn thì tốt quá rồi.

Vì người đó là Lệ Mộng Hằng, vì hai người đã đủ quen thuộc với nhau, nên anh có thể dễ dàng tưởng tượng ra hình ảnh gia đình hạnh phúc của hai người, mà những hình ảnh như vậy ngoại trừ Lệ Mộng Hằng ra anh không thể thay thế bằng người nào khác cả!

Quả nhiên, cuộc đời của anh không có chuyện tình yêu sét đánh, hình thức của anh chỉ có thể là lâu ngày sinh tình mà thôi.

Mình thích Lệ Mộng Hằng sao? Chuyện này anh cũng không biết được, nhưng có một điều chắc chắn, là đối tượng anh muốn kết hôn chỉ có thể là Lệ Mộng Hằng, lí do không chỉ đơn giản, là anh muốn tìm một người con gái mà bản thân không cảm thấy chán ghét mà thôi.

"Làm bạn trong một ngày?"

"Bạn tốt."

Lệ Mộng Hằng cười.

"Là bạn tốt thì có thể nói bất cứ chuyện gì, không cần né tránh vấn đề nào phải không?"

Lúc này Tri Diệu Hi đã bôi thuốc xong cho cô, anh đang dùng băng gạc tỉ mỉ bó lại vết thương.

Lệ Mộng Hằng không khỏi nghĩ đến những lời La Trạch Hương từng nói.

Chuyện gì cũng không nói cho đối phương biết thì có khác gì không cho bản thân mình bất cứ cơ hội nào, giống như bản thân mình thích một món đồ, nhưng trực giác lại nói món đồ đó rất mắc mình không thể mua nổi đâu, vì vậy ngay cả đến dùng khí hỏi giá mà mình cũng không có, thì nói chỉ đến việc

mua được nó, như vậy vĩnh viễn không thể sở hữu được món đồ xinh đẹp đó rồi.

Không biết tâm tư cô đang hỗn loạn, Trì Diệu Hi nhướn mày nói: "Tôi cũng rất tò mò, bình thường cô với bạn bè sẽ nói những vấn đề gì?"

Lệ Mộng Hằng giọng nói: "Hi, nghe nói gần đây anh bị người nhà an bài một đồng cuộc xem mắt, mà mỗi người đều là người đẹp phải không, vậy anh có chọn được ai chưa?"

Chuyện này là chuyện riêng tư, nhưng Trì Diệu Hi không nói thì mọi việc cũng bị moi ra ngoài, đây chính là chỗ xấu của một tập đoàn gia tộc. Cô biết anh không chọn người nào cả, nhưng vẫn cố ý hỏi, bởi vì cô tò mò, vì sao anh lại cự tuyệt hết những người kia vậy?

Cô có cảm giác như một người đang sắp chết đói, lại vớ được sơn trân mỹ vị nhưng lại từ chối như anh, thì chuyện này không hợp với lẽ thường tí nào!

Trì Diệu Hi ngăn ra, vẻ mặt lộ ra vẻ không cho là đúng, "Àch, tám chuyện sao?"

"Bình thường người ta chỉ có tám chuyện cùng bạn tốt, chẳng lẽ anh nghĩ rằng khi ở bên cạnh bạn tốt của mình lại đi nói về những chuyện sách vở, thiên hạ hay bàn chuyện làm ăn sao?"

Trì Diệu Hi nhướn mày.

Đàn ông ngoại trừ bàn về sự nghiệp, chính trị, thì cô nghĩ rằng họ cũng có thể nói những đề tài liên quan đến con gái sao, cô chắc chứ?"

"Tôi hỏi chuyện anh đi xem mắt thì sao chứ? Đây cũng là đề tài của con gái, chứ chẳng lẽ anh đi xem mắt với con trai sao?"

"Lời như vậy cũng chỉ có cô mới dám nói!"

"Đây là lợi ích của một ngày làm bạn nha, loại ưu đãi này chỉ sợ không có lần sau." Cô nhìn anh, "Tôi còn đang chờ câu trả lời của anh đó."

".....Đều bị người ta từ chối hết rồi."

"Đều bị từ chối sao? Không phải là anh từ chối người ta sao? Thật không hiểu nha, mấy vị tiểu thư đó rốt cuộc có điều gì không hài lòng về anh chứ?" Trong đó còn có một người được truyền thông nói là "Đệ nhất mỹ nhân" nữa đó.

"Cũng không có gì, chỉ là lần đầu tiên đi xem mắt, vì biết bản thân mình luôn luôn làm việc vất vả, nên tôi có nói trước một số việc để tránh việc sau khi kết hôn tôi trở thành túi tiền cho người khác! Mấy cô tiểu thư nhà giàu đó có lúc tiêu xài rất lãng phí, cho nên tôi liền đề nghị họ đến công ty chúng ta làm thư ký riêng cho tôi giống như là "sống thử", để có thể tận mắt thấy tại sao tôi lại bị gọi "Bãi thuốc nổ".

Người này quả nhiên là có ý! Bình thường người ta chỉ bộc lộ cái tốt của bản thân mình ra. Làm gì có ai như anh ấy trong hoàn cảnh ấy lại tự mói móc thói xấu của bản thân chứ?

"Gia quy Ba mươi tuổi kết hôn của Trì gia sẽ không dễ bỏ qua cho anh như vậy chứ?"

"Đúng vậy đó, nhưng tôi cũng có dự tính của mình rồi", Trì Diệu Hi hỏi ngược lại cô, "Nói tôi, vậy cô thì sao? Cô cùng với Tăng Đức Huân tới đâu rồi?" Anh tự cho rằng giọng nói của mình rất bình thân, nào biết rằng trong đó cũng đã có xen vào một ít ghen tức rồi đâu.

"Anh ấy?" Tại sao lại muốn nhắc tới anh ấy chứ? Lệ Mộng Hằng cười cười.

"Tôi cũng anh ấy là chuyện không thể nào."

"Tại sao lại không thể?" Đúng rồi, hình như bà của Tăng Đức Huân nổi tiếng là người hung ác mắt cao hơn đỉnh đầu!

Lệ Mộng Hằng không giải thích gì thêm. Cô cùng Tăng Đức Huân chỉ là bạn thân, trừ cái này ra, thì có còn cái gì để giải thích nữa đâu chứ?

Trì Diệu Hi thử dò xét hỏi: "Cô cũng đến lúc nên có bạn trai rồi mà phải không? Đừng nói với tôi, thật ra cô không thích con trai nha!"

"Không phải vậy!"

"Vây....."

Trong lòng Lệ Mộng Hằng giãy giụa liên tục, cuối cùng cô cũng thuyết phục chính mình, cơ hội tốt như vậy sau này sẽ không bao giờ.... lại có nữa, dù sao cũng chỉ có một ngày, cứ thành thực đối mặt với thực tế, đối mặt với tình cảm của bản thân mình đi, bây giờ cô phải tỏ tình!

"Tôi, thật ra tôi cũng có đề ý một người!" Cô thật sự không thể nói được câu "Tôi thích anh", quả nhiên cô không phù hợp để nói chuyện yêu đương, vì cô cố kỵ quá nhiều thứ mà. Cô đang thẳng thắn bày tỏ thì lại không nhận được nghĩ đến việc, liệu mình nhất thời "vui sướng" như vậy liệu có làm cho Trì Diệu Hi khó xử không? Cô còn nghĩ đến việc, anh rõ ràng là đang phải gấp gáp tìm người kết hôn như vậy, lại đi từ chối hết những cuộc xem mắt kia chứ? Chẳng lẽ.....

Cô nghĩ đến lời của Trì Phúc Văn lúc nãy. Hay là bởi vì có liên quan đến vị "Vĩnh Ân tiểu thư" kia sao? Anh đã biết cô ấy trở về chưa?

Nếu quả thật như thế, việc cô tỏ tình nhất định là không có kết quả. Càng nghĩ dũng khí của cô càng ngày càng yếu đi, cuối cùng liền giống như cái cây thiếu nước khô héo.

Người quá cẩn thận như cô, mỗi lần muốn làm chuyện gì đều cần có dũng khí rất lớn, hiện giờ cô thật sự rất muốn lật lọng không thừa nhận, bởi vì cô thật sự không thể tiếp tục tỏ tình được nữa, nếu không thể dứt khoát thừa nhận thì tốt nhất là quên đi!

Trì Diệu Hi gạt mình, "Cô có đề ý đến người khác rồi?"

"....." Chết, anh quả nhiên tai thính mắt tinh nghe thật rõ ràng, không biết bây giờ cô lật lọng có kịp không nữa?

"Cái đó....."

"Ài, đúng là quan hệ bạn tốt hai mươi bốn giờ của chúng ta không thực hiện được mà, chẳng lẽ bình thường cô nói chuyện với bạn tốt cũng suy nghĩ đắn đo lâu như vậy sao? Làm tôi còn đang muốn nghiêm túc đây!" Cô có biết hành động của cô làm tâm trạng anh hiện giờ giống như đang treo ngược cành cây không hả? Nhưng kỳ quái, rốt cuộc thì anh đang gấp gáp cái gì chứ?

Lệ Mộng Hằng chỉ đành phải nói: "Thật ra thì chỉ có tôi đề ý người ta, chứ người ta cũng không biết."

Vậy là chuyện của cô, đối phương cũng không biết sao? Nếu hiện tại anh phá đoạn tình cảm này, thì cũng không bị người ta nói là chia duyên xẻ thùy đúng không, chẳng qua là chỉ làm cho Lệ Mộng Hằng "Đồi hương" thôi nhỉ? Ừ.... Rất tốt, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, anh muốn hỏi cho kỹ, "Không thể nói với người đó, vậy có thể kể với bạn tốt phải không?"

Lời anh vừa nói ra làm Lệ Mộng Hằng lặng đi một lúc lâu mới nói tiếp: "Liên lấy một ngày làm thời hạn, qua ngày hôm nay, coi như những chuyện này chưa từng xảy ra nha."

Trì Diệu Hi không có phản đối. Bất quá là, tại sao phải quên chứ? Chỉ cần anh không nói ra là được rồi mà, người như anh rất kín tiếng nha, hơn nữa bình thường anh làm gì có ai để nhiều chuyện chứ?

"Tôi với người đó đã quen nhau hai năm, bởi vì liên quan đến nhiệm vụ của công việc nên tôi biết rất rõ mọi nhu cầu của anh ấy, cho đến nay tôi đều cho chuyện đó là nhiệm vụ của mình, sau này mới phát hiện ra, thật ra là mình rất vui khi làm những việc đó."

Trì Diệu Hi ngẩn ra, nhịp tim cũng bắt đầu tăng nhanh.

"Anh ấy rất khó phục vụ, không uống cả phê có vị chua, cả phê không được thêm đường chỉ có thể cho thêm sữa tươi, mà còn phải là sữa tươi thượng hạng; về mặt ăn uống cũng rất xoi mói, ăn mì thì không chịu ăn nước, chỉ ăn mì khô, rồi gọi thêm một chén nước súp riêng, hơn nữa nước súp phải nêm nhạt vừa đủ; anh ấy cũng rất có ý thức bảo vệ môi trường, không sử dụng những dụng cụ đựng đồ ăn sử dụng một lần, vì vậy anh ấy thường mang theo hộp đựng đồ ăn."

"Tính tình anh ấy cũng rất kém, ở công ty thì yêu cầu mọi thứ phải hoàn hảo, đối với bản thân thì khắc nghiệt, đối với cấp dưới thì yêu cầu quá nhiều. Khi anh ấy đang bức mình thì không cần ai đi an ủi, vì anh cũng chẳng nghe lọt tai lời nào, chỉ cần cho anh ấy một ly sữa tươi nóng, kéo rèm cửa sổ ra, mở một bản nhạc nhẹ, thì anh ấy sẽ bình tĩnh lại rất nhanh; mà gần đây anh ấy đi xem mắt luôn không thuận lợi, anh nghĩ...."

Không biết trong lòng mình đang có cảm giác gì, nhưng trong ngực ấm áp làm cho Trì Diệu Hi không tự chủ được miệng khẽ cười, anh nhìn cô, khích lệ đề cô nói tiếp, "Muốn cái gì?"

"Muốn tự đề cử mình anh nghĩ có được không?"

"Tôi ủng hộ cô hai trăm phần trăm luôn, cô nói cho anh ta biết đi!"

Lệ Mộng Hằng kinh ngạc nhìn anh, thật lâu không nói được câu nào.

"Anh....."

"Thế nào, cô đang lo lắng lúc thấy người đó sẽ không nói ra được những lời trong lòng phải không? Vậy cũng tốt! Có bạn tốt để làm gì chứ? Cô có thể xem tôi như đối tượng để luyện tập, tưởng tượng người đó đang đứng trước mặt cô, cô muốn nói gì với anh ta?"

Vì bản tính luôn suy nghĩ cẩn thận, có một số việc cô luôn suy nghĩ rất nhiều, bình thường kết quả luôn nghiêng về phía tiêu cực và phải bỏ qua, về sau cô luôn hối hận vì bản thân lúc đó suy nghĩ quá tiêu cực, vậy tại sao lại không tranh thủ, dũng cảm một lần chứ?

Tình huống trước mắt, cô có thể lựa chọn làm anh hùng, vì bản thân muốn bước về hạnh phúc ở phía trước, dĩ nhiên cô cũng có thể tiếp tục trốn tránh, tiếp tục yêu đơn phương!

Lệ Mộng Hằng đấu tranh trong đầu, cúi đầu nhìn xuống tay mình.

Đôi tay này từng nằm trong một bàn tay ấm áp lúc cô bất lực nhất, cảm giác ấm áp cùng an tâm đó cô vẫn còn nhớ rất rõ!

Ngẩng đầu lên, cô nhìn thẳng vào mắt Trì Diệu Hi, cô - Lệ Mộng Hằng, lựa chọn nghe theo tiếng lòng của mình, cô muốn đưa tay ra bắt lấy hạnh phúc, cứ coi như Trì Diệu Hi đang nói giỡn, coi như hạnh phúc này chỉ có tác dụng trong vòng hai mươi bốn giờ thì cô vẫn muốn nắm lấy nó một lần.

Sau khi hít sâu Lê Mộng Hằng liền nói, "Trì Diệu Hi, chúng ta kết hôn đi!"

Trì Diệu Hi cười.

"Tốt, cô đừng đổi ý đó!"

Lê Mộng Hằng sững sốt một chút. Câu trả lời của anh cũng nằm trong thời gian giới hạn sao? Lấy hôm nay làm giới hạn, qua hôm nay toàn bộ đều quên hết? Nếu không sao anh lại đáp ứng dứt khoát như vậy chứ?

Cô đang nằm mơ sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Kết hôn?

Việc này chỉ là nhất thời nghĩ tới, không nghĩ đến việc thành công, ai ngờ chỉ bằng lời cầu hôn qua loa như vậy, Lê Mộng Hằng liền thật sự kết hôn.

Một ngày làm bạn tốt đòi lấy một tờ hôn thú hàng thật giá thật.

Là cô kinh ngạc nhất không phải là việc Trì Diệu Hi thật sự nghiêm túc, mà vốn tưởng rằng người lớn bên nhà họ Trì rất khó thu xếp ai ngờ họ không ai có ý kiến gì, mà chỉ có một người duy nhất không ủng hộ lắm là Trì Chí Nhân, vị "Cấp trên cũ" này chỉ nói với cô một câu: Cô biết người mình chọn là dạng người nào sao? Kết hôn ngoại trừ muốn làm cho đối phương hạnh phúc, cũng không được quên là phải làm cho bản thân mình hạnh phúc.

Hạnh phúc sao? Thứ hạnh phúc cô muốn là ở trên người Trì Diệu Hi, cô không dám chắc mình có được nó không, nhưng mà, muốn một thứ gì đó thì phải tự mình nắm chắc, có nói gì đi nữa thì cô cũng muốn cố gắng một lần. Có lúc chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc vì sự dũng cảm của bản thân, vốn tưởng rằng đây là bí mật suốt đời không thể nói ra ai ngờ cô lại nói ra hết như vậy.

Lần kết hôn này cũng được coi như thuận lợi, chỉ có bên phía truyền thông lại lấy chuyện "Cô bé lọ lem hiện đại", hay "Bay lên cành cây hóa thành phượng hoàng" để hình dung hôn sự của cô và Trì Diệu Hi.

Bất quá hôn sự lần này cũng có vì "Lời cầu hôn nhanh chóng" mà làm qua loa, mà ngược lại từ việc đãi tiệc đến mời khách đều phải chuẩn bị kỹ lưỡng hơn nửa tháng.

Người nhà của Lê Mộng Hằng vốn định về gặp mặt bà ngoại lần cuối, không nghĩ tới bà ấy không những khỏe lại một cách thần kỳ, mà còn được uống rượu mừng của Lê Mộng Hằng.

Bà ngoại của cô vui đến mức cười ha hả, tinh thần phấn chấn suốt hành trình tham dự lễ cưới của cháu gái, mãi cho đến tối lúc gần mười giờ, mới cùng với người nhà về nghỉ ngơi.

Có lẽ vì lúc đầu quá thuận lợi, nên về sau gặp không ít khó khăn.

Sau khi cưới Lê Mộng Hằng ngoại trừ là vợ của Trì Diệu Hi, thì cô vẫn là thư ký của anh ấy, đây là vì trước khi kết hôn hai người đã bàn tốt với nhau, trong công việc anh đã có thói quen dựa vào cô, chuyện như vậy Lê Mộng Hằng cũng rất vui vẻ. Chỉ là ở thân phận "làm vợ" cô thích ứng rất nha, nhưng người khác giống như lại không được như vậy.

Sau khi về đến nhà, Trì Diệu Hi vẫn còn thói quen lúc ở một mình, một mình làm việc trong thư phòng, một mình xem phim, con cô thì chỉ có thể ngồi trong phòng khách mà xem những bộ phim Hàn hay Nhật mình yêu thích.

Dĩ nhiên, dù sao hai người cũng ở chung một nhà, cũng sẽ có thời gian chạm mặt nhau, như lúc ăn cơm, hay những lúc thỉnh thoảng Lê Mộng Hằng đưa đồ ăn hoặc thức uống cho Trì Diệu Hi, nhưng rốt cuộc thì quan hệ của hai người vẫn không giống như một đôi vợ chồng bình thường, mà còn quá hờ hững.

Lê Mộng Hằng cảm thấy thay vì kêu đây là kết hôn, thì hoàn cảnh của hai người lúc này giống như chỉ có bản thân mình cố gắng tiến hành cuộc hôn nhân này, cô cố gắng tìm hiểu những sở thích của Trì Diệu Hi, chỉ hy vọng ngoài lúc làm việc thì hai người cũng có đề tài mà tán gẫu.

Ví dụ như lúc cô đưa cà phê cho Trì Diệu Hi lúc anh đang xem phim, cô sẽ ở lại cùng xem DVD về những bí ẩn mãi mãi là bí ẩn, nhưng chỉ được một chút, Lê Mộng Hằng liền ngáp ngắn ngáp dài, dù sao mấy thứ này bình thường cô cũng không có coi, lại có một đồng từ chuyên ngành khó hiểu, thật đúng là cô không thể tiếp thu được mà, thế rồi Trì Diệu Hi lại nói với cô, bảo cô không cần quá miễn cưỡng bản thân đối với những thứ không thích, cô cứ đi xem phim Hàn, Nhật hay coi phim thần tượng gì đó là được rồi.

Thật ra thì cô rất muốn nói cho anh biết, có hứng thú hay không hoặc là có hiểu hay không cũng không quan trọng, quan trọng là việc vợ chồng hai người sau khi tan sở có thể ở cạnh nhau, cho dù có nhàm chán đến mức buồn ngủ, thì chỉ cần có thể ở bên cạnh anh là tốt rồi, nhưng anh ấy lại nói như vậy làm cô cũng không thể nói gì hơn.

Trước khi cưới cô chỉ nghĩ đến việc mình có thể như ý nguyện gả cho Trì Diệu Hi, về phần chung sống sau này mà giữa hai người lại không có tình cảm cô cũng không suy nghĩ quá nhiều, ai ngờ sau khi kết hôn thì mọi vấn đề liền xuất hiện.

Giống như, bản thân cô là thư ký của Trì Diệu Hi, thứ anh thích, thói quen của anh, bản thân cô phải làm sao mới phù hợp với anh? Trong lòng anh đang nghĩ điều gì? Làm sao mới có thể trở thành một người vợ tốt.....

Cô thích Trì Diệu Hi, đương nhiên cô sẽ đem những chuyện trong lòng nói ra, nhưng anh thì sao? Anh cũng không phải vì thích cô mới kết hôn, những lời như vậy có thân mật quá không, có làm anh ấy cảm thấy phiền phức không, thậm chí nó có làm cho quan hệ hai người ngày càng xa lạ hơn không?

Cô từng nghĩ rất nhiều về việc, tại sao Trì Diệu Hi lại đồng ý lời cầu hôn của cô, anh thích cô sao? Làm sao có thể! Cô luôn luôn sống rất thực tế, sẽ không đi nghĩ đến những mơ tưởng không thiết thực kiểu này; như vậy thì thực tế rốt cuộc là sao? Bình thường trong công việc Trì Diệu Hi cũng rất ý tứ vào cô, hình như cũng không có ghét cô.

Trong chuyện tình cảm anh luôn hồ hững, nếu phải ở cùng với phụ nữ, thì anh thả kết hôn với công việc còn hơn.

Đang trong lúc tình hình căng thẳng, mà anh lại hy vọng sau khi cưới cuộc sống không thay đổi quá nhiều, với lại anh lại hy vọng nhà gái biết anh làm việc cực khổ, sẽ không đòi đông, hỏi tây, suốt ngày muốn anh ở bên cạnh, so với những cô nàng được cưng như công chúa, thì hình như cô là đối tượng phù hợp nhất rồi.

Đối với duyên phận mà nói, cô chỉ e là mình là người tốt nhất lúc đó anh có thể chọn, hơn nữa còn là người tự chui đầu vào lưới.

Trong công việc, cô vẫn là cánh tay đắc lực phụ giúp mà anh không thể thiếu. Nhưng đối với vị trí một người vợ, hình như với anh cô có cũng được mà không có cũng chẳng sao, bởi vì hai người kết hôn đến nay cũng sắp được một năm, mà trên thực tế quan hệ này vẫn là hữu danh vô thực.

Bọn họ dĩ nhiên không đến nỗi phân phòng ngủ, nhưng lại có ý tách thời gian ngủ ra khác nhau, bình thường phải chờ cho cô ngủ xong Trì Diệu Hi mới trở về phòng.

Có thể gả cho người mình thích, hơn nữa bản thân lại là một người trưởng thành, dĩ nhiên đối với chuyện tình dục cô cũng có phần hỏi hợm đợi chờ. Chẳng qua là, trước khi cưới hai người ngay cả quan hệ bạn bè cũng không phải, chứ đừng nói chi đến chuyện yêu nhau, hay hôn phu hôn thê, vào ngày tân hôn, cô đã khấn trương đến mức đầu óc trống rỗng.

Cho nên cho dù đã kết hôn cũng không có nghĩa là có thể hoàn toàn bỏ qua cảm thụ của đối phương mà mạnh mẽ tiến hành loại quan hệ thật mật của vợ chồng này, loại chuyện đó không nên tiến hành lúc quan hệ của hai người còn chưa rõ ràng như vậy.

Cô hiểu rõ hy vọng của mình, nhưng lại không biết Trì Diệu Hi nghĩ sao, cho nên chỉ có thể bị động chờ đợi, nhưng ngày qua ngày, không ngờ đã qua hơn ba trăm ngày rồi.

Trong thời gian này có lúc Trì Diệu Hi từng đến Nhật Bản công tác đến ba tháng, nhưng trong thời gian đó thân thể bà ngoại cô lại không ổn định, phải nhập viện, nên cô cũng chỉ có thể ở lại để chăm sóc.

Mà sau khi anh trở về từ Nhật Bản, lại xảy ra một việc làm cho cô cảm thấy bận tâm, nhưng đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Trước khi cưới cô có nghe qua tên một người, La Vĩnh Ân, mà người này giờ lại xuất hiện trước mặt cô, không những xuất hiện, mà sau này cơ hội gặp mặt của hai người cũng rất cao, vì cô ấy đã vào làm việc trong tập đoàn Hồng Lục.

Nghe nói chỉ cần Trì Diệu Hi cần mang theo bạn gái, cô ấy sẽ liền tự đề cử bản thân mình.

Có không ít người khuyên cô nên cẩn thận, nhưng cô cẩn thận như thế nào đây, ở trước mặt mọi người trong công ty trình diễn màn "Vợ lớn phản kích" sao? Thành thật mà nói, chuyện như vậy cô không làm được, huống chi, La Vĩnh Ân là người hiền lành sao? Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao Trì Phúc Văn lại nói cô ta là người có tâm cơ nặng.

Cô không những thuần thực, mà còn rất biết tranh thủ thời cơ.

Cô ta có thể ở ngay trước mặt cô cùng với Trì Diệu Hi mà giành đi tham gia họp lớp với anh ấy, sau đó lại mang theo chút áy náy vờ muốn rút lui mà nói mát: "Thư Ký Lệ cô sẽ không ghen chứ? Những người bạn học cũ của Diệu Hi cô cũng không quen, đúng lúc đó đều là những người bạn đã lâu tôi chưa gặp, lần này tôi về nước cũng chưa có cơ hội gặp lại họ, tôi cũng rất nhớ bọn họ đó."

La Vĩnh Tư là một nhân vật lợi hại, cô ta lại lấy phương thức "Không cố ý" này đi thăm dò thái độ của cô với Trì Diệu Hi, cũng muốn lấy loại phương thức này nói cho cô biết, cô ta với Trì Diệu Hi trước đây có quan hệ rất tốt.

Bất quá làm thư ký cho Trì Diệu Hi mấy năm nay, cô cũng giúp anh chặn không ít đào hoa, tâm tư của phụ nữ như vậy làm sao cô không nhận ra cho được?

"Tại sao tôi phải tức giận chứ? Trên thực tế, cô đi cùng với anh ấy tôi cũng yên tâm không ít đó, bạn học của Diệu Hi tôi cũng không quen nhiều, lúc chúng tôi kết hôn có vài người ở nước ngoài không đến tham gia được, vừa lúc có cơ hội này cũng nên nói cho họ biết tin vui của chúng tôi, có người biết quan hệ xã giao như cô đi cùng thì tôi tin mình có thể hòa nhập với họ nhanh thôi. Chiêu thức "Gậy ông đập lưng ông" này chỉ cần có chỗ dùng, thì cô sợ gì mà không sử dụng chứ."

Đĩ nhiên, những lời thật lòng cô cũng không có nói ra.

La Vịnh Ân khoe khoang như vậy chẳng qua là vì Trì Diệu Hi từng yêu cô ta, nếu như Trì Diệu Hi cũng cho cô ta dựa vào chữ "Yêu" đó, thì những lời nói của cô ta mới có lực sát thương, chứ nếu anh ngay cả thích cũng chẳng có, thì những lời như vậy nói ra cũng chỉ là tự mình rước nhục mà thôi, làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Thật ra thì đối với cô, La Vịnh Ân có làm gì đi nữa cũng không thể tổn thương cô được, cô cũng lười để ý tới, thứ cô để ý là phản ứng của Trì Diệu Hi, nhưng anh lại nói: "Thư Ký Lệ cũng mệt mỏi cả ngày rồi, cô về nghỉ ngơi trước đi!"

Động cơ của những lời này là gì, cô cũng không dám nghĩ tới, có một số việc nếu như chưa muốn buông tha thì cũng không cần suy nghĩ nhiều, cũng không cần phải suy nghĩ sâu xa làm gì.

Một người cố gắng, một người khác lại đứng im tại chỗ, cảm giác giống như là cô đang độc diễn một mình.

Cuộc hôn nhân này là do cô chọn, người đàn ông này là người cô yêu, cho nên dù có độc diễn một vở nào đi nữa, cô vẫn cố gắng diễn nó thật tốt, cô cho rằng chỉ cần mình cố gắng, một ngày nào đó Trì Diệu Hi cũng sẽ tham gia vào vở diễn này, nhưng gần đây cô cảm thấy có chút lực bất tòng tâm rồi.

Kể từ khi La Vịnh Ân vào công ty, những lời đồn nhảm chưa từng dừng lại, ngay cả trợ lý Tiểu Mã của cô cũng không chỉ một lần nhắc nhở cô là phải cẩn thận "Tiểu tam"!

Thật ra làm cho cô buồn nhất vẫn là thái độ của vị "Trượng phu" kia, không phải người bằng sắt, cô đã trải qua rất nhiều trở ngại, dù là người có nghị lực đến thế nào đi nữa, về lâu về dài cô cũng dần chết lặng, không khí vợ chồng hai người cũng trở nên rất kỳ lạ.

Hai tuần lễ gần đây bà ngoại của cô bị cảm phải nằm viện, bởi vì bà vốn bị bệnh, nên bác sĩ cũng không dám sơ xuất.

Lệ Mộng Hằng từ công ty, trong nhà, đến bệnh viện ba nơi chạy đi chạy lại rất mệt mỏi..... Cô muốn buông tha cho một thứ trong đó.

Bà ngoại, cô dĩ nhiên không thể nào bỏ qua!

Công ty? Cô có cam kết với Trì Diệu Hi là sẽ không nghỉ việc.

Gia đình thì sao? Thứ hôn nhân mà từ khi bắt đầu cô đã hoang tưởng này sao? Bây giờ cô muốn buông tay à?

Cô bây giờ thật sự rất bất lực, người duy nhất có thể tâm sự hình như cũng chỉ có La Trạch Hương.

"Cái gì? Như vậy liền buông tay sao?" La Trạch Hương liền kinh ngạc hỏi qua điện thoại.

"Này, Lệ Mộng Hằng, cậu thăm mền người ta hai năm, thật vất vả mới gả cho hán như vậy không đến một năm liền muốn buông tay? Lần đầu tư này của cậu cũng quá lỗ vốn đi?" Mới vậy đã muốn chịu lỗ bán đèn bán thuốc à.

"Nếu không như vậy thì phải làm sao đây? Người ta có lẽ thích người khác rồi."

"Trì Diệu Hi nói cho cậu biết sao?"

"Có một số việc nếu như chờ đến khi người ta mở miệng, thì đến cả một chút tự ái cuối cùng cũng chẳng còn rồi."

"Mình thấy..... Chẳng qua Trì Diệu Hi là người không biết biểu lộ tình cảm thôi, nghe qua mấy chuyện của La Vịnh Ân với Trì Diệu Hi mà cậu kể, mình là người ngoài thì cảm thấy, đó chẳng qua là cô ta tình nguyện thôi."

"Anh ấy không từ chối thì chính là ngầm cho phép rồi....." Nếu không anh cũng nên suy nghĩ dùm cô một chút, những chuyện như vậy, cô làm sao có thể chịu được chứ?

"Vậy cũng không nhất định. Có những chuyện không cần phải quá để tâm đến tình tiết, như vậy dễ làm bản thân suy nghĩ linh tinh lắm, cậu thử đổi góc độ mà xem xét thử đi không phải là mọi chuyện cũng không đến nỗi nào à?"

Lệ Mộng Hằng thở dài, Vậy xin hỏi, nếu không phải là ngầm cho phép, vậy theo cậu rốt cuộc như vậy là có ý gì chứ?"

"Thử dò xét. Có lẽ Trì Diệu Hi đang muốn thử dò xét, xem phản ứng của cậu ra sao." Nói đến đây, gương mặt ngọt ngào xinh đẹp của cô liền nhú lại.

"Người bình thường thấy bạn gái cũ của chồng mình xuất hiện thì đã bày sẵn trận đồ chờ nghênh chiến rồi. Còn cậu..... Độ lượng như vậy cũng phải có giới hạn chứ, cậu không có sống ở thời cổ đại, có cần thiết khi bạn gái cũ tới cửa giường oai điệu vô khiêu khích như vậy mà còn tỏ ra thái độ "Thích không? Chúng ta có thể cùng hưởng nhà" sao?"

"Thình thoảng cũng phải phát cái tính khí với Trì Diệu Hi chứ, hoặc là phải cùng cô đó tranh giành cao thấp đi chứ, cậu cũng không vì như vậy mà bị người ta bỏ dẫu. Mình nghĩ đối với thái độ này của cậu, hẳn là Trì Diệu Hi cũng rất tức giận đó, không chừng còn là, bây giờ muốn sao? Người ta tới giành, cô liền không đợi được muốn đem ta cho đi, ta đối với người không quan trọng đến mức đó sao? Tiểu thư, cậu ra về muốn tranh đoạt một chút không được sao?"

Lệ Mộng Hằng trầm mặc.

"Thay đổi thái độ của cậu một chút đi, có lẽ kết quả cũng thay đổi theo không chừng."

Lệ Mộng Hằng không biết La Trạch Hương nói có đúng không, nhưng những lời nói đó lại khơi lên tia hy vọng trong lòng cô.

Đúng vậy, cô bị thuyết phục.

Đến ngày kỉ niệm kết hôn, cô vắt óc suy nghĩ xem phải làm như thế nào, nhưng chính mình lại không phải là người có nhiều mưu kế, những chuyện như vậy đành phải nhờ La Trạch Hương đến giúp một tay, cuối cùng là dùng đến nước hoa quyến rũ cùng với đèn tình dầu, dĩ nhiên quan trọng nhất còn là một bộ đồ ngủ "Tình thú" cao cấp.

Trương Ái Linh đã nói, Một người đàn ông muốn chiếm lấy tâm của người phụ nữ thì phải đi qua "Nơi đó".

Như vậy ngược lại, muốn lấy được tâm của một người đàn ông có cần dùng phương pháp giống như vậy không?

Sau khi sắp xếp xong hết mọi việc, cô liền tìm cơ hội để nói về chuyện ăn mừng này với Trì Diệu Hi, nhưng hội nghị của hôm nay đã kéo dài từ sáng đến giờ làm đến chính cô cũng không rõ, rốt cuộc anh có ra khỏi phòng họp không.

Quả nhiên, ngay cả thời gian ăn cơm, mọi người đều kêu cơm vào phòng họp để vừa ăn vừa họp tiếp.

Đến cuối buổi chiều mà trong lịch vẫn còn ba hội nghị khác, Lệ Mộng Hằng ngồi chờ đến gần tám giờ thì cô quyết định đi về trước để chuẩn bị. Vốn là muốn nhờ trợ lý Tiểu Mã của cô đưa tờ giấy nhắn lại cho Trì Diệu Hi, nhưng lại nhớ lại hôm nay Tiểu Mã có việc, có nói với cô là anh sẽ về lúc sáu giờ.

Bất đắc dĩ, cô đành phải đem tờ giấy nhắn kẹp dưới điện thoại của anh trước khi rời đi.

Không biết như thế nào mà cô đợi đến khuya, gần mười một giờ rồi mà vẫn chưa thấy anh về, bình thường hội nghị cũng phải kết thúc từ lâu rồi mới đúng. Cô không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Trì Diệu Hi, nhưng điện thoại của anh vang lên rất lâu cũng không có ai bắt máy.

Cô cảm thấy rất kỳ lạ, không biết có nên gọi lại lần nữa không, đang lúc cô định gọi lần thứ hai thì điện thoại cô bỗng kêu lên, tưởng rằng Trì Diệu Hi gọi về nên cô cũng không vội bắt máy.

"Uy....."

Cô nghe được tin bà ngoại bị ngã đã được đưa vào bệnh viện, trước mắt đang được bác sĩ cấp cứu trong phòng cấp cứu, sau đó cô liền lập tức lái xe đến bệnh viện.

Lúc cô đến bệnh viện, thì bà ngoại vẫn còn đang ở trong phòng cấp cứu, bà đã lớn tuổi nên xương cốt yếu ớt, cú ngã lần này làm một bên xương đùi của bà bị vỡ, hơn nữa lúc ngã xuống hình như còn bị đụng trúng đầu, nên trước mắt vẫn còn phải quan sát kỹ hơn.

Bây giờ cũng đã gần mười hai giờ, mà cuộc giải phẫu vẫn còn đang được tiến hành, từng phút giây trôi qua cô lại càng cảm thấy lo nhiều hơn.

Tất cả áp lực của những chuyện gần đây đều dâng lên, Lệ Mộng Hằng cảm thấy mình sắp không chịu đựng được nữa rồi, cô cần một chỗ dựa, một người ở bên cạnh để nói với cô rằng "Không sao đâu" đừng lo lắng quá!

Lúc trời gần sáng cô liền cầm điện thoại lên gọi cho Trì Diệu Hi, cô biết như vậy có hơi thất lễ, nhưng giữa hai vợ chồng thì có cần phải khách sáo như vậy sao? Cô rất hiếm khi yếu ớt như vậy, rất hiếm cần một người ở bên cạnh, ôm cô thật chặt. Kỷ niệm kết hôn cái gì cô cũng không cần, bây giờ cô chỉ muốn Trì Diệu Hi ở bên cạnh mình.

Điện thoại kêu một lúc lâu mới có người nhấc máy, Lệ Mộng Hằng liền nói: "Diệu Hi, là tôi....."

"Có chuyện gì sao, thư ký Lệ?"

Lệ Mộng Hằng không thể tin được vào tai mình. Tại sao cô gọi điện thoại cho chồng mình, mà người nghe điện thoại lại là La Vịnh Ân? Hơn nữa hình như giờ này bình thường là lúc người ta đang ngủ đúng không?

Cô tự nhủ với bản thân, đừng suy nghĩ quá nhiều, có lẽ có hiểu lầm gì đó, có lẽ có đang có tình huống gì đặc biệt xảy ra.

"Tôi biết hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của hai người, bất quá Diệu Hi có nói là, hôm nay anh ấy không muốn về nhà."

Trong ngày đặc biệt như vậy mà anh ấy lại chọn ở cùng người phụ nữ khác là có ý gì? Hít một hơi thật sâu, cô cố gắng giữ vững tâm lý của mình, cô tự nhủ với bản thân, cô không phải muốn làm cho tâm tình mình càng tệ hơn mới đi gọi cuộc điện thoại này.

"Anh ấy đâu? Tôi có chuyện muốn nói với anh ấy!"

"Anh ấy đang tắm, cô xác định muốn nói chuyện với anh ấy trong lúc này? Được rồi, vậy cô đợi một chút!"

Nghe xong, Lê Mộng Hằng trực tiếp ấn tắt điện thoại! Giờ phút này cô còn ráng chống đỡ cái gì chứ? Nếu Trì Diệu Hi thật sự nghe máy thì cô muốn nói cái gì? Chỉ trích anh ta sao lại quên ngày kỷ niệm kết hôn sao, hay là oán trách anh ta không cùng nàng đến bệnh viện? Nếu anh ấy có quan tâm đến cô, thì những chuyện này cũng không xảy ra, còn nếu anh không quan tâm, thì những lời trách móc này có ích gì chứ?

Phi Dung ở bên cạnh lo lắng nhìn đáng về luồng cuống của cô.

"Mộng Na....."

"Phu nhân?"

Cô cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng sau đó không chịu được nữa, nước mắt của cô rơi là chảy, đáy mắt yếu ớt cùng vô lực là cho người khác đau lòng.

"Có thể cho tôi mượn cánh tay một chút được không? Một lát thôi là tốt rồi!"

Mộng Na đưa tay ra, Lê Mộng Hằng liền cầm lấy thật chặt! Lần trước khi cô đau, khi cô sợ, thì có Trì Diệu Hi ở bên cạnh cùng cô vượt qua cơn sợ hãi, mà bây giờ, lúc cô cần anh nhất thì anh đang ở đâu?

Khi bọn họ còn là bạn cô có thể cầm lấy tay anh, nhưng bây giờ, khi hai người đã là vợ chồng, ở bên cạnh cô lúc cô đau khổ, lại không phải là anh mà chỉ có thể là Mộng Na sao?

Cô cho rằng mình và Trì Diệu Hi là đúng lúc gặp nhau, bất kể cô có phải là "Người đúng" của anh ấy hay không, lúc đầu đối với cô thì anh chính là đối tượng mà cô đã chọn.

Nhưng càng về sau mới biết, trên đời này có những chuyện không phải bản thân mình có thể quyết định, người kia cũng phải cảm thấy đúng người mới được.

Cảm ơn Trì Diệu Hi đã làm cho cô nhận ra điều này, cả hai đều là ở đúng thời gian gặp sai người, cô cũng không muốn tạo ra thêm nhiều tiếc nuối nữa, nên cô quyết định buông tay.

Mà đêm nay, cô cũng chỉ có thể để bản thân mình khóc cho thỏa thích một lần.

Mấy ngày nay tinh thần của Lê Mộng Hằng rất không tốt, dù đã uống một đồng vitamin để nâng cao tinh thần, nhưng hiệu quả vẫn không được tốt lắm. Có lúc còn vì duy trì một tư thế quá lâu, nên khi cử động liền choáng váng.

Cô mau kiệt sức như vậy cũng không có gì lạ, một hai tuần cô không đến công ty, hăng máy móc ở trung bộ bị nổ, các vấn đề liên tục xảy ra làm cho Trì Diệu Hi phải lái ô tô xuống đây mấy ngày để giải quyết các vấn đề, thư ký riêng như cô phải ở lại tổng công ty để xử lý mọi chuyện bên này, bận đến mức muốn sức đầu bể trán.

Còn Trì Diệu Hi, anh đi mấy ngày còn kéo theo cả La Vịnh Ân, lúc sau lại còn xuất ngoại ra nước ngoài cùng với nhau.

Tại sao đi công tác cùng ra nước ngoài lại là La Vịnh Ân chứ không phải là cô? Điều này không còn mờ ám nữa, nó đã rõ ràng như ban ngày.

Trong công ty đồng nghiệp đều không ngừng bàn tán về việc này, có lẽ cô đã chết lặng, cũng có lẽ vì trong lòng đã có quyết định, Lê Mộng Hằng không nói gì, ngoại trừ lười nói, thì cô còn đang đợi thời cơ để xử lý hết mọi chuyện.

Những ngày kế tiếp, ban ngày thì cô đến công ty đi làm, buổi tối thì ghé qua bệnh viện để chăm sóc bà ngoại, có về nhà thì cũng chỉ là để tắm rửa một cái, thay một bộ đồ sạch mà thôi.

Sau khi Trì Diệu Hi về nước, quan hệ giữa hai người cũng không được cải thiện, ban ngày gặp nhau ở công ty, lịch làm việc của anh vẫn do cô an bài, nhưng trong thời gian này vợ chồng hai người bọn họ cũng không có gặp mặt nhau lúc ở nhà.

Sau những ngày vội vã, thì cũng đã qua hai tuần. Mà Trì Diệu Hi thì vẫn còn rất bận rộn, nhưng cũng không giống như lúc trước bận đến mức không thể phân thân, có điều sáng sớm nay anh lại phải vào phòng hội nghị để họp.

Lê Mộng Hằng ngồi trong phòng tổng giám đốc suy nghĩ đến xuất thần, cô kéo ra ngăn kéo, nhìn tờ giấy được đặc ngay ngắn trong tủ, cô đã kí tên rồi, chỉ còn lại một bên còn trống, chỉ cần ký thêm chỗ đó, mọi việc liền kết thúc.

Cô đơn phương yêu người ta, nên hôn nhân của cô cũng thật mong manh, mong đến nỗi chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi tan.

Hôm qua lúc về nhà dọn dẹp hành lý, cô nhìn lại nơi mình đã ở một năm đến thất thần.

Cái nhà này bố trí rất đẹp lại ấm áp, qua đôi mắt đắm lệ cô mở miệng cười, trong lòng có chút đắc ý, bởi vì tất cả những thứ này đều là công lao của cô. Từ lúc bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, cô liền bắt đầu sửa sang ngôi nhà này thành ngôi nhà trong mộng của cô, dù sao khi kết hôn từ chuyện chọn áo cưới, đặc

bánh cưới, đến nơi tổ chức, thậm chí là thực đơn.... cũng là do người lớn trong nhà quyết định, cô chỉ cần phối hợp với mọi người là tốt rồi. Nhưng nếu hôn lễ của mình mà cô lại không có phần tham gia vào, thì ít nhất về phần nơi ở cũng phải cho cô tự mình bài trí chứ?

Cô biết mẹ chồng mình có rất nhiều ý tưởng để bài trí căn nhà, nhưng về việc này Tri Diệu Hi lại không chịu cho mẹ mình nhúng tay vào. Tại sao? Cô cũng không rõ lắm, nhưng mà nhờ vậy nên cô mới có thể bài biện theo ý thích của mình.

Từ ghế sa lon, ra giường, đến phòng bếp.... Cô cũng rất vui vẻ mà bày trí từng chút một, cũng rất có cảm giác thành tựu khi hoàn thành, chỉ tiếc là.... Những thứ mà cô tốn công tốn sức bày trí này cũng không làm cho Tri Diệu Hi chú ý, có lẽ anh ấy căn bản cũng không phát hiện ra vườn hoa giả bên ngoài đã được thay thành thật hết, cô rất thích trồng nhiều loại cây có hương giống như: bạc hà, cỏ huân y, cỏ chanh,...

Trên bàn ăn cũng có nhiều bình hoa cùng với nến thơm, rèm trong phòng ngủ cũng được thay từ một cái dày cộm nặng nề thành một tấm mảnh La Mã thanh nhã.....

Một nơi thoải mái như vậy, vốn tưởng rằng vợ chồng hai người dù có bận cỡ nào đi nữa cũng có thể có thời gian hưởng thụ khoảng khắc riêng của hai người. Nào biết, cô có thể lên kế hoạch tốt nhất, lên lịch làm việc tốt nhất, nhưng lại không thể nào lên kế hoạch cho cuộc sống của người khác, cũng như là tình cảm.

Nơi mà Tri Diệu Hi cảm thấy ấm áp không phải nơi này, thì dù cho nơi đây có ấm áp như ở miền nhiệt đới đi nữa thì cũng có ít gì?

Cô hướng về ngôi nhà do một tay mình bài trí nói: "Thật xin lỗi, tôi không thể thật tốt hưởng thụ cảm giác ấm áp do nơi này mang lại, đến cuối cùng, hình như đến chính tôi cũng muốn chạy trốn khỏi nơi này mất rồi!"

Cô nhớ mình đã từng nói với La Trạch Hương rằng, đối mặt với chuyện tình cảm cô sẽ liều mình đi yêu, sẽ liều mình bỏ ra, liều mình đi cảm thụ, cho dù anh ta không có đáp ứng cô thì cũng không sao, bởi vì cô làm mọi việc là vì bản thân mình, cô muốn dùng những thứ đó để tích lũy dũng khí rời đi.

Đúng vậy, tình yêu không thể nào vĩnh viễn là một giấc mơ đẹp, có thật sự tham gia vào thì mới biết nó thật sự ra sao. Cô cũng đã tham gia rồi, cũng có bỏ ra, nên lúc rời đi dù cho có một chút đáng tiếc, nhưng cô cũng không thấy tiếc nuối.

Ngoài hành lang có tiếng động, Lê Mộng Hằng nhìn thời gian, có lẽ hội nghị cũng kết thúc rồi.

Ngay sau đó có người đẩy cửa vào phòng, quả nhiên là Tri Diệu Hi, cô đứng dậy hơi khom người.

"Thư ký Lê, Sứ Đan Phật tiên sinh có chuyển fax đến không?" Anh trở lại chỗ ngồi.

"Có, nhưng chỉ có một phần, những phần khác tôi sẽ kêu họ gửi lại thêm lần nữa."

"Đưa tôi xem trước phần kia đi."

Lê Mộng Hằng đưa một xấp giấy lên.

Tri Diệu Hi mở ra xem, đem nội dung bản fax xem qua một lượt, khi lật đến trang cuối, anh ngẩn ra, ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn thẳng về phía Lê Mộng Hằng, tựa hồ như muốn nhìn thấu xem cô làm vậy là có ý gì? Nhưng mặt cô không lộ ra biểu tình nào, anh không nhìn thấy được gì, sau đó mới nhẹ thờ dài một câu: "Tại sao?"

Lần kết hôn này, cô đã bị thương quá nhiều, cô không thể để cho bất kỳ ai làm tổn thương mình thêm nữa.

"Hôn nhân giữa chúng ta chẳng qua là do nhu cầu của hai bên!" Cuộc hôn nhân này lúc đầu là do cô yêu cầu, cho nên cũng phải do cô kết thúc.

Tri Diệu Hi nhú mày.

"Anh bởi vì áp lực của gia tộc nên cần một người vợ, mà tôi là bởi vì bà ngoại nên mới cần có một đối tượng để kết hôn." Bỏ qua chuyện cô tự mình đa tình, thì tính huống của hai người đúng là như vậy.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, cô có nói là để ý đến tôi mà, chuyện đó cũng là vì muốn tìm một đối tượng kết hôn nên mới nói như vậy sao?"

"Đó cũng giống như anh xem tôi là thư ký riêng đặc biệt thôi, tôi nói là thích chứ không phải là yêu."

"Cô muốn chơi chữ với tôi sao?" Còn làm cho anh tưởng rằng mình được cô quan tâm mà đặc ý!

"Có mấy chuyện, cô thật biết chọn lúc mà nói, Lê Mộng Hằng, bây giờ tôi mới biết như thế nào là người nhẫn tâm!" Lúc đó có lẽ đầu anh bị choáng váng, nên mới đi tin tưởng lời nói của cô.

Lê Mộng Hằng trầm mặt một lúc mới nói: "Có những việc không nói ra thì trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu, tôi.... tôi không muốn bị ràng buộc, không muốn để những thứ này làm tôi cùng với người mình thích sau này có trở ngại hay hiểu lầm gì đó."

"Như vậy thì sao? Sau khi kết hôn cùng tôi thì cô mới nhận ra trong lòng cô tôi chẳng là gì hết đúng không?" Nhìn cô lúc này là anh nhớ lại chuyện mấy hôm trước lúc chỉ nhánh công ty ở trung bộ xảy ra vấn đề, trong lúc anh đang mệt mỏi thì thấy một chuyện, "Vậy chắc là cô đã gặp được người mình thích rồi đúng không?"

Lệ Mộng Hằng trong lòng cười khổ. Trong lòng cô lúc nào cũng có tồn tại một người mà cô luôn thích, chỉ tiếc, đối với anh ta mà nói, người mà anh ta thích lại là người khác không phải cô mà thôi.

"Người trong lòng anh thích không phải là tôi, vậy thì anh lấy tư cách gì mà hỏi tôi có gặp được hay chưa chứ?"

Tâm tình phức tạp trong mắt Trì Diệu Hi bị anh che giấu quá nhanh, mà lúc này cô cũng không muốn đi tìm hiểu kỹ, muốn buông tay chấp niệm bấy lâu nay với anh thì cô nhất định phải học được xem nhẹ, không quan tâm đến nữa.

Trì Diệu Hi đẩy trang giấy rời ra khinh thường cười cười.

"Vậy chính là có rồi!" Còn đúng lúc bị anh bắt gặp nữa!

Lệ Mộng Hằng cũng lười giải thích, cũng không nói đến chuyện mờ ám giữa anh và La Vịnh Ân. Cuộc hôn nhân này lúc bắt đầu là tốt đẹp, nên cô cũng không muốn khi kết thúc biến thành cả hai chỉ trích lẫn nhau. Dù sao sau khi cuộc hôn nhân này chấm dứt, cô vẫn phải làm việc bên cạnh anh mà.

Lưu lại một đường lùi, sau này còn vui vẻ mà gặp lại nhau chứ.

Trì Diệu Hi còn muốn nói cái gì, thì có người đứng lúc mở cửa đi vào, anh thu lại tờ giấy, đối với chuyện này cũng chẳng tỏ rõ ý kiến của mình.

Lệ Mộng Hằng khom người trở về phòng làm việc của cô, Cô mới ra ngoài không bao lâu, thì Trì Diệu Hi liền nghe được tiếng của Tiểu Mã ở bên ngoài truyền đến, "Sur phụ, cô không sao chứ?"

Anh liền vội vã đi ra ngoài, liền nhìn thấy Lệ Mộng Hằng bất tỉnh đang nằm dưới đất, anh liền vội vã ôm lấy cô bước nhanh về phòng y tế.

Bác sĩ kiểm tra tình trạng của cô nói rằng, cô chỉ là do vất vả quá độ, thể lực cạn kiệt nên mới ngất xỉu, nghỉ ngơi một lát sẽ không sao.

Qua nhiên, cô nằm ở phòng y tế nằm một lát thì tỉnh lại. Trì Diệu Hi luôn ở bên cạnh cô chăm sóc, nhìn thấy cô gầy hẳn đi khuôn mặt tái nhợt, mà cặp mắt trong suốt sáng ngời đã không còn linh hoạt như xưa, gần như giống với một cành hoa, chẳng mấy chốc sẽ khô héo trước mặt anh.

Anh phải chờ đến ngày đó sao?

"Cô rút cuộc..... muốn như thế nào?" Anh mở miệng một cách khó khăn.

Lệ Mộng Hằng chưa xót, không có người nào ở đây nên nước mắt của cô không tiếng động rơi xuống, một lúc lâu cô mới mở miệng, ".....Tôi muốn vui vẻ, chúng ta... ly hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xả, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Lệ Mộng Hằng, nếu chúng ta là chị em tốt, thì hôm nay nhất định phải uống cùng mình đến không say không về!"

Bởi vì có hẹn với La Trạch Hương, nên cho dù tâm trạng của Lệ Mộng Hằng có không tốt thì cô vẫn đi đến chỗ hẹn.

Đó là một quán rượu nhỏ trang trí rất đẹp mắt, hai người bọn họ thỉnh thoảng sẽ đến chỗ này uống mấy ly, tận hưởng "Cuộc nói chuyện của những người phụ nữ"! Nơi này bày trí theo phong cách cổ xưa, từ cách trang trí bên ngoài, cho tới gu nhạc cũng đều mang phong cách ngày cổ xưa, ngẫu cả đến đa số khách cũng đều là người hơi có tuổi.

Trong quán cũng không có nhiều chỗ ngồi lắm, có khoảng tám cái bàn với thêm cái quầy bar mà thôi.

Lệ Mộng Hằng vừa mới ngồi xuống, La Trạch Hương liền kêu bồi bàn đem rượu các cô thường uống lên. Ai ngờ hôm nay Lệ Mộng Hằng không chịu uống loại rượu này, mà ngược lại muốn uống Spiry-tus.

Spiry-tus sao? Nồng độ rượu này rất cao, không biết cô ấy có nghĩ đến việc này không nữa? La Trạch Hương phát hiện chuyện không vui của bản thân có thể bỏ qua một bên rồi. Vốn tính rằng người say sẽ là mình, Lệ Mộng Hằng chỉ đến để trông chừng cô, đem cô về lúc say mà thôi.

Để bồi thường cho Lệ Mộng Hằng, nên cô còn đặc biệt chuẩn bị một phần sinh tố bơ mà cô ấy thích nhất cho cô ấy! Nhưng xem ra tối nay thứ cô ấy thích nhất chắc sẽ không được xem trọng rồi.

Cô hào tâm nhắc nhở, "Cái này rất mạnh, cậu sẽ mau say lắm đấy!"

"Không phải là muốn thoải mái say mềm một trận sao? Cậu kêu cái loại rượu kia thì đến bao giờ mới say được chứ?" Lê Mộng Hằng nhìn ly rượu trước mặt.

Xem ra là cô ấy thật sự muốn say rồi! La Trạch Hương nhìn cô, "Loại rượu kia tuy là chậm say, nhưng muốn tỉnh cũng rất lâu nha. Nhưng mà sao mình lại phát hiện ra người muốn say là cậu chứ không phải tớ vậy? Bà ngoại của cậu có khỏe không?" Bà ngoại của Lê Mộng Hằng mấy bữa trước ngã phải nằm viện, cô cũng có đi qua thăm mấy lần, nhưng sau đó lại phải ra nước ngoài cho đến ngày hôm qua mới về.

"Cũng tốt lắm, bắt quá bà cũng lớn tuổi rồi nên không hồi phục nhanh được."

"Vậy..... Là chuyện với Tri Diệu Hi phải không? Đã giải quyết xong chưa?"

Lê Mộng Hằng cười.

"Chuyện như vậy, anh ta cũng không khó nói chuyện lắm."

Chuyện ly hôn Tri Diệu Hi cuối cùng cũng đồng ý, anh nói sẽ giao cho luật sư xử lý mọi việc.

Lê Mộng Hằng nghĩ, mọi chuyện có lẽ là kết thúc như vậy phải không? Bên cạnh anh ấy có người phụ nữ mà anh thích, mà người vợ như cô khi ly hôn lại không đòi hỏi phí trợ cấp sau khi ly hôn, vì vậy anh ấy cũng không có lý do gì mà không kí tên.

"Còn giải quyết gì nữa chứ....." La Trạch Hương chống cằm ăn quả ô liu ướp muối. Cô còn tưởng rằng Tri Diệu Hi sẽ không dễ dàng gì chịu ly hôn, muốn hỏi cô tại sao lại nghĩ như vậy à, đó chính là một loại trực giác thôi.

Chỉ bất quá, vào cái đêm mà bà ngoại của Lê Mộng Hằng té ngã phải nhập viện cố ấy gọi cho anh ta lúc hơn một giờ sáng, mà người nhận điện thoại lại là La Vịnh Ân thì cô biết, chuyện này ngay cả đến cô cũng không thể nghĩ theo chiều hướng tốt cho được.

Còn nhớ lúc đó khi cô đến bệnh viện, nhìn thấy Tăng Đức Huân thì rất kinh ngạc, sau mới biết là do cô y tá rất lo lắng cho chủ, liên liên lạc với tất cả các số điện thoại trong danh bạ của mình, lúc tiệm đổi gas đưa tới một bó hoa, Lê Mộng Hằng đã vô cùng lúng túng, nhưng cũng không nhận được mà vừa cảm động vừa buồn cười.

Cô len lén hỏi cô y tá, xem cô ấy có gọi cho cậu chủ không? Cô ấy nói có, nhưng là do một phụ nữ nhận được.

La Trạch Hương lúc nghe đến đó thì cảm thấy rất kỳ quái. Điện thoại của Tri Diệu Hi sao lại luôn do "Người phụ nữ" đó nhận chứ? theo cô suy đoán, người phụ nữ ấy chắc là La Vịnh Ân. Chủ nhân của điện thoại không phải là bị lừa mang đi, trở thành của riêng, hay là thật ra..... lúc ấy điện thoại không có bên người anh ta?

Nhưng đối diện với những vấn đề của cô, Lê Mộng Hằng chẳng qua chỉ cười chứ không nói gì.

"Hai người cũng đã ly hôn, mà cậu vẫn còn làm thư ký bên cạnh anh ta thì không cảm thấy rất xấu hổ sao?" Trò chuyện được một chút, thì bỗng nhiên La Trạch Hương nói ra câu này. Gì chứ, cô chỉ là cảm thấy thật kỳ quái, tim của Mộng Hằng không phải là được cấu tạo khác với người bình thường chứ, chỉ có như vậy cô ấy mới có thể đối diện với cục diện quý dị như vậy thôi.

"Không sao đâu, dù sao chuyện như vậy cũng sẽ không kéo dài lâu đâu."

"Thật là, Mộng Hằng à, sao mình có cảm giác giống như cậu đang tính toán cái gì đó thì phải."

"Không phải mình có ý định gì đâu, chẳng qua chỉ là chuyện tất yếu thôi. nếu để một người là vợ trước làm thư ký bên cạnh Tri Diệu Hi, thì cậu nghĩ xem bạn gái đương nhiệm của anh ấy sẽ không có ý kiến gì sao? Vì trấn an bạn gái, thì cho dù công việc của anh ấy có lệ thuộc vào mình đến thế nào đi chăng nữa thì người nào phải bỏ thì bỏ thôi." Sẽ chọn người nào bỏ người nào chứ? Cô đã rất rõ ràng rồi.

"Đúng nhỉ, sao mình lại không nghĩ đến vấn đề này chứ. Vậy cậu không muốn ở lại tập đoàn Hồng Lực, sống chết quán lấy Tri Diệu Hi, để cho La Vịnh Tư nắm lấy tư vị của cậu trước đây sao, làm cho cô ta tốt nhất là tức chết đi."

Lê Mộng Hằng cười cười.

"Tại sao phải làm cho bản thân mình vừa mệt mỏi vừa tổn thương chứ, chuyện này cũng qua rồi sao không tự buông tha cho bản thân, cũng buông tha cho người khác?" Cô thật sự có chút không cam lòng, thật muốn làm chuyện gì đó, nhưng cô cố gắng thôi miên chính mình.

La Trạch Hương có thể hiểu được ý của cô, cô ấy lại hỏi: "Sau khi rời khỏi tập đoàn Hồng Lực cậu tính làm gì chứ?" Cô không lo lắng về chuyện công việc của Lê Mộng Hằng, một siêu cấp thư ký như cô ấy, có công ty nào không muốn có được đâu chứ. Chẳng qua là cô tò mò bước kế tiếp cô ấy định là gì thôi. Mộng Hằng luôn là người sống theo kế hoạch, có lẽ lần hôn nhân này là thứ duy nhất không nằm trong kế hoạch của cô ấy quá, haiz.....

"Mẹ mình đang cố gắng thuyết phục bà ngoại sang Mỹ ở, gần đây ông cụ hàng xóm của bà mới qua đời, nên bà cũng không bài xích việc qua nước ngoài sống nhiều như xưa nữa." Chuyển ra khỏi nhà Tri Diệu Hi, cô lại không thể nói chuyện này với bà ngoại, vì vậy cô không thể dọn về nhà bà, mới đầu còn muốn dọn về nhà trọ mà cô từng sống với La Trạch Hương, nhưng chủ cho thuê nhà lại cho người khác nướn mất rồi, nên trước mắt cô chỉ có thể ở khách sạn một thời gian.

"Đừng nói với mình là cậu phải về Mĩ nha."

Lệ Mộng Hằng không có trả lời, cô đem ly Spirytus uống cạn, sau đó cầm ly rượu giờ lên cao ngắm nhìn.

"Đến đây đi, không phải cậu nói muốn say một lần sao?" Sau đó lại gọi phục vụ kêu thêm một ly.

Nhìn cô ấy uống một cách sản khoái như vậy, La Trạch Hương chỉ có thể tạm thời không uống để bảo toàn thanh tỉnh.

Ai~ thật là, vốn là tâm trạng cô không tốt muốn uống say một lần, lúc đầu kêu Mộng Hằng ra là muốn có một người thanh tỉnh để đưa cô về nhà, nhưng bây giờ, cô ấy lại dùng Spirytus để tự chuốc say mình, làm cho cô muốn uống cũng không uống được.

Thời gian trôi qua từng phút, rượu trong cơ thể cũng từ từ lên men, Lệ Mộng Hằng bắt đầu nói năng lộn xộn.

"....Này, Trạch Hương, mình á, thật ra mình không cam lòng, cảm giác giống như.....tấm huyết của mình đều như nước chảy mây trôi, mà Trì Diệu Hi là một người vô tình!"

"Không cam lòng liền đoạt lại đi." La Trạch Hương uống một ngụm nước lạnh. Ách! Cô đến đây chính là vì muốn uống một thứ gì đó nặng một chút, đến loại địa phương này mà còn phải uống nước lạnh thật là buồn bực!

"Mình cũng muốn á", Cô nở nụ cười ngây thơ nhìn bạn tốt.

"Mình mình coi rất nhiều phim tình cảm, phim thần tượng đó, có nhiều phim còn có những người vợ giống mình để tham khảo nữa nha, nào là "Vợ cả phản kích", "Thê tử hấp dẫn", "Lão bà trở lại".... Mình cũng muốn đem Trì Diệu Hi giành lại lắm chứ, giành lại xong mình liền đem anh ta bá vương ngành thượng cung, thống khoái, nhất định là rất sung sướng á, ha ha" Cô bắt đầu không thể suy nghĩ, trong lòng nghĩ đến cái gì liền nói cái đó.

"Vậy tại sao cậu không hành động đi?"

"Trì Diệu Hi đẹp trai như vậy! Tương đối giống mấy vai nam chính trong phim nha."

"Ai?" Có ý gì vậy? La Trạch Hương có chút sững sờ.

"Bối cảnh trong phim, thường là khi nhân vật nam phản diện phản bội nữ chính, nói chung thì mấy nhân vật nam phụ đó thường rất xấu xí, mà trong lúc đang muốn báo thù thì nữ nhân vật chính sẽ bất ngờ gặp một anh chàng đẹp trai, hơn nữa anh chàng này sẽ là nhân vật nam chính!"

Lệ Mộng Hằng say đến mức thiếu chút nữa ngã xuống đất. Cứ như vậy thế nào lát nữa cũng sẽ xảy ra vấn đề. Nếu nhìn theo một góc độ khác, có thể nhìn ra Lệ Mộng Hằng thật ra cũng rất khát vọng được yêu thương phải không? Cô vẫn muốn có một người đàn ông yêu thương và che chở bản thân mình.

Không nghĩ đến một cô gái xinh đẹp thế này, mà khát vọng về tình yêu lại đơn giản quá.

Qua nửa tiếng, lại qua một tiếng..... Sau khi uống một ly rượu thì La Trạch Hương chỉ dám uống cà phê đen mà thôi, bởi vì so với tâm tình không tốt của cô thì cô gái vừa mới ly hôn ngồi bên cạnh này quan trọng hơn nhiều, bình thường nhìn không khéo, lưu loát lạnh nhạt như thế mà bây giờ mới uống một chút rượu đã lộ ra "dáng vẻ ngây thơ ngớ ngẩn" như vậy, cô ấy nói chuyện cũng bắt đầu hàm hồ từ này dính với từ kia, chặc chặc.....

Thời gian cũng không còn sớm, đã sắp hơn mười một giờ rồi thế này thì phải mau chóng về nhà mới là thượng sách, bằng không.... Bình thường đè nén nhiều như vậy, một khi đã say đến không biết gì nữa thì sẽ mất kiểm soát, vô luận cái gì nên nói, không nên nói, phù hợp hay không phù hợp thì cô ấy chắc chắn sẽ không suy nghĩ mà nói hết ra mất!

Trước kia Mộng Hằng từng có bị như vậy sao? Trước mắt vẫn không có nha. Lúc trước sau khi hai người trở thành bạn cùng phòng, cô cũng chưa từng thấy cô ấy uống say bao giờ. Cho dù có rất nhiều lý do để phóng túng bản thân, nhưng Mộng Hằng vẫn rất kiềm chế, cho nên cô luôn cho rằng cô ấy là một người rất lý trí. Nhưng Mộng Hằng lại nói là do ngày xưa có một chuyện rất mất mặt, cho nên về sau cô cũng không dám uống rượu một cách không kiềm chế nữa.

Cô ấy từng nói rằng, khi mặt cô có chút hồng, mặt cứ cười cười thì nên đem cô ấy về nhà được rồi, còn lúc cô vừa cười vừa bắt đầu nói linh tinh thì phải bắt đem cô ấy về nhà ngay lập tức.....

Nếu không, thì sẽ có chuyện gì xảy ra sao?

"Trạch, Trạch Hương....." Sau khi im lặng thật lâu Lệ Mộng Hằng đột nhiên lại mở miệng nói.

"Cái gì?"

"Trạch, Trạch Hương, câu sau khi tắm xong, thường không mặc đồ, chỉ mặc một cái áo sômi, còn không chịu mặc áo lót nữa, mình nhìn thấy thật là xấu hổ nha....."

La Trạch Hương lập tức bưng miệng của cô ấy lại, khuôn mặt ngại ngùng mà đỏ cả lên. Đáng chết, thì ra là như vậy!

Mộng Hằng có nói sau khi cô ấy say, thì sẽ nghĩ gì nói đó, hoàn toàn không quan tâm ở đó là đầu liền đem những chuyện xấu hổ của người khác ra nói, giống như nhà nào có người lên ăn vụng mà không lau miệng, nhà nào có vợ phát hiện chồng mình đi ăn vụng, nhà nào có người chuyên gia đánh rắm không tiếng động.... Những thứ này nghe nói đều là những lời "Rượu vào lời ra" của cô ấy.

Đáng sợ nhất chính là Mộng Hằng là người bình hay ghi chép, cô ấy thường dùng ánh mắt để quan sát mọi thứ và còn có trí nhớ rất tốt, rốt cuộc cô ấy đã thấy được cái gì, nghe qua cái gì, biết cái gì không ai biết được, vì vậy đây mới chính là điều làm cho người ta sợ hãi đó, dù sao năm nay có rất nhiều người không giữ mồm giữ miệng đi lung tung nói chuyện bí mật của người khác.

Phải lập tức đem cô ấy về mới được! Nếu không không biết cô ấy có biết cô có những "Sở thích đặc biệt" không nữa, nếu để lộ ra, cô thật sự sợ bản thân mình sẽ đem cô ấy đi diệt khẩu.

"Đi! Đứng lên! Cậu đứng lên cho mình!"

"Trạch Hương à, không phải là hưng, hưng phấn mới có thể kịch liệt như vậy sao? Cho nên bốn mùa trong năm cậu cũng rất hưng phấn sao?"

Á aaaaaaaaaa cô thật là muốn hét lên! Thật muốn đem miệng cô ấy vá lại! Vị tiểu thư này là vì đang ở bên cạnh cô, cho nên mới muốn đem những chuyện xấu của La Trạch Hương cô nói hết ra sao? Vậy thì chuyển người đi, cô thật muốn biết cô ấy có thể làm cho người khác cũng run rẩy như vậy không!

"Đi đâu chứ? Cậu muốn đưa mình đi đâu?"

"Về nhà!" La Trạch Hương vừa lôi cô đi, còn phải đề phòng không cho cô mở miệng, đúng là rất cực khổ.

Vội vã đi thanh toán tiền, ra khỏi quầy rượu, lúc lên taxi La Trạch Hương mới nghĩ đến một vấn đề, nhà cô hôm nay có một vị khách không mời mà đến, cô mà dẫn cô ấy về nhà mình không phải chọc vào vết thương của người ta sao? Dĩ nhiên không được, nếu làm như thế thật thì sao này cô không cần làm người nữa luôn mất.

Mộng Hằng vừa mới ly hôn với Trì Diệu Hi, hơn nữa tới giờ thì cô ấy vẫn là thư ký của anh ta, theo lý thuyết mà nói thì đồ của cô ấy vẫn ở nhà Trì Diệu Hi mà đúng không? Bởi vì chuyện của bà ngoại cô ấy nên chắc sẽ không dọn đi nhanh như vậy mà. À... Vẫn là đem cô ấy về nhà của Trì Diệu Hi thôi.

Taxi ngừng lại trước chỗ ở của Trì Diệu Hi, La Trạch Hương đang đỡ cô xuống xe, thì nhìn thấy có một chiếc xe cao cấp cũng ngừng lại, có người đẩy cửa xe bước xuống.

Theo bản năng, La Trạch Hương mỉm cười. Thật đúng lúc, đúng là ông trời cũng giúp mình mà!

Người đang đứng đó, vừa khéo lại là chồng trước của cô gái đang say không biết trời đất này, Trì Diệu Hi!

"....Mình không có say mà! Còn, còn có thể uống tiếp đó!" Lê Mộng Hằng người mềm oặt dựa vào lưng Trì Diệu Hi nói linh tinh. Cô dường như là dán vào mặt anh mà nói chuyện, mùi rượu nồng nặc làm người khác muốn ngất xỉu.

Quả nhiên, những người say thường không chịu thừa nhận là mình say, những người mà nói bản thân mình say, không thể uống được nữa mới là những người có thực lực. Trì Diệu Hi cảm thán trong lòng.

Lúc này có nghe La Trạch Hương nói Lê Mộng Hằng uống không ít ly Spirytus!

Loại rượu đó có độ cồn rất cao, cô gái này bộ muốn chết sao? Hơn nữa hôm nay cũng không phải là chủ nhật, ngày mai cô còn phải đi làm nha, rốt cuộc thì cô ấy đang làm cái gì chứ.

Hơn nữa chắc là, La Trạch Hương mới chỉ nghe nói bọn họ ly hôn, mà vẫn chưa biết Mộng Hằng đã chuyển ra khỏi nơi này, nếu không cô ấy cũng sẽ không đưa Mộng Hằng về đây rồi.

Anh cũng không phải đối với thái độ thay đổi lật lọng của Lê Mộng Hằng tức giận, không phải chính anh cũng ký tên ly hôn sao? Theo lý mà nói, anh có thể từ chối chăm sóc cho Mộng Hằng, đem cô giao cho bạn tốt, anh cũng có thể yên tâm không cần lo lắng.

Nhưng trước khi anh mở miệng từ chối, anh lại đưa tay ra đỡ cô mất rồi, khi cảm nhận được nhiệt độ cùng hương thơm mơ hồ quen thuộc trên người cô, anh đã đem cô công trên lưng mình.

Bọn họ kết hôn cũng gần một năm, khoảng cách gần gũi không hề phòng lẫn nhau như vậy hình như vẫn là lần đầu tiên thì phải, không biết anh rốt cuộc là nên tức giận hay là phải bất đắc dĩ đây?

Trong lòng Lê Mộng Hằng đang suy nghĩ cái gì thì anh không biết, nhưng là, ngay khi anh ký tên vào tờ giấy kết hôn kia anh liền biết bản thân mình phải có trách nhiệm với đoạn hôn nhân này. Tình yêu cũng là một phần quan trọng trong hôn nhân, nhưng đó cũng là thiếu sót của anh, anh sẽ cố gắng, mặc dù cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, hơn nữa một năm này anh thực sự vô cùng bận rộn, cả chuyện công lẫn chuyện tư cứ ùn ùn nói tiếp nhau làm cho anh có chút lực bất tòng tâm.

Trước khi cưới anh cảm thấy vị trí của Lê Mộng Hằng rất đơn giản, cô là trợ thủ đắc lực mà anh không thể thiếu; nhưng sau khi kết hôn anh dĩ nhiên biết vị trí của cô phải thay đổi, cô không chỉ là thư ký của anh, mà còn là một người vợ, bất quá trong công việc hai người có thể phối hợp làm việc với nhau rất tốt, nhưng khi chung sống cùng nhau thì không có cách nào tự nhiên như khi đi làm được.

Đó là do hai người không có tình cảm với nhau trước mà vội kết hôn sao? Anh thật sự không biết là Lê Mộng Hằng đang suy nghĩ cái gì, chính là vì không biết, nên anh chỉ có thể bắt đầu tìm hiểu từ những thứ mà cô thích thôi, cứ từ từ tìm hiểu từng thứ một.

Có lúc xem phim trên ti vi, nam phụ bị nữ nhân vật chính bắt gian tại giường liền nói lời thoại: "Anh chỉ yêu có một mình em, trong lòng chỉ có một mình em, đây là sự thật! Không có tình yêu thì căn bản là không có gì!"

Lúc ấy Lê Mộng Hằng chỉ cau mày nói một câu, "Thật ghê tởm!"

Theo anh đoán có lẽ ý cô là khi hai người yêu nhau mới có thể đi tới bước kia, dĩ nhiên, ở tình huống mà hai bên không có tình cảm với nhau mà chỉ cần thỏa mãn thể xác thì anh cũng chẳng cần. Nhưng là phải như thế nào mới gọi là thích? Phải thích bao nhiêu mới đủ gọi là yêu?

Anh cũng không phải là chán ghét Lê Mộng Hằng, mà không ghét như vậy có nghĩa là thích sao? Hình như cũng không phải, như vậy còn cô thì sao? Theo như cô nói "Đề ý" đại khái có lẽ cũng chỉ nhiều tình cảm hơn anh một chút thôi phải không?

Cuộc hôn nhân của bọn họ thật sự thì không có những nhân tố bên trong giống như những cuộc hôn nhân bình thường khác, ngược lại những nhân tố từ bên ngoài tác động lại chiếm đa số hơn. Nên sau khi kết hôn liền dựa theo tư tưởng của Lê Mộng Hằng, vậy nên hai người cần phải cố gắng rất nhiều thì mới có thể nghĩ đến việc hoan ái. Sau khi biết rằng cô không thích hai người quá thân mật khi chưa đủ yêu nhau, mà anh lại không muốn bị cô ghét, nên tự nhiên cũng không chủ động làm cái gì.

Sau này đúng như anh đoán, bọn họ cùng nằm trên một cái giường, cùng đắp một cái chăn bông, nhưng không làm chuyện gì như vậy mà cô cũng chẳng để ý. Anh cũng có chú ý, mấy ngày đầu, anh về phòng hơi trễ, lúc anh lên giường thì thấy cô không được tự nhiên lắm.

Chắc là cô sợ phải không? Sợ anh sẽ mạnh mẽ mà sử dụng quyền lợi làm chồng của mình, sau anh lại nhớ đến lúc trao đổi lời hẹn ước trong hôn lễ cô đã sợ đến mức nói chuyện lắp bắp.

Cho dù hai người là vợ chồng, nhưng chuyện đó nếu miễn cưỡng quá cũng không còn thú vị nữa.

Hôn sự này là do cô chủ động cầu hôn, anh cảm thấy đã thiếu cô rất nhiều, nên sau khi cưới anh cũng không muốn cô phải giả bộ bằng mặt không bằng lòng trong chuyện này.

Nếu như yêu thích là do tích lũy mà có, thì anh sẽ không ngại mà chờ đợi, chẳng qua là anh không nghĩ đến, hai người ở chung cũng không rút ngắn được khoảng cách trước khi cưới, mà hình thức chung sống của hai vợ chồng bọn họ dù là ở công ty hay ở nhà cũng giống như đang diễn trò cho người khác xem mà thôi.

Về sau rất nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, vì chuyện kinh doanh mà anh cũng ít có thời gian để lo nghĩ về chuyện tình cảm hơn, mà lúc gặp lại La Vịnh Ân, anh từng muốn lấy chuyện này để dò xét thái độ của Mộng Hằng, nhưng mà lại chẳng thấy hiệu quả chút nào, cô hình như tuyệt đối không để ý. Anh lại tiếp tục dùng La Vịnh Ân để dò xét vợ mình nhiều hơn, đến mức cả anh cũng cảm thấy bản thân mình thật hèn hạ, mặc dù La Vịnh Ân nói cô không quan tâm.

Rốt cuộc cô ấy không đem chuyện La Vịnh Ân để trong lòng, hay là cô rất tự tin với bản thân mình, hay là..... Người chồng như anh bất cứ lúc nào cô cũng có thể dâng hai tay cho người khác?

Thái độ lạnh nhạt đối với "Tình địch" của Lê Mộng Hằng làm cho anh không khỏi nghĩ đến khía cạnh ấy, hơn nữa thành thật mà nói, trước khi cưới Lê Mộng Hằng tin tưởng Tăng Đức Huân như vậy vẫn là một cái gai trong lòng anh.

Mà quan hệ của anh và Lê Mộng Hằng đóng băng như vậy cũng là sau khi anh phát hiện, lần đó chi nhánh miền trung có chút vấn đề, mẹ gọi điện thoại cho anh, kết quả người nhận là La Vịnh Ân, cô nói anh bỏ quên điện thoại đi động.

Sau đó mẹ gọi điện thoại cho tài xế muốn anh nghe máy, liền hỏi tại sao điện thoại của anh lại ở trong tay của La Vịnh Ân? Người không biết sẽ nói lung tung! Tóm lại bà gọi điện thoại đến báo cho anh biết bà ngoại của Mộng Hằng nằm viện.

Sau đó anh liền gọi điện cho Lê Mộng Hằng nhưng cô không có bắt máy, nên xử lý xong mọi chuyện ở chi nhánh trung bộ anh liền vội vàng chạy trở về bắc bộ đến bệnh viện, kết quả anh thấy được cái gì chứ? Thấy được cô đang ôm Tăng Đức Huân.

Trong tình huống ấy anh có thể làm gì chứ, đi lên đánh Tăng Đức Huân một trận sao? Sau đó thì sao, để cho mọi chuyện phức tạp hơn à? Huống chi khi đánh nhau, Lê Mộng Hằng sẽ bảo vệ ai chứ? Anh sợ! Anh sợ bản thân mình biết được kết quả, cho nên anh chỉ có thể tức giận xoay người rời đi.

Sau khi lên xe anh không ngừng nghĩ đến chuyện của Lê Mộng Hằng và Tăng Đức Huân.

Tại sao khi bà ngoại bệnh, người mà cô liên lạc không phải là anh mà lại là Tăng Đức Huân? Anh đã hỏi La Vịnh Ân, cô ấy nói bản thân chỉ nhận được điện thoại của mẹ anh chứ không thấy Lê Mộng Hằng gọi điện tới.

Anh không tin nghĩ cô ngu quên không nhận được, muốn cô nhớ kỹ lại, kết quả cô ấy nói như đinh đóng cột là không có.

Nói cách khác, hôm đó Lê Mộng Hằng cũng không có gọi điện thoại tìm anh!

Người mà cô nghĩ đến đầu tiên khi đang cần giúp đỡ, chính là người mà bình thường cô tin tưởng nhất, muốn dựa dẫm nhất, cũng là người phù hợp nhất

để an ủi tâm trạng cô lúc không vui..... Sau đó anh lại liên hệ đến việc lúc trước cần người chụp hình cưới, người đầu tiên cô nghĩ đến cũng là Tăng Đức Huân.

Người đàn ông kia quan trọng đến vậy sao?

Lúc Lê Mộng Hằng nói đến chuyện ly hôn, anh thật sự rất kinh ngạc, tức giận ngoài ra còn rất bất mãn. Thì ra đối với cô mà nói, cuộc hôn nhân của bọn họ chẳng qua chỉ là do nhu cầu của hai bên, không có nửa điểm liên quan đến tình cảm, vậy anh đi xác nhận lại những chuyện đó thì còn có ý nghĩ gì nữa. Anh không những tức giận, mà còn cảm thấy giống như bản thân mình bị lừa gạt.

Lúc cầm đơn xin ly hôn trên tay, anh phải kiềm chế lắm mới không xé nát nó. Cô gái này lấy từ "Đề ý" để dụ anh mắc câu, sau khi anh ngoan ngoãn ăn mồi mới phát hiện ra đây chẳng qua chỉ là ngụy trang.

Anh tức giận vốn muốn: dù sao anh không ký thì cô làm được gì chứ? Nhưng khi thấy cô té xỉu ngay trước mặt anh, mà lúc tỉnh lại cô nói cô chỉ muốn vui về..... Nhìn khuôn mặt cô càng ngày càng gầy, đôi mắt thâm quầng, cũng càng ngày càng ít cười, thì anh biết mình thua, thua vì anh thích cô.

Thì ra Tri Diệu Hi anh cũng có thời điểm không làm gì liền nhận thua, thật không nói được gì! Tri Diệu Hi Cống Lê Mộng Hằng vào nhà, sau đó lại cống cô vào phòng ngủ, để cô nằm lên giường lớn.

Gian phòng này đã không còn món đồ nào của cô, đồ đạc chỉ còn lại có cái khăn lông cùng với áo choàng tắm, trên bàn trang điểm cũng mất đi mấy thứ bình bình lọ lọ, trong phòng tắm thì ít đi một cái ly, bàn chải đánh răng cũng chỉ còn lại cái của anh mà thôi..... Những thứ bình thường đặt ở đây anh cũng không để ý lắm, nhưng bây giờ đột nhiên để ý đến những thứ vốn tồn tại ở đây đã biến mất hết, những đã không kịp nữa rồi.

Chẳng lẽ anh cũng có lúc rơi vào hoàn cảnh "Mất đi mới biết quý trọng" sao?

Anh đem khăn lông nhúng vào nước nóng để giúp Lê Mộng Hằng lau, cũng không có phát hiện người nằm trên giường đang cố gắng muốn nhìn rõ anh là ai.

Cô xem nửa ngày chỉ thấy ngoại trừ bóng dáng vẫn là bóng dáng, người đứng trước mặt vẩn vơ quá nghiêm trọng, đang nằm cô độ nhiên bật người ngồi thẳng dậy.

"Trạch, Trạch Hương.... Uống tiếp! Chúng ta uống tiếp đi!"

Uống đến mức người trước mặt là ai cũng không nhận ra được mà còn muốn uống nữa!

"Tôi là Tri Diệu Hi, không phải Trạch Hương. Cô mau ngủ đi, cũng không còn sớm nữa!" Anh muốn đẩy cô nằm xuống, cô lại kiên trì không muốn, kết quả cuối cùng là cô giống như một con gấu ôm chặt lấy anh!

Lê Mộng Hằng nhiệt tình ôm như vậy, làm cho Tri Diệu Hi không biết nên khóc hay nên cười.

Anh thở dài, nói: "Cô say rồi, đừng uống nữa."

Tiếng nói này..... Rất quen thuộc.

Lê Mộng Hằng mất một lúc mới mở miệng, "Tri, Diệu, Hi? Tri Diệu Hi? Tri Diệu Hi?....." Đầu của cô không có cách nào có thể vận chuyển một cách bình thường, bị rượu xâm chiếm làm cô chỉ có thể nhớ là cái tên này rất quen cũng rất xa lạ.

Ngay cả tên anh cũng quên rồi sao? Quên cũng nhanh thật! Tri Diệu Hi cau mày, thừa dịp cô gái đang say thần trí có chút mơ hồ liền cắn răng nghiêng lợi tự giễu nói: "Tri Diệu Hi, người đàn ông mà cô thích nhất đây!"

Đáng chết! Cô rốt cuộc là trong lòng không có anh, hay là thật sự say đến mức không nhớ được anh đây?

".....Nhất, thích nhất?" Lê Mộng Hằng buông lỏng tay ra, đầu óc choáng váng nằm lại trên giường.

Tri Diệu Hi có chút lúng túng, khó có lúc tự mình nâng cao giá trị bản thân, vậy mà lại lập tức trở thành một lời nói dối sao?

Ai ngờ Lê Mộng Hằng chợt lăm bắm mở miệng, "....Anh ta không uống cà phê có vị chua, Sữa tươi thì chỉ uống sữa của động vật hơn nữa còn là loại có chất lượng tốt nhất; ăn dưa hấu thì chỉ ăn quả có ruột vàng, ruột đỏ thì không ăn; trứng chân nước sôi thì chỉ ăn sáu phần chín, lòng trắng trứng phải chín đúng độ.... Chậc chậc chậc, thói quen của tên đàn ông này, tôi phải mất rất nhiều tâm tư mới nhớ được hết đó. Đúng rồi, gần đây tôi còn phát hiện thì ra anh ta cũng giống như mấy tên đàn ông khác đều là một dạng "Ngực nô"!"

"Hung nô?" Là chỉ người có tính xâm lược mạnh, có cá tính mạnh mẽ lại dùng mạnh sao? Kính nhờ, trước mặt cô anh cũng không có cơ hội thể hiện mấy mặt này nha!

"Là do chín mươi chín phần trăm là ngực nô, cho nên đối với bộ ngực của con gái mới có thể càng lớn càng thích nha, sdvkjbwGB...." Cô gái say khướt nói không ngừng còn khoa tay múa chân lung tung.

Tri Diệu Hi nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, thầm nghĩ ho khan.... Thì ra từ "Ngực nô" trong miệng cô cùng với từ "Hung nô" anh nghĩ là không giống nhau, đàn ông thích phụ nữ có bộ ngực to gọi là "Ngực nô" sao? Anh thụ giáo!

"Mấy người "Ngực nô" ngày càng nhiều, thì chúng tôi loại tiểu A, Tiểu B "Nữ Chân" cũng sẽ rất nhanh bị tiêu diệt nha~"

Nữ Chân không phải là do Hung Nô diệt mới tốt sao? Một cái ở tòi Tần Hán, một cái ước chừng là ở thời nhà Tống, hai triều đại cách xa nhau đâu chỉ có mấy trăm năm, Hung Nô muốn tiêu diệt Nữ Chân, Trì phi chuyển kiếp đi.

Loại chuyện kỳ cục này nếu không phải tâm trạng anh đang không tốt, thì chắc chắn là đã cười phá lên rồi.

Không đúng, tại sao Nữ Chân còn có tiểu A, tiểu B đây? Nhưng nghĩ một lát, Trì Diệu Hi cũng hiểu được, anh đưa mắt nhìn Lệ Mộng Hằng, cô không nói anh cũng không chú ý, cô vừa nói anh liền trực giác nhìn sang ngực của cô.

Tiểu A, tiểu B sao? Nhưng nhìn cô.... Chắc, anh đang nghĩ cái gì vậy?

"Trì Diệu Hi nha, anh ta là một người "Ngực nô" tiêu chuẩn đó!"

Trì Diệu Hi nhìn cô một cái, anh cũng không phải dạng người chỉ nhìn bề ngoài thích số lượng mà không nhìn đến chất lượng như vậy nha!

La Vịnh Ân ít nhất cũng có cup E đi! Đàn ông nha, ai cũng giống nhau, trong công ty có không biết bao nhiêu người mơ tưởng tới cặp ngực của cô ta. Còn ở sau lưng gọi nữ thần này nữ thần kia nữa chứ! Không có chuyện gì làm còn lòi tôi vào so sánh, nói cái gì là của tôi như quả quyết không bằng của người ta cả một quả núi, nếu hần ta là Trì Diệu Hi, dĩ nhiên sẽ chọn La Vịnh Ân nữa chứ! Bộ Trì Diệu Hi là dân chạy nạn sao? Còn là người thèm khát nữa chứ!" Lệ Mộng Hằng phụng phịu nói.

Cô nói ra những lời này rốt cuộc là để phát tiết những bức bối của mình đối với La Vịnh Ân, hay là do ghen đây?

Cô uống say, cho nên đem không ít những lời vẫn giấu trong lòng nói ra, phát tiết xong thì thanh âm của cô chợt nhẹ đi.

"Thiệt là, nói đến người kia, cũng không quan hệ! thật đúng là ghét của nào trời trao của ấy, lúc trước bị phản công đến làm thư ký bên cạnh anh ta tôi từng nghĩ, loại đang ông này chắc chỉ có cô gái nào kiếp trước nghiệp chướng nặng nề quá mới bị gả cho. Kết quả, không nghĩ tới tôi chính là cô gái có kiếp trước nghiệp chướng nặng nề đó, nghiệp chướng hơn nữa là lúc kết hôn tôi còn rất vui vẻ nữa chứ."

"Vui vẻ?" Cô không phải là muốn vui vẻ nên mới đòi ly hôn với anh sao?

"Cô rốt cuộc....."

"Học trường từng nói, con gái nhất định phải vì hạnh phúc của bản thân mới có thể đi vào con đường hôn nhân. Hạnh phúc? Cũng không phải thứ muốn có là có được..."

Học trường? Tăng Đức Huân! Lúc này nhắc đến hần là gì?

Lệ Mộng Hằng nhìn bóng người đang đưa qua đưa lại trước mặt mình, người này giống, hình như rất giống Trì Diệu Hi nha! Nếu như bọn họ không có kết hôn, vậy cũng sẽ không ly hôn, mà cô cũng không phải đau khổ như bây giờ..... Tiếc tất niên hai năm trước, cô vẫn nhớ rõ, mà Trì Diệu Hi có lẽ đã quên mất cái cam kết đó rồi.

Lúc hai người mót ghé cô rất vui, thật đó!

"Một năm sau nếu như cả hai chúng ta vẫn chưa có đối tượng kết hôn, thì liền kết hôn với nhau.....Anh biết không? Lời nói khi đó, tôi vẫn nhớ rất rõ, vẫn nhớ!"

Trì Diệu Hi ngẩng đầu lên nhìn cô, cô đã nói lời này với ai chứ? Tăng Đức Huân sao? Con giận không biết từ đâu dâng lên.

"Cô nói rõ cho tôi, đây là ý gì?"

"Đau đầu quá.... Trần nhà sao lại xoay vòng vòng vậy, muốn ối quá....."

Trì Diệu Hi vội đỡ cô đi về hướng phòng tắm, nhưng không kịp vào phòng tắm thì cô đã ối ra, anh đỡ cô nên dĩ nhiên cũng không cách nào thoát được!

Trì Diệu Hi lo cho Lệ Mộng Hằng xong, đem cô trở lại giường, sau đó tự mình mới đến phòng tắm tắm rửa cho sạch, đợi đến khi anh sạch sẽ trở lại giường thì trời cũng sắp sáng rồi.

Nguyên tưởng rằng một đêm này sẽ cứ như vậy mà trôi qua, nhưng thế sự khó lường nha.....

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Nhức đầu! Đau đầu muốn chết mất!

Mỗi một cô gái khi ly hôn, ngoại trừ những người vì tiền mà cưới, sau khi ly hôn liền có được tiền, nếu không thì ai cũng có quyền vì bản thân mình mà khóc lóc say mềm một phen.

Sau khi uống say giống như đem bản thân mình cùng quá khứ phân tách rõ ràng ra, khi tỉnh lại thì bắt đầu sống một cuộc sống mới tốt đẹp hơn, đem cuộc hôn nhân thất bại kia trở thành một giấc mộng mà thôi! Rất nhiều người không phải đều làm như vậy sao? Nhưng vì sao cô lại cảm thấy kết hoạch của mình phát sinh nhiều biến hóa đến vậy chứ?

Sau khi tỉnh dậy Lê Mộng Hằng cảm thấy cả người đau nhức như một người lâu năm không vận động bỗng dung nổi hứng đi khiêu chiến đánh nhau một trận với người khác vậy.

Xương sống thắt lưng đau còn không nói, mà từ phần eo trở xuống càng giống như là thoát khỏi thân thể mình không thể động đậy một chút nào, sau khi say rượu cả người đau nhức cô đã từng trải qua rồi, nhưng đó là toàn thân nha, chứ không phải tụ tập lại ở nửa người dưới thế này, lý kỳ nhất chính là, chỗ khó mở miệng trên người cô lại có cảm giác mơ hồ đau nhức!

Lê Mộng Hằng chịu đựng cảm giác khó chịu toàn thân vô lực, kéo cả người đi rửa mặt để xem có thanh tỉnh ra chút nào không, vậy mà khi đặt chân xuống đất muốn đứng lên, thiếu chút nữa cô đã ngã xuống sàn nhà rồi.

"Sao, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

Có người uống rượu một lần liền trở thành tàn phế sao? Không thể nào! Cô cuối đầu nhìn đôi chân như muốn nhũn ra của mình, lúc trước không chú ý đến nhưng bây giờ cô nhìn thấy thảm.... Nhà trọ cô ở là sàn gỗ mà, thảm ở đâu ra vậy?

Bởi vì vẫn còn say rượu đầu óc có chút không tỉnh táo, cô nâng đầu nhìn quanh bốn phía một cái, liền nghe được rõ ràng tiếng hút khí của bản thân.

Nơi này, nơi này là.... nhà của Tri Diệu Hi mà!

Má ơi! Cô, cô, sao cô lại ở nhà của chồng trước vậy?

Kính ngạc một hồi đầu cô rốt cuộc cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều, cô cố gắng hồi tưởng lại xem rốt cuộc sao mình ở chỗ này.

Tâm tình Trạch Hương không tốt tìm cô đi uống rượu, tâm tình của cô càng không tốt hơn hôn đi, giống như hai người nói rất nhiều chuyện với nhau.... Đúng rồi! Cô còn uống Spirytus, hình như uống ba ly thì phải? Quá đáng sợ! Loại rượu đó mạnh đến mức có thể nướng chín trứng cá mà cô dám dùng thay nước mà uống!

Sau đó thì sao? Sau đó..... Uống say quá thứ gì cô cũng không nhớ!

Trời ơi! Không được, không được! Thế nào cũng phải nhớ cho ra rốt cuộc cô làm sao lại xuất hiện ở nơi này! Cô vội vàng cầm điện thoại gọi cho La Trạch Hương.

Điện thoại vang lên vài tiếng thì có người nhận.

"Sao? Mộng Hằng sao cậu lại gọi cho mình lúc này?" La Trạch Hương biết bạn tốt của mình là nữ cường nhân tuyệt đối sẽ không gọi điện thoại cho cô lúc làm việc.

Nhưng Lê Mộng Hằng cũng không để tâm giải thích.

"Mình hỏi cậu!"

Bị giọng nói nghiêm túc của cô ảnh hưởng, La Trạch Hương cũng ngồi thẳng người lên.

"Cái gì?"

Lê Mộng Hằng có chút khó khăn mở miệng hỏi: "Mình, mình sao lại xuất hiện ở nhà Tri Diệu Hi vậy?"

"A? Là chuyện này à?" La Trạch Hương trầm nghĩ: đã xảy ra chuyện gì sao?

"Có chuyện gì không đúng sao?"

"Dĩ nhiên không đúng! Chúng mình đã ly hôn, đối với một người mới sáng sớm tỉnh lại phát hiện mình đang ngủ ở trên giường của chồng trước!" Cô không khỏi tức giận, cảm thấy bản thân mình giống như mượn rượu giả điên sống chết đổ thừa cho người ta!

Mà nằm ở trên giường nói không đủ sức biểu đạt sự tức giận của cô, cô liền bước xuống giường đứng lên.

"Trì Diệu Hi không biết còn tưởng rằng mình....aaaaaaa, tại sao mình lại không mặc đồ!!!" Cô kinh hoàng quá mà tắt luôn cả điện thoại.

Ở bên kia điện thoại, La Trạch Hương ngẩn ra một lát, liền sau đó lại cười ngả cười nghiêng.

Không mặc đồ? A mầu chốt là từ không mặc đồ nha!

Trì Diệu Hi, được lắm! Xem ra anh ta muốn nhân cơ hội này bồi đắp tình cảm đây.

Hai người này thật sự muốn ly hôn? Xem ra tạo hóa vẫn muốn kéo bọn họ chung một chỗ với nhau rồi, muốn tách ra chỉ sợ không có dễ dàng như vậy đâu!

Lệ Mộng Hằng nhìn mình trần như nhộng mà ngẩn người, trên người hình như còn có mơ hồ mấy dấu hồng hồng, cô liền vội vàng chạy lại trước gương, vừa nhìn.....

Trời ạ! Tiêu rồi!

Trên cổ cùng với ngực trắng nõn của cô xuất hiện chít chít những vết hồng hồng lớn nhỏ không đồng nhất!

Thân thể chưa xót đau đớn cùng bắp đùi trong khó chịu, lại thêm dấu vết trên người, cô không cần đoán cũng biết là đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới! Cô mơ hồ nhớ..... Còn cho đó là mộng xuân, một màn lại một màn.....

Cư nhiên không phải nằm mơ, hết thấy mọi việc đều là thật sao? Cô cùng với Trì Diệu Hi thật, thật là đã làm?

Đây rốt cuộc là tình huống gì? Lúc trước còn là vợ chồng thì hai người tương kính như tân, thù thân như ngọc, mà sau khi ly hôn mới lên giường với nhau? Phong tục tập quán này ở đâu ra chứ?

Đến nhà tắm rửa mặt một phen, di chứng sau khi say rượu vẫn còn, làm cho bàn tay cùng mặt của cô có chút sưng phù, nhưng dầu gì tâm tình cũng đã bình phục một chút nên đầu cũng càng thanh tỉnh hơn.

Cô lại gọi điện thoại cho La Trạch Hương, có một số việc cô không nhớ ra được, có lẽ Trạch Hương sẽ biết, biết nhiều hơn một chút mới có thể dễ dàng ứng phó hơn.

"Mình uống say, sao cậu không mang mình về nhà mà lại đưa mình tới nhà Trì Diệu Hi?"

Hình như Mộng Hằng đang rất phiền muộn thì phải? Nếu lúc này mà nói thật ra có lẽ sẽ chết không toàn thay mất! La Trạch Hương vội nói: "Cái đó...Cậu vẫn khẳng khái nói rằng bản thân không cam lòng, cậu nhất định phải diễn vở "Vợ cả phản kích", muốn đem Trì Diệu Hi từ trong tay hồ ly tinh đoạt trở về rồi mới một cước đá bay anh ta!"

"Mình thật sự nói như vậy sao?"

Cô đúng là có nói như vậy, nhưng việc này cùng chuyện mình đem cô ấy đến nhà chồng trước không có một chút quan hệ nào với nhau. La Trạch Hương thầm nghĩ.

Quả nhiên là uống rượu hỏng việc mà! Hiện tại tốt rồi, những việc vốn để trong lòng bây giờ cũng nói ra hết rồi, thật là không còn mặt mũi mà! Sau đó cô tự giận mình mà nói: "..... Mình cũng không có nói là phải quyến rũ anh ấy như vậy mà. " Nếu như nói, nước đổ rồi không hút lại được, cô cũng không thể giết người diệt khẩu, nên phương pháp duy nhất là chỉ có thể nhờ bạn tốt im lặng không nói ra thôi.

Thật là mất mặt mà! Cô không muốn làm người nữa!

"À? Còn có chuyện này sao?" La Trạch Hương không chú ý đến cảm xúc đang xuống thấp của cô, giọng nói lộ ra tò mò cùng hưng phấn.

Phương pháp quyến rũ? Thật làm cho người ta không nhìn được tò mò mà!

"Mình không nói cho cậu biết sao?" Cái này càng đã kích lớn hơn, lại càng làm cho cô tự giận mình nhiều hơn. "Mình thật không nói gì với cậu à?"

"Tiểu thư, người say rượu là cậu, mình rất tỉnh nha."

Ngon lửa hi vọng trong cô "Ba" một tiếng tắt ngúm, Lệ Mộng Hằng lại một lần nữa lên tiếng, "Xong rồi, vậy mình nhất định là nói cho Trì Diệu Hi rồi!"

Cô là một khi đã say rượu rồi thì rất ghét nói chuyện không đầy đủ, lúc bị chuyển hướng rồi thì không bao lâu sau sẽ quay lại tiếp tục nói tiếp....

Haiz~ bây giờ cô thật sự chết tâm rồi! Không trách được cô bây giờ lại trần như nhộng nằm trên giường của Trì Diệu Hi mà tỉnh lại, cô sẽ không thật sự cường bức anh ấy làm loại chuyện này đi?

Làm sao bây giờ? Mặc dù đã là vợ chồng trước, theo lý mà nói thì phải sớm chia tay mới đúng, nhưng cô còn đang là thư ký của Trì Diệu Hi, trong thời gian ngắn, cô một tuần ít nhất phải gặp anh năm ngày.

A! Ai tới nói cho cô biết, vốn tưởng rằng nhất tụy giải thiên sầu, sau khi say mềm tỉnh lại sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, tại sao bây giờ lại thành ra thế này chứ?

Tình tảo! Tình tảo! Chuyện càng ngày càng đi theo một chiều hướng không ai biết trước được, cô lại càng không thể làm cho bản thân mình loạn lên được! Ổn định, phải ổn định!

Trì Diệu Hi hiện tại chắc là đang ở công ty, vậy tâm tình của anh sẽ là gì chứ? Vui vẻ?

Nhưng bị cưỡng bách như vậy thì không có người đàn ông nào có thể vui vẻ được đi? Hay là cả người đang bị thương? Chắc! Anh ấy dù gì cũng là một người đàn ông thành thực, làm gì mà mình lại xem anh ta giống như trẻ vị thành niên bị cưỡng bức vậy....

Có rồi, chuyện như vậy hỏi người này nhất định biết! Tiểu tử kia mặc dù nhìn qua có vẻ cầu thả, nhưng lại có thể chú ý đến những chi tiết nhỏ mà người khác không chú ý đến.

Cô liền gọi điện thoại cho trợ lý Tiểu Mã của mình, điện thoại reo mấy tiếng liền có người trả lời.

"Tiểu Mã à? Tôi là thư ký Lệ, thật ngại quá, tôi muốn xin nghỉ một ngày." Cô cố ý đem giọng mình đè thấp xuống, làm như cổ họng của mình không được thoải mái.

"Tổng giám đốc xin giúp cô rồi, anh ấy nói cô không được khỏe."

Lúng túng! Thật may là chuyện bọn họ ly hôn còn chưa có công khai ra ngoài, nếu không chồng trước bỗng dưng thay vợ trước xin nghỉ? Ai mà không cảm thấy lạ chứ?

"Như vậy sao...."

"Sur phụ à, rốt cuộc cô bị gì vậy? Cũng xin nghỉ hai ngày rồi, có đi bác sĩ chưa?"

"....Hai ngày? Cô mới tỉnh lại mà!"

"Đúng vậy đó, không sai nha, ngày hôm qua cô không có tới công ty, ngày hôm trước thì có, tôi tám giờ mười một phút đi vào công ty, cô thì mười sáu phút, tổng giám đốc ngược lại tám giờ bốn mươi ba mới vào...."

"Dừng...." xem đi! Những thứ này người khác không chú ý đến, còn cậu ấy lại nhớ hết đó.

Sức quan sát và trí nhớ thật sự quá tốt rồi.

Thì ra cô ngủ ở nhà Trì Diệu Hi tận hai ngày? Cứ trần như nhộng vậy mà nằm sao? Mặt cô đỏ bừng, rất tốt, cô thấy được uy lực của rượu Spirytus rồi.

"Sur phụ, tôi cảm thấy cô nên nhanh trở lại công ty đi!" Thừa dịp Trì Diệu Hi đi họp, phòng làm việc của tổng giám đốc không có ai, cậu đâm thọt.

La Vịnh Ân lại làm cái gì sao?

"Tại sao?"

"Hành động của tổng giám đốc hai ngày nay rất kỳ lạ!"

Không phải La Vịnh Ân hành động kỳ lạ là tốt rồi, chỉ là khi nghe được từ "Hai ngày nay" cô lại cảm thấy bất an, cố gắng giữ vẻ trấn định mà hỏi: "Tâm tình của anh ấy không tốt, hay là lại đem người nào đó đuổi ra khỏi phòng làm việc sao?"

"Sur phụ à, cô là thư ký đắc lực nhất của anh ấy, như thế nào lại nói những lời của người ngoài nghe như vậy? Mấy chuyện đó rất bình thường, không gọi là kỳ lạ được." Hắng hắng giọng, Tiểu Mã hạ thấp giọng, nhiều chuyện nói: "Ngày hôm qua, lúc chín giờ bốn mươi sáu phút, ông chủ lớn chưa bao giờ đi làm trễ của chúng ta mới xuất hiện trong phòng làm việc. Mười giờ bốn mươi một phút tôi gặp anh ấy trong phòng nước, cô biết anh ấy đang làm gì sao? Anh ấy đang tự mình rót nước. Đây cũng không phải là chuyện kỳ quái, kỳ quái là anh ấy lại ngâm nga hát! Tâm tình rất tốt nữa chứ!"

Trì Diệu Hi bị kích thích quá sâu, rốt cuộc tạo thành tình thần bất bình thường sao? Lệ Mộng Hằng rung mình một cái.

"Còn nữa nha, sur phụ, cô phải đề cao cảnh giác đó, lúc tổng giám đốc đến công ty tôi phát hiện dưới cổ áo của anh ấy hình như có vết hôn môi để lại nha! Không chỉ vậy, còn có vết móng tay cào nữa! Như vậy, không phải cô đang bệnh sao, không thể nào đã bệnh mà còn cứng rắn làm việc chứ?"

Cho dù tiểu Mã không có ở trước mặt, nhưng mặt Lệ Mộng Hằng cũng đỏ lên.

"Tôi...."

"Tôi thấy La nữ thần nhất định cũng có chú ý đến, sắc mặt của cô ta rất khó coi, như vậy có thể thấy được, cô ta cũng thoát khỏi diện tình nghi, vậy cô nói đi, nhân vật kia rốt cuộc là người nào?"

Cho Lệ Mộng Hằng thêm mười lá gan đi nữa, cô cũng không có can đảm thừa nhận dấu vết trên người Trì Diệu Hi thất ra là do cô gây nên.

"Sư phụ, La nữ thần sắp chống đỡ không nổi nữa rồi, tổng giám đốc có niềm vui mới người này cũng không phải dạng hiền lành gì, mà còn rất hung ác nữa đó, chẳng lẽ cô không biết thủ đoạn khiêu khích của hồ ly tinh đối với vợ cả không phải là cố ý gọi điện thoại đến nhà, cũng không phải trực tiếp vào nhà trình diễn cái dạng yếu đuối gì, mà là để lại vết cào, vết hôn, và dấu răng... ở trên thân người đàn ông, trực tiếp nói cho vợ cả biết, người đàn ông này là của cô ta!"

"Cô có muốn đi học một ít khóa học đặc thù không? Giống như là "Làm thế nào để nắm được thân thể đàn ông", "Thế nào là thiêng đường", "Nhà có ca kỹ"....."

Lệ Mộng Hằng tròn mắt há hốc mồm

Cô chưa bao giờ biết trợ lý của mình lại "bác học" như vậy, mấy khóa học cô chưa nghe tên bao giờ mà cậu ấy có thể đọc thuộc lâu lâu như vậy. "Không cần đâu."

"Sư phụ cô xác định là không muốn học để bổ sung một chút sao? Mặc dù cô có dáng dấp xinh đẹp động lòng người, lớn lên rất giống tình nhân, nhưng trong lòng lại một bụng bảo thủ, như vậy làm sao có thể tránh lại người ta? Tôi cảm thấy gặp thay cô đó. Người đàn ông nào cũng mơ ước có một người vợ hoàn hảo, chính là ở nhà thì giống một người nội trợ đảm đang, ra đường thì giống một phu nhân quý phái, còn trên giường thì giống một đằm phụ, cái kia chuẩn mực cô chỉ đạt được có cái thứ hai, cái thứ nhất với thứ ba thì quá kém đi, mất cân đối như vậy, mà cô còn không chịu học hỏi thêm, không sớm thì muộn cũng sẽ bị người khác cướp mất chồng cho coi!"

Đã bị cướp mất rồi. Lệ Mộng Hằng cười khò.

"Thái độ của cô tiêu cực như vậy tôi thật sự lo lắng thay cô đó, cô biết hôm đó tổng giám đốc ngâm nga bài gì không? Chính là bài "Người can đảm sẽ chiến thắng" của Trương Huệ Muội đó."

"Người can đảm sẽ chiến thắng?" người cậu ấy nói thật sự là Trì Diệu Hi? Cô thật sự không tưởng tượng ra được là Trì Diệu Hi lại có thể ngâm nga ca khúc đó.

Tiểu Mã còn cho là cô chưa nghe qua, nên cố ý hát một đoạn.

".....muốn được tôi yêu, can đảm lên em sẽ có được, chớ để ở trong lòng, oán than không người biết, tương tư như một cơn gió, tâm tình âm áp đó tôi đều biết~, sư phụ à, tổng giám đốc lần này dám công khai đi chinh phục tình yêu nha, cô bảo trọng đó."

Lệ Mộng Hằng thờ dãi trong lòng, cũng đã ly hôn rồi thì còn trông nom gì đến chuyện anh ấy có ra ngoài ăn vụng hay không, vấn đề nhức đầu của cô bây giờ là làm thế nào để đối mặt với Trì Diệu Hi đây.

Cô còn tưởng rằng cuộc sống của mình sẽ rất thuận lợi, thế nào mà gặp phải một Trì Diệu Hi mọi việc liên loạn hết cả lên rồi? Người ta sau khi ly hôn xong thì giống như là được sống lại, mà cô thì sao? Thế nào cũng thấy giống như đang mắc kẹt trong vùng bùn lầy thế nào cũng không ra khỏi được vậy.

Rốt cuộc sau khi uống rượu say đã xảy ra chuyện gì? Tới giờ cô vẫn không nhớ được cái gì cả.

Thật là phiền phức quá đi!

"Mười giờ ở phòng họp số một có cuộc họp với ban giám đốc công ty, hai giờ rưỡi chiều có cuộc họp với các chủ quản ngành kinh tế ở phòng họp số ba..."

Lúc chín giờ, Lệ Mộng Hằng đứng báo cáo lịch công tác trong ngày với Trì Diệu Hi, lúc báo cáo xong, cô lên hít một hơi thật sâu, sau đó mới dám ngẩng đầu lên đối mặt với anh.

"Thư ký Lệ, hôm qua cô ngủ ngon không?" Giọng nói Trì Diệu Hi bình thản, giống như cấp trên đang nói chuyện băng quơ với cấp dưới.

Trưa hôm qua anh gọi điện cho Lệ Mộng Hằng, cô không nhận, lúc tối về nhà thì cô đã đi mất, chỉ để lại tờ giấy viết hai chữ "cảm ơn".

"Vâng" anh hỏi thăm làm lòng cô run sợ.

"Tôi thì không ngủ ngon lắm, toàn thân đau nhất không nói, trước ngực còn một đồng vết thương, ngủ không được an ổn lắm." Anh đưa tay vịn cổ, xoa xoa.

"Thư ký Lệ à, có một số chuyện chúng ta phải bàn với nhau một chút thôi."

Mặt Lệ Mộng Hằng đỏ bừng, đỏ thắm một đường đến cổ. Nếu như không phải vì công việc, cô thật sự không muốn đối mặt với Trì Diệu Hi, cô thậm chí còn muốn làm đả điều tiếp tục xin nghỉ, tốt hơn nữa là nên vì nghỉ nhiều mà bị công ty sa thải luôn. Nhưng cô biết rất rõ, nếu Trì Diệu Hi thật muốn đối mặt với một người, thì anh nhất định sẽ không bị động mà chờ đợi.

Chờ anh ta tự tìm đến cửa thì cô không chắc là tình huống có gì tốt hơn bây giờ, hơn nữa, cứ trốn tránh thực tế như vậy cũng không phải tác phong của cô, vấn đề không được giải quyết thì tự nó cũng không thể biến mất được.

Cô hít sâu một hơi, rồi nói: "Tôi biết tối hôm đó mình uống rượu say, tạo cho anh rất nhiều phiền phức, tôi thực sự rất xin lỗi anh. Trừ xin lỗi ra, tôi cũng

không nghĩ ra được cách bù đắp nào khác, hi vọng anh có thể đại nhân đại lượng, bỏ qua mọi chuyện."

"Ý của cô là, bất cứ chuyện gì chỉ cần lấy lý do là uống say đều có thể bỏ qua sao?"

Miệng nếm hương vị nồng nàn của cà phê đen, anh lạnh nhạt hỏi.

"Đương nhiên không phải vậy!"

"Vậy thì là thế nào?" Trì Diệu Hi nhướn nhướn đôi mày đầy khí phách của mình.

Tâm Lê Mộng Hằng rối bời, chuyện này anh ấy hình như không tính cho qua dễ như vậy. Người gây tai họa như cô nên tiếp chiêu như thế nào đây? Đề nghị anh xử sao thì xử sao? Không! Cô muốn đàm phán. Chỉ bất quá là cô nghĩ không ra, coi như cô có "Say rượu mất lý trí" đi nữa, thì một người chồng trước như anh sẽ đối với người vợ trước như cô đây muốn xử lý thế nào chứ?

"Bình thường người gây ra tai họa chỉ có thể tiếp nhận điều kiện bồi thường của người bị hại, lúc thấy không thể bồi thường, hoặc cảm thấy những điều kiện đó không hợp lý mới có thể bàn bạc lại, cô hiển nhiên còn chưa chịu tiếp nhận mình là người gây nên tai họa."

Hít sâu một hơi, cô hỏi: "Đêm hôm đó, rốt cuộc tôi đã làm những chuyện gì thất lễ?"

"Cô rốt cuộc cũng chịu hỏi?"

Chẳng qua là bị Trì Diệu Hi dùng ánh mắt "Ngu ý sâu xa" liếc qua, Lê Mộng Hằng liền cảm thấy cả người mình đổ mồ hôi lạnh đầy người.

"Anh..."

"Cô muốn nghe theo kiểu nào? Một đường nói thẳng ra cụ thể từng bước, hay là muốn đơn giản ngắn gọn súc tích?" Một đêm kia sao? Trì Diệu Hi còn muốn cảm tạ La Trạch Hương đã đưa Lê Mộng Hằng đến tay anh nha.

Bỏ qua một bên chuyện lúc mới bắt đầu Cô ói ngỗng ngang khắp nơi ra, thì lúc sau tình huống thật là... khụ khụ... cũng rất đáng giá.

Hôm đó, sau khi đi tắm rửa cho bản thân sạch sẽ xong, cả người mệt mỏi, hơn nữa thời gian cũng không còn sớm, mặc dù ở bên cạnh Lê Mộng Hằng uống say cứ nói linh tinh, nhưng anh vẫn cứ để cho cô tùy ý ầm ĩ, cứ nghĩ cô ầm ĩ mệt rồi thì sẽ yên tĩnh lại, ai ngờ cô bất chợt nhào qua, nói với anh: "Cầu, quyến rũ anh ấy! Mình muốn đem Trì Diệu Hi từ bên cạnh La Vĩnh Ân đoạt lại!"

"Cầu dẫn?" Cũng chính là.... Đối với tình địch như La Vĩnh Ân cô cũng có để ý phải không? Anh có thể nghĩ như vậy sao?

"Cô phải quyến rũ anh ta như thế nào?"

Cầu... quyến rũ? Đúng vậy! Cô muốn quyến rũ Trì Diệu Hi! Trong đầu Lê Mộng Hằng hiện lên vô số cảnh lãng mạn trong mấy bộ phim đã từng xem, quá kích tình rồi quyến rũ như vậy cô không học nổi, nhưng sự dịu dàng của phái nữ có thể ăn đứt mấy pha kích tình trong phim ảnh. Cô đáng sát vào người Trì Diệu Hi, không ngừng hôn anh, trúc trắc mà ngây thơ trêu chọc anh....

Thử hỏi, người đàn ông nào có thể chịu đựng được khi người mình thích hấp dẫn như vậy?

Có lẽ là anh đã phải nhịn quá lâu, cũng có lẽ là do Lê Mộng Hằng đã say hoàn toàn, mà trận hoan ái này từ ôn nhu như nước bắt đầu, rất nhanh liền đổi lại thành người chủ đạo là anh, lửa tình càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng cũng biến thành kích tình nồng cháy.

Lửa tình thiêu đốt là cho Lê Mộng Hằng thờ gấp liên tục, cô không cần anh dịu dàng, anh cũng không cần cô căng thẳng, lúc đây đưa hai người cũng cời ra ngoài lớp vỏ bọc văn minh, bắt đầu yêu đương một cách nhàn nhuẩn!

Anh không muốn lại tiếp tục đi theo bước chân của Lê Mộng Hằng nữa, anh thích một người, yêu một người thì sẽ có tiết tấu cùng phương thức của mình, từ nay về sau, anh chỉ nghe theo bản thân mình, anh cũng sẽ để cho cô chỉ có thể nghe theo anh.

Cô thích dạng người lạnh lùng dịu dàng nhưng đó không phải là anh, anh cũng đã từng cố gắng muốn trở thành giống như hình mẫu người yêu của cô, nhưng nhìn thử xem rốt cuộc kết quả là gì đây?

Chỉ cần trong lòng Lê Mộng Hằng có anh, cho dù chỉ là một chút, anh cũng sẽ không từ thủ đoạn để khiến cho cô trở thành người của mình, để cho cô thật sự yêu anh, nghĩ thông suốt được những điều này, tâm tình của anh liền rộng mở sáng sủa hẳn lên, quét sạch những thứ phiền muộn từ trước khi cưới đến nay!

Trì Diệu hi lúc nào không đùa lại chọn ngay lúc này? Lê Mộng Hằng buộc bản thân mình phải bình tĩnh trả lời: "Anh chỉ cần nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra là được rồi."

Kể chi tiết từng việc đã xảy ra? Đơn giản súc tích? Còn có cái gì khác nữa không?

"Đêm hôm đó..."

Lê Mộng Hằng nín thở ngưng thần, hai mắt tập trung tinh thần nhìn Trì Diệu Hi, Buồng tim như muốn nhảy lên khi âm thanh của anh dường như ngay bên

tai cô.

"Thân là một người đàn ông mà bị đối đãi như vậy, nói thật thì đó không phải là chuyện vui về gì."

"Như vậy? Là sao?" Lê Mộng Hằng thật muốn khóc, cảm giác giống như vừa kêu một tô mì thịt bò, mà bên trong tô lại không có miếng thịt bò nào..... Không phải rồi, chính là cái gì nói hết, lại không chịu nói vào trọng điểm.

"Không phải cô nói là nói điểm quan trọng thôi sao?"

Đây là nói ngang đĩ? Lê Mộng Hằng tức giận, "Không thể nói rõ ràng dễ hiểu hơn sao?"

"Có, đương nhiên là có!"

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, đề tài của hai người đành phải tạm dừng lại, mà người vào lại làm cho Lê Mộng Hằng kinh ngạc sợ run mất một giây, sau đó mới lên tiếng, ".....Ba, mẹ."

Trì Chí Nhân hướng cô gật đầu một cái, sau đó mới quay sang nhìn con của mình.

"Ba, mẹ sao hai người rảnh rồi tới đây vậy?"

"Không có gì chi là lâu rồi không đến công ty, lúc này đi ăn sáng với cha con sẵn tiện liền đến đây luôn." Bà Trì cười ôn nhu.

So với vợ mình nói vòng vo, Trì Chí Nhân trực tiếp nói vào vấn đề chính, hắng giọng, ông nói: "Gần đây có nghe một số tin đồn không tốt lắm, nói hai vợ chồng con gây gỗ không vui, mẹ con không yên lòng, không thể tới xem một chút sao."

"Con..."

Lê Mộng Hằng còn muốn nói cái gì, thì Trì Diệu Hi đã lên tiếng ngắt lời, "Chúng con rất tốt."

Bà Trì mỉm cười.

"Ta có thể nhìn thấy." Vợ chồng son hai người này trước kia còn giống như là đang ở trong kỳ trăng mật, thế nào vừa kết hôn xong liền như mưa gió lướt quá? Bà mấy lần muốn nhúng tay vào, nhất là lúc biết La Vịnh Ân vào làm trong công ty, bà liền nhịn không được đem con trai về nhà giáo huấn một bữa.

Người đàn bà kia thật đáng ghét! Chuyện xảy ra mấy năm trước từng muốn đem đứa trẻ đồ lên đầu con mình, thế mà qua có mấy năm lại làm như không có chuyện gì đến công ty con bà làm, thế thì bảo bà an tâm làm sao được chứ!

Nhưng con trai đối với lửa giận của bà chỉ nhàn nhạt đối phó, còn nói là La Vịnh Ân vào công ty làm hoàn toàn là do hưởng ứng tuyển dụng của công ty, anh không có nhúng tay vào an bày. Huống chi cô ta đã ly hôn với ông chồng phá sản của mình, tình cảnh khó khăn, mà càng làm bà kinh ngạc chính là, con có nói cho bà một việc làm bà càng cảm khái.

Nếu con đã cam kết chỉ làm bạn hữu, thì bà cũng không thể nói thêm gì được nữa.

Huống chi La Vịnh Tư còn phải nuôi con, cô ta thật sự cần một công việc.

Chồng bà cũng nói, vấn đề của vợ chồng thì hai người phải tự giải quyết, người ngoài xen vào chỉ tổ làm hỏng việc càng giúp càng rối.

Cũng đúng, hai vợ chồng kia không có vấn đề sao?

Chẳng qua là, gần đây có mấy chuyện đồn đãi không nhỏ, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, lúc này bà mới cùng chồng đến đây xem một chút.

Trì Chí Nhân liếc nhìn Trì Diệu Hi.

"Quyền kinh doanh vẫn còn một nửa trên tay ta, mà con cũng rõ ràng trên danh nghĩa là ở trong tay ta, mấy người giám đốc cũng không ít. Về chuyện kinh doanh đúng là con rất xuất sắc, nhưng cũng tạo nên không ít kẻ địch, bất kể là đồng ý với con, hay là phản đối con lấy một nửa quyền kinh doanh của ta. Con xử lý chuyện của chi nhánh miền trung rất lưu loát chính xác, ta cũng muốn giao ra quyền kinh doanh, nhưng gần đây lại có chút tin đồn quỷ quái nhiều.

"Gia đình chúng ta không có gốc là thương nhân, ba đời tổ tiên trước đây đều là người trí thức, thậm chí còn có người là Tiến sĩ thời Thanh, vậy nên rất coi trọng danh tiếng, những tin đồn nhảm đó là chuyện không chấp nhận được." Ông trầm giọng nói.

"Ai, nói chuyện nghiêm túc như vậy làm gì hù chết các con rồi kia!" Bà Trì vội vàng phá vỡ không khí nghiêm trọng.

"Đây là quà khai trương khách sạn của bạn mẹ, hai người các con trước đó cũng có nhiều chuyện mệt mỏi trong cả việc công lẫn việc tư rồi, ngày kỷ niệm một năm kết hôn cũng không có hưởng trọn vẹn, vậy nên đây là quà của mẹ cùng với cha con, mẹ nói với bạn mẹ rồi, mà mấy ngày nay cũng đang dịp được nghỉ quốc lễ, hai đứa cũng đi nghỉ ngơi một chuyến đi."

Trì Diệu Hi nhận tờ giấy khuyến mãi.

Vợ chồng Trì Chí Nhân xong việc nán lại một chút rồi mới rời đi, mà Lê Mộng Hằng đợi đến khi hai người đi rồi mới nói: "Chuyện chúng ta ly hôn bọn họ không biết?" Chuyện đại sự như vậy dù người ngoài không biết, nhưng người trong nhà, nhất là cha mẹ mình như thế thì tại sao lại không biết?

"Cũng giống như chuyện chúng ta ly hôn bà ngoại cô biết không?" Anh nói: "Cô lo cho sức khỏe của bà nên không dám nói, tôi cũng giống như vậy có suy tính của mình."

Suy tính của anh ấy? Lê Mộng Hằng chợt hiểu ra. Ban đầu Trì Diệu Hi muốn trong thời gian ngắn tìm được đối tượng kết hôn, chính là không muốn để cho những người lớn trong nhà lấy gia quy ra để tước quyền kinh doanh của anh. Đã kết hôn được một năm, một năm này là thời cơ mấu chốt để Trì Diệu Hi có thể đoạt được hoàn toàn quyền kinh doanh, anh làm sao có thể cho phép trong thời khắc quan trọng này mà phạm lỗi lầm phải không? Như vậy, lúc trước sao anh lại đáp ứng chuyện ly hôn? Đây không phải là chuyện mà một người khôn khéo như anh có thể làm.

Bọn họ rốt cuộc là có thể coi như đã ly hôn không?

Quên đi, đối với tính cách của Trì Diệu Hi, khi đã có người phụ nữ yêu thích, lấy hiểu biết của cô về anh, thì anh sẽ không để cho nhà gái chịu ủy khuất gì.

Chỉ bất quá.... Hình tượng của anh ở công ty có bị ảnh hưởng gì không?

Vợ chồng Trì Chí Nhân hôm nay đích thân tới đây một chuyến, nói thật ra là cũng do lo lắng cho con mình xảy ra chuyện, làm ảnh hưởng đến quyền kinh doanh.

Cha con dù sao cũng là cha con, dù có bất hòa như thế nào đi nữa, thì lúc khó khăn vẫn rất quan tâm đối phương.

Lê Mộng Hằng không khỏi có chút lo lắng, chuyện cô ly hôn với Trì Diệu Hi, có khi nào một ngày nào đó bị những người có ý moi ra không? Vậy lúc đó Trì Diệu Hi phải làm sao bây giờ? Sự nghiệp đối với anh luôn là thứ được đặt ở vị trí thứ nhất, anh luôn luôn toàn tâm toàn ý đặt vào sự nghiệp, nếu như bởi vì sự kiện này làm cho quyền kinh doanh của anh xảy ra biến cố, chắc anh sẽ hận cô chết mất. Làm thế nào mới tốt bây giờ?

Cô sợ run, chợt giật mình ý thức được mình đúng là hết thuốc chữa, lúc nào cũng lo lắng chuyện của Trì Diệu Hi.

Thấy Lê Mộng Hằng không nói lời nào, Trì Diệu Hi tiếp tục nói: "Cha mẹ tôi không phải là người hay nghe tin đồn nhảm rồi cho đó là sự thật, hôm nay giống như đã biết tình huống của chúng ta vậy." Anh nhìn xuống tờ giấy khuyến mãi trên bàn.

"Đưa tờ giấy khuyến mãi này chẳng qua là một loại thủ đoạn thôi, mục đích là đang xem lời đồn đại là thật hay giả."

"Như vậy chúng ta phải làm sao?"

"Bây giờ cứ bình đến tướng ngăn đi."

"Ý anh là bọn họ sẽ còn có những chiêu khác?"

"Việc cấp bách bây giờ không phải là ngồi bàn xem họ sẽ có chiêu gì, hiện tại chỉ cần có tiền, có nhiều tiền thì việc gì cũng giải quyết được."

Lê Mộng Hằng nhú đôi mày thanh tú, anh mắt nghi ngờ nhìn Trì Diệu Hi.

"Tóm lại, bây giờ đi về chuẩn bị một chút hành lý, sau khi tan sở chúng ta liền trực tiếp lên đường đi!"

"Đi đâu?"

"Người ta cũng tự mình đem giấy khuyến mãi tới, chúng ta nhận cũng nhận rồi, đương nhiên là phải sử dụng rồi."

Lê Mộng Hằng ngăn ra, "Chúng ta cũng đã ly hôn rồi, cùng đi du lịch với nhau không phải rất kỳ lạ sao?"

"Cô uống say chạy tới nhà tôi, đối với tôi Bá Vương ngành thương cung cũng không kỳ lạ sao?"

"Anh...." Người này sao giống tiểu nhân hẹp hòi quá vậy, nói cái gì cũng lôi chuyện này ra nhắc lại một chút mới được sao, giống như đám cô vậy!

"Dĩ nhiên, có đi hay không thì tùy cô. Sự việc này nếu bại bộ, cô cảm thấy bà ngoại mình sẽ không nghe được tin tức sao?"

Người này thật là đáng ghét! Anh vẫn luôn nắm được điểm yếu của cô, thỉnh thoảng lại lấy ra nhắc nhở một chút. Bất quá, nếu thật sự đồng ý chuyện này thì không biết hậu quả sẽ ra sao, chẳng lẽ bọn họ sau này phải làm vợ chồng già lâu dài luôn sao?

Cô sợ! Sợ cứ tiếp tục dây dưa cùng Trì Diệu Hi như vậy, thì động lực để rời đi của cô càng ngày càng yếu mất. Lê Mộng Hằng bói rồi nhăn mày.

Bên trong phòng làm việc hai vợ chồng Trì Diệu Hi trầm mặc im lặng giằng co với nhau, ở bên ngoài thì hai vợ chồng Trì gia đi về phía thang máy, đột nhiên bà Trì hỏi: "Ông thấy việc đó là thật sao?"

Trì Chí Nhân sắc mặt âm trầm.

"Không có lựa làm sao có khối! Hiện tại tôi đang lo lắng liệu việc này bên phía truyền thông có moi ra được không, nếu bị bên đó biết thì mọi chuyện sẽ phức tạp lắm!"

"Nhưng, tôi thấy vợ chồng bạn nó cũng giống như mấy cặp bình thường đang cãi nhau thôi."

"Sắc mặt của vợ thì cứng ngắt, giống như là đang đè nén cái gì, còn về tên tiểu tử kia, trên mặt nó không phải lúc nào cũng treo nguyên khối thạch cao dày nhìn không ra vẻ mặt sao, làm gì có chuyện có thể nhìn ra cái gì từ mặt nó chứ hả?"

"Nhưng lý hôn là chuyện lớn, Diệu Hi có thể nào đi nữa cũng phải nói cho chúng ta biết một tiếng chứ?"

"Hừ, nó là cao thủ chém trước tấu sau mà."

"Tôi ngược lại lại không có cái nhìn giống ông, lời đồn đãi kia căng bản cũng là giả, ánh mắt khi nhìn người mình yêu làm sao giấu được chứ!" Bà Trì nhấn phím đi xuống, hai người ở trước cửa thang máy đợi.

"Bà nói Mộng Hằng thích Diệu Hi? Ai mà không biết chứ? Có mấy ai mà không thích một người, lại trong thời gian rất ngắn quyết định kết hôn đây?" Ông không phải là phụ nữ, nhưng dầu gì Mộng Hằng cũng ở bên cạnh ông hai năm, tính tình của cô như thế nào ông hiểu rất rõ.

Thư ký Lê bệ ngoài thì lạnh nhạt, phong tình vạn chủng, năm đó đi theo bên cạnh ông, đã có biết bao thanh niên đẹp trai tài giỏi, nhiều công tử nhà giàu muốn thông qua ông để làm quen với cô, chẳng qua là con bé như cô, thực sự tính tình quá cứng nhắc. Nếu không phải con trai ông liên tiếp đuổi việc một đồng thư ký có tâm với nó, làm cho vị trí thư kí không ai có thể đảm nhiệm, ông mới sẽ không mang trọng trách nhất của mình thả vào tay nó đâu.

Ông không nghĩ tới chính là, bị một đồng người theo đuổi cũng không ai làm cô động tâm như vậy, mà lại lâu ngày sinh tình với con trai ông.

Mộng Hằng là một thư ký rất có khả năng, luôn đem toàn bộ tâm tư và lao lực của bản thân đặt vào người cấp trên, đôi mắt luôn đi theo người đó, tình huống như vậy đúng là rất dễ dàng lâu ngày sinh tình.

Sau khi Mộng Hằng đến làm việc cho con trai ông được một thời gian, thì Mộng Hằng đột nhiên tới nói cho ông biết, cô muốn từ chức, nói là bản thân không thể đảm nhiệm vị trí thư ký của con trai ông, lúc hỏi cô nguyên nhân thì lại trầm mặt không nói, thì vợ ông liền mơ hồ đoán được có thể cô đã thích con trai mình.

Năm đó đối với lý do Mộng Hằng đòi nghỉ việc ông cũng không có hỏi vợ, tính tình của cô rất mạnh mẽ, nếu hỏi thật, cô thật sự chắc chắn sẽ ra đi. Lúc đó ông chỉ dùng ngữ điệu bình thường mà nói, con trai ông ngoài tính tình kỳ cục lại tùy hứng, trừ công việc ra, thì nó là một đứa ngu ngốc trong cuộc sống, trừ cô ra, thì không thư ký một thư ký nào có thể trợ giúp được nó tốt cả về công lẫn tư như vậy.

Sau đó Mộng Hằng cũng không nhắc lại chuyện từ chức nữa, như vậy lại càng chứng minh cho suy đoán của vợ ông, có thể sau nhiều lần cân nhắc, cô vẫn là không yên lòng về con trai ông.

Ban đầu khi biết đối tượng kết hôn của con trai là Mộng Hằng, nói thật, vợ chồng hai người cũng không quá bất ngờ. Dù sao chur từng nghe nói có ai qua lại với con trai, thế mà trong thời gian ngắn quyết định đối tượng kết hôn, thì Mộng Hằng là một đối tượng an toàn hơn nữa cũng rất thích hợp.

Nhà gái có lẽ không có gia thế hiên hách gì, nhưng bản thân cô là một cô gái tốt, lớn lên cũng rất được, lại có năng lực, tính tình thì ôn hòa, quan trọng nhất là khi ở cùng con mình, nhất định sẽ quan tâm tốt cho nó, nhưng thật ra đây đều là những suy nghĩ ích kỷ của ông.

Nếu như con mình không có đối tượng yêu thích, thì có thể suy tính tới Mộng Hằng, nhưng từ một góc độ khác mà nói, chuyện như vậy đối với Mộng Hằng có công bằng không? Con mình có phải là đối tượng tốt với Mộng Hằng không? Tính tình như vậy, lại vô tâm cùng chỉ nghĩ đến bản thân và công việc, một người đàn ông như vậy liệu có thích hợp để kết hôn?

Cùng tên con trai dẫn nhà ông kết hôn, nói thật, Mộng Hằng đánh cuộc cũng quá lớn rồi!

Có thể thấy được, tiền đặt cược của cô càng ngày càng rút giá xuống rồi.

Bà trì có chút đắc ý cười.

"Tôi không phải nói cô ấy, tôi nói là người khác kia."

"Tiểu tử kia? Nó sao? Nó thích ai kia?"

"Theo tôi thấy ông đúng là một người chậm lụt a!" Liếc nhìn chồng một cái, bà Trì hé miệng cười một tiếng.

"Tôi mà chậm lụt sao?"

"Người chậm lụt vĩnh viễn không bao giờ thừa nhận mình là người chậm lụt nha." Lời này chỉ có bà mới dám nói với người lãnh đạo xấu tính lớn nhất ở đây thôi.

Bất quá, mọi việc cũng chưa đầu vào đầu cả, bà ưu nhã đưa tay quàng vào tay chồng mình, chờ cửa thang máy mở ra, bọn họ liền đi vào, bà mỉm cười hỏi: "Ngày ông, tôi nói chứ, có khi nào mấy thứ tôi sắp xếp như vậy có phải đúng ý tui nhỏ không?"

"Bà đó, cẩn thận bị người ta nói già mà không nên nét đó."

"Tôi sắp xếp như vậy mà ông không phản đối tôi cũng thấy lạ nha!" Cửa thang máy đóng lại, đèn số nhảy xuống từng con số một.

Một cô gái ăn mặc xinh đẹp bước từ khúc quanh ra, chính là La Vĩnh Ân.

Lúc này những chuyện hai vợ chồng Trì gia nói cô nghe được cũng không ít, lúc này đây cô đang lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa.

Ly hôn sao? Trì Diệu Hi đã ly hôn với Lê Mộng Hằng, còn là rất nhanh đã ly hôn? Chẳng qua là trước mắt chuyện này hình như còn chưa được công bố, thậm chí còn muốn lừa gạt người ngoài, ngay cả vợ chồng Trì Chí Nhân còn không được thông báo sao?

Chuyện này cũng thật thú vị.

Ly hôn như vậy.... Trên đời này vợ chồng gây gổ nhau rất nhiều, ngày nào mà không thấy người ly hôn chứ? Chỉ là có một số người hay bị người khác chú ý thôi.

Vốn là định đem hết thủ đoạn còn lại ra để hủy đi sự kiêu ngạo của Trì Diệu Hi và Lê Mộng Hằng, cô còn đang đầu đầu không biết nên dùng phương pháp gì mới có thể đạt được mục đích của mình, không ngờ biện pháp còn chưa có mà đã có thể đạt được mục đích, nhìn đi, số cô thật là quá tốt mà.

La Vĩnh Ân trong lòng quét sạch những chướng khí ưu ám của mấy ngày nay, tâm tình giống như trời quang mây sáng sủa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Đây chính là khách sạn của bạn mẹ sao?

Đây là.... là Motel cao cấp ư? Có không ít nhà nghỉ ô tô sao với khách sạn còn cao cấp hơn nhiều, chẳng qua là có quá nhiều tin tức về quan hệ bất chính phát sinh ở loại địa phương này, làm cho ấn tượng của cô đối với nhà nghỉ ô tô thật sự cũng rất không tốt a.

Trong đầu Lê Mộng Hằng hiện lên hình ảnh của những Motel tình nhân cấp năm sao trong mấy tạp chí, trong xe hoàn toàn trống không có trở ngại dọc theo hình xoắn ốc mà chạy trên đường, ánh hoàng hôn, những nụ hồng động sương kiêu diễm ướt át, trên chiếc giường trắng nõn, có thân thể hai người đang lẫn lộn....

Ho khan.... Trí tưởng tượng của cô cũng quá phong phú rồi.

Khách sạn ô tô này đúng không hở là do bạn của bà chủ lớn đầu tư, trang trí đậm tính hào hoa quý phái, so với mấy khách sạn cao cấp năm sao trên tivi giới thiệu còn xa hoa hơn.

Trì Diệu Hi đến quầy lễ tân làm thủ tục, còn Lê Mộng Hằng thì đứng chờ ở bể phun nước bên cạnh, ở trung tâm bể nước là một tường thạch cao hùng vĩ.

Hai vợ chồng đã ly hôn còn cùng nhau xuất hiện ở Motel cao cấp vì lý do gì chứ? Mượn nhà vệ sinh hay là tới để tham quan sao? Điều không phải như vậy, mà là vì hai người phải diễn một vở kịch cho mọi người xem.

Cổ rột cuộc là tại sao lại xuất hiện ở đây chứ, nếu không muốn thì rõ ràng vẫn có thể từ chối mà!

Có có thể lấy lý do là phải theo chăm sóc bà ngoại mà từ chối, nhưng cuối cùng cô vẫn phải tới đây là vì sao? Vốn là dự định không để quan hệ của mình và Trì Diệu Hi ngày càng trở nên phức tạp mà từ chối, kết quả, lúc ở phòng nước nghe qua một đoạn đối thoại làm cô đổi ý.

Sau khi cự tuyệt Trì Diệu Hi thì cô đến phòng uống nước rửa ly để pha trà, vô tình lại để cô thấy được thư ký của tổng giám đốc khóc lóc kẻ lẻ với một cô gái khác, vốn là cô ta cùng bạn trai đến nhà hàng ăn tiệc sinh nhật, nhưng tuần trước làm thêm giờ quá nhiều, cô không thể đi được, sau lại phát hiện bạn trai mình đem phiếu hẹn dùng com dùng hết, cô ép hỏi mới biết rằng bạn trai thế mà lại cùng bạn gái cũ đi ăn chung với nhau.

Thư ký Ngô khóc lóc thảm thiết, mà ngực cô cũng buồn bực đến mức muốn nổ tung, cũng không biết là có liên quan gì, nhưng chuyện của thư ký Ngô lại để cho cô theo bản năng nghĩ đến mình, cô từ chối dùng phiếu khuyến mãi đó, thì Trì Diệu Hi sẽ dùng chung với ai chứ?

Theo trực giác, cô chính là nghĩ đến La Vĩnh Ân.

Không sai! Nhất định là cô ta!

Chỉ mới tưởng tượng mà trong lòng cô liền dâng lên hừng hực lửa giận: thật khéo đúng lúc lại để cô thấy La Vĩnh Ân giống như thân mật cùng Trì Diệu Hi từ một chỗ khác của hành lang đi tới, sau đó, lý trí của cô liền bị lửa giận thiêu sạch, bước về phía trước mỉm cười nói với Trì Diệu Hi: "Diệu Hi." Cô rất hiếm khi kêu tên anh thân thiết như vậy, hơn nữa những lúc ở công ty, cô toàn kêu anh là tổng giám đốc.

Trì Diệu Hi vẻ mặt không thay đổi, nhưng trong đôi mắt lóe sáng lên, nhìn cô chờ cô nói.

"Đó là ý tốt của cha mẹ, chúng ta là hậu bối nhất định phải tiếp nhận, không phải sao?"

Trì Diệu Hi đương nhiên không biết tại sao cô lại thay đổi ý kiến một trăm tám mươi độ như vậy, nhưng anh từ trước đến nay sẽ không từ chối cơ hội tốt, anh liền hết sức phối hợp nói: "Dĩ nhiên."

Hít một hơi thật sâu, cô nói: "Tôi đổi ý rồi, gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, đúng là nên tìm nơi để thư giãn, chuyến du lịch lần này chúng ta cùng đi chứ?" Cô nhìn thấy mặt La Vĩnh Ân cứng lại, đôi mắt đẹp giống như là đang có lửa cháy rừng rực, loại đau này thật khó có thể diễn tả bằng lời.

Tóm lại... chính là như vậy, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao cô lại xuất hiện ở đây.

Lệ Mộng Hằng! Lúc nào thì mây lại biến thành loại hữu dũng vô mưu như vậy chứ, trước là không để ý sau là ngu ngốc! Sau khi tỉnh táo lại, cô rất hối hận, lúc ấy không có chuyện làm hay sao mà cô lại vọng động như vậy chứ? Cô hết sức si và mình.

Lúc Trì Diệu Hi quay lại thì đi cùng một người phụ nữ trung niên, anh giới thiệu đơn giản hai người với nhau.

"Mộng Hằng, đây chính là chủ của khách sạn này, bà Trương Phong Hòa, cũng là bạn của mẹ. Di Trương, đây là vợ của cháu, Lệ Mộng Hằng."

Lệ Mộng Hằng lễ phép cười một tiếng.

"Cháu chào phu nhân."

"Gọi phu nhân là gì cho xa lạ, cứ gọi di Trương là được rồi." Bà mang theo hảo cảm quan sát Lệ Mộng Hằng một chút, hai vợ chồng bạn tốt của mình hình như đối với cô bé có ấn tượng cũng không tệ, bà cười thần bí, "Tôi nơi này chính là muốn thả lỏng, chơi cho hết mình đi, chớ làm phụ lòng tốt của mẹ con. Máy thứ bố trí bên trong đều là làm theo đề nghị của bà ấy, giống như, bà ấy biết con thích hoa hồng, nên ở trong cũng để không ít đó."

Lệ Mộng Hằng cười cười, "Dạ cảm ơn ạ". Là do cô nghi ngờ lung tung sao? Thế nào mà cô cảm thấy nụ cười của bà ấy có chút là cho người ta nổi da gà, chẳng lẽ trừ hoa hồng ra bên trong còn có thứ gì khác sau...Làm ơn! Rốt cuộc cô làm sao vậy, cứ nghi ngờ lung tung, khách sạn không phải là bày biện những thứ như vậy sao?

Lúc vào thang máy, Trì Diệu Hi cười như không cười hỏi: "Cô biết bối cảnh của mẹ tôi không?"

Lệ Mộng Hằng không hiểu sao anh lại đột nhiên hỏi như vậy, liền lắc đầu một cái. Cô chẳng qua chỉ là một thư ký, đâu để ý phu nhân chủ tịch có bối cảnh thế nào, chỉ biết là chủ tịch tính khí rất khó mà lại chỉ có đối với phu nhân nhà mình là không có cách nào, nghĩ tới đây, cô không nhịn được nhìn người bên cạnh mình một chút.

Hai cha con bọn họ bên ngoài thì giống nhau, nhưng nội tâm thì lại không như vậy,... Có lẽ cũng không nói như vậy được, Trì Diệu Hi chẳng qua là chưa gặp đúng người thôi.

"Mẹ tôi là con lại giữa Trung và Nhật, bà cũng là kiến trúc sư có danh tiếng."

Lệ Mộng Hằng là lần đầu tiên được nghe nói, tiếp đến, cô nhớ lại bản thiết kế nhà mình.

"Khó trách phòng cưới của chúng ta bà chỉ cần một chút liền có thể vẽ ra bản trang trí, vậy tại sao anh lại phản đối?" Nếu mẹ chồng là nhà thiết kế, thì giao cho bà mới an tâm mới đúng chứ.

Trì Diệu Hi chỉ cười cười chứ không trả lời.

Cô có chút nổi giận. Làm cái gì mà thần thần bí bí như vậy chứ, rõ ràng đề tài là anh khơi mào, vậy mà lại không nói tiếp, chơi cô như vậy rất vui sao?

Đến tầng lầu có phòng của bọn họ, thang máy "đỉnh" một tiếng mở cửa ra, khi đứng bên ngoài phòng có một đoạn hành lang, ba mặt phòng là tường trắng bao xung quanh một mặt tường bằng thủy tinh đặc biệt, dưới chân được trải một lớp thảm rất thoải mái...

Khách sạn như vậy nếu như trước kia cô được vào có lẽ cô sẽ đánh giá rất cao, chẳng qua là vừa nghĩ tới lúc sau khi đã ly hôn với Trì Diệu Hi mà hai người lại cùng đi, hơn nữa còn là diễn một vở vợ chồng tình thâm với nhau trước mặt mọi người thì tâm tình cô cũng chẳng vui nổi.

Hai người tới nay.... Không! Là hai ngày ba đêm phải ở chung một gian phòng thật sao? Theo bước chân đến cửa phòng ngày càng gần, tim của Lệ Mộng Hằng càng đập nhanh hơn.

Trì Diệu Hi dùng thẻ mở cửa phòng, trong nháy mắt, mùi hoa hồng nồng nặc phả vào mặt hai người.

"Oa, thật là đẹp quá đi!" Ở giữa lối vào là một bình hoa hồng thật là to, Lệ Mộng Hằng rất vui, tâm tình vốn đang thấp thòm đều bị đánh bay phân nửa, cô nhanh chóng đi vào phòng.

"Nơi này được thiết kế thật tốt, ngay cả phòng tắm cũng đều rất tuyệt!" Cô nhảy cẫng lên đắc ý giống như lượm được vàng, xem bên này một chút, bên kia một chút, sau tắm bình phong xinh đẹp gần như trong suốt là một chiếc giường thật to, thoạt nhìn có vẻ rất co dãn.

Lệ Mộng Hằng đi tới ngồi xuống, đúng là rất thoải mái. Lúc tay của cô lùi về sau để đỡ người thì trùng hợp đụng trúng một món đồ có vẻ kỳ quái, cô liền cầm lên nhìn. Đây là cái gì? Thế nào mà hình dáng có chút... làm cho người ta thẹn thùng?

Không cần thận chậm tới chột mũi, vật trên tay run lên, Lệ Mộng Hằng sợ hết hồn, kêu nhỏ lên tiếng, "Cái này, cái này tất thế nào? Làm sao tắt đây?" Cô thấy rõ ràng trên công tắc có chữ viết, liền ngờ vực nói ra, "Mạnh, đặc biệt mạnh, thắng thiên?"

Tri Diệu Hi bước qua tới.

"Cô đang làm gì vậy?" Vừa nhìn thấy đồ vật trong tay cô, anh liền nhường mày nói: "Gấp đến mức muốn sử dụng liền sao?"

"Đây rốt cuộc là cái gì vậy?"

"Gậy xoa bóp bằng điện."

"A...." Lệ Mộng Hằng ngẩn ra, Mặt đỏ hết lên, đem đồ cầm trên tay ném mạnh lên giường. Không thể trách tại sao cô thấy đồ vật này có tạo hình là lạ, trên giường sao lại có loại đồ như vậy chứ?!

Không khí lập tức quý dị đến cực điểm, cô cố gắng trấn định, căn bản không dám nhìn mặt Tri Diệu Hi. Người kia còn có thể có vẻ mặt như thế nào chứ? Trước kia cô còn cho là anh rất tinh táo đến mức có thể nói là "Ra về đạo mạo", mà gần đây cô càng ngày càng cảm thấy người này thật ra rất thích trêu chọc người khác, nhất là cô!

"Cái đó...Để xem thử tin tức có gì hay không." Lần này cô xác nhận thứ mình cầm trên tay là điều khiển ti vi, liền mở nguồn điện, mong đợi có thể có tiết mục gì hay để hóa giải trạng thái khốn quẫn lúc này.

Ai ngờ ti vi vừa mở....

"A a, a~ mau! Sâu một chút, sâu hơn một chút...."

Hai thân thể lửa thể quấn quít lấy nhau, còn có bộ vị đặc biệt, cùng với nữ diễn viên phim AV về mặt sung sướng.

Lệ Mộng Hằng trong nháy mắt hóa đá, sau một khắc cô lập tức xông tới, một tay che lấy mắt Tri Diệu Hi.

"Không nên nhìn!" Một tay thống hận tắt nguồn điện.

Đây rốt cuộc lại là tình huống gì nữa đây, thế nào mà một căn phòng cao cấp như vậy mà toàn chứa những thứ dung tục không vậy? Lệ Mộng Hằng thật sự rất muốn kiểm cái lỗ mà chui.

Thanh thanh cô hòng một cái, cô nói: "Hoi nóng, tôi đi tắm trước một cái cho mát đây!" hiện tại chắc chỉ có thể trốn vào nhà tắm mới có thể tạm thời tránh khuôn mặt cười như không cười của Tri Diệu Hi, lúc mở cửa tủ quần áo, cô muốn lấy áo choàng tắm, kết quả lấy ra cũng là....trang phục hầu gái?

Giống như là biết trước, Tri Diệu Hi cười trộm, "Cái đó, tôi cho cô một lời khuyên, cô lớn lên xinh đẹp như vậy, mặc thứ đó vào chắc chắn sẽ rất hợp đó!"

"....."

Lệ Mộng Hằng đỏ mặt chui vào tủ quần áo, cô chui vào trong, liều mạng tìm kiếm, nhưng trong tủ đồ chỉ có đồ nữ vương, đồ nữ tiếp viên hàng không, đồ thờ, nếu không thì chỉ có áo choàng tắm. Cô thật là khóc không ra nước mắt mà, khách sạn này cũng thật lạ~

"Cô đang tìm áo tắm hoặc khăn tắm sao? Ở chỗ này nè." Sau lưng truyền đến tiếng nói lạnh lạnh của anh.

Không kịp giữ lễ phép, cô "Giành" áo tắm liền đi về phía phòng tắm mà chạy, thẹn hóa quá giận cô dùng sức đóng cửa phòng tắm, tâm tình buồn bực ngồi trên bồn cầu.

"Thật là mất mặt mà! Lần đầu tiên trong đời mặt mũi đều quang sạch thật muốn chết hết sức!" Vuốt ve khuôn mặt nóng bừng bừng của mình, cô nhắm mắt lại, hít vào, thở ra.

Trấn định một chút, cứ coi như là những thứ tình thú trong khách sạn thì không có gì là không được! Cô, Lệ Mộng Hằng có đủ sức để đối phó với bất cứ tình huống phát sinh đột xuất nào, không có cái gì có thể làm khó được cô.

Hít vào thật sâu, rồi thở ra! Không sai, không có gì phải sợ. Cô mỉm cười, mở mắt ra, nhưng vừa mở mắt ra, cô liền thấy bóng dáng Tri Diệu Hi... Không! Anh đang mở chân, nằm trên giường xem ti vi sao?

Là ảo giác, ảo giác sao? Tại sao cô đang ở trong phòng tắm, đã đóng cửa rồi mà vẫn thấy được nhất cử nhất động của Trì Diệu Hi ở bên ngoài chứ?

Lúc này cô mới phát hiện, phòng ngủ và phòng tắm được ngăn cách bởi một lớp thủy tinh dày trong suốt, nói cách khác, cô ở bên trong tắm hay đi vệ sinh, thì bên ngoài mọi người đều có thể thấy!

"A ~ đáng ghét!" Không trách được lúc này cô vừa vào cửa đã có thể thấy được nhà tắm cũng rất xa hoa!

Trì Diệu Hi lúc phát hiện vẻ mặt bị đá kích của Lệ Mộng Hằng, mới đầu thì anh còn buồn bực cười, lúc sau lại cười đến mức chảy cả nước mắt.

Lệ Mộng Hằng khuôn mặt đỏ bừng, ngượng ngùng đi trở ra, cô làm sao có thể khỏa thân tắm trước mặt Trì Diệu Hi được chứ. Thật sự là rất mất mặt, cô cả đời này làm việc mất mặt cũng không nhiều bằng một tiếng đồng hồ này!

"Anh cười đủ chưa hả?"

"Cuộc sống phải có những việc đặc ý để vui mừng chứ!"

"Gian phòng này thật sự là được trang trí theo ý kiến của mẹ sao? Bà, bà không phải là nhà thiết kế nội thất có tiếng trong nghề sao?"

"Sửa lại một chút, muốn ở trước từ nhà thiết kế nội thất thêm vào hai chữ "Tinh thú", ông ngoại tôi ở Nhật Bản là ông trùm của giới khách sạn tình thú cùng với câu lạc bộ thể hình." Gia phong của Trì gia bảo thủ, cha tôi lúc đầu muốn kết hôn với một người phụ nữ Nhật Bản thiếu chút nữa đã phải làm cả cuộc cách mạng, mặc dù bà cũng có một nửa huyết thống là người Hoa.

Sau khi mẹ được gả tới đây, tự nhiên cũng không thể tiếp tục làm công việc mà mình thích, chỉ có thể len lén hợp tác cùng bạn bè, muốn làm cái gì cũng phải bí mật một chút.

Khó trách phòng tân hôn của bọn họ, có đánh chết Trì Diệu Hi cũng không đồng ý để bà nhúng tay vào.

Vô lực, Lệ Mộng Hằng đi tới ngồi xuống một cái ghế kỳ quái.

"Gian phòng này thật là đặc biệt, ngay cả ghế cũng rất có cá tính." Cô khẩn trương đến miệng đắng lưỡi khô, thấy bên cạnh có ly nước, cô liền cầm lên uống.

"Nơi cô ngồi chính là cái ghế tám chân nổi tiếng, có thể dễ dàng tiến hành các tư thế yêu."

Lệ Mộng Hằng bị dọa vội vàng nhảy ra khỏi cái ghế.

"Còn có, nước cô uống có thể đủ để mười con voi động dục "Thánh thủy")."

Ánh mắt Lệ Mộng Hằng tròn to tới cực điểm, nhìn cái ly trong tay đúng là có in hình của một con voi, cô liền phun hết nước trong miệng ra ngoài.

Trì Diệu Hi hôm nay cười đặc biệt nhiều lại còn rất rục rờ.

"Tiểu thư, cô bị hù đến mức độ mà logo "Giống ần" cũng không nhận ra được sao?"

Đôi vậy! Logo này cô làm sao có thể quên được chứ, cô cố gắng trấn định uống thêm một hớp nước.

"Cái ly đúng là của Giống ần, nhưng bên trong chứa cái gì tôi cũng không biết nha." Trên mặt anh hiện lên nụ cười của một trò đùa dai.

Lệ Mộng Hằng nguyền anh một cái.

"Hôm nay tôi mới biết anh xấu như vậy nha."

"Không phải hình tượng của tôi luôn là thánh nhân người tốt sao."

"Dạ dạ dạ, anh là người nổi tiếng "Bãi thuốc nổ")."

Trì Diệu Hi bật cười.

"Tôi còn tưởng cái danh hiệu này không ai dám đứng trước mặt tôi kêu chứ."

"Vợ cũ có đặc quyền là mắng chồng trước mà."

Trì Diệu Hi nhìn cô đầy hăng hái, liền thoải mái ở trên giường nằm xuống.

"Cô có cơ hội rồi đó, mắng tiếp đi."

Lệ Mộng Hằng cũng đi tới mép giường ngồi xuống.

"Không nắng đâu, khó lắm mới có được ngày nghỉ mà nắng chửi người có gì vui chứ."

Sau khi cưới bọn họ luôn lạnh nhạt với nhau, gần gũi giống như hôm nay thực hiếm, giống như là trở lại đoạn thời gian làm bộ qua lại với nhau trước kia, lúc bọn họ chụp hình cưới, giống như một đôi tân nhân vui vẻ, tại sao khi kết hôn xong, ngược lại không có tiến triển gì mà còn thực lười là sao chứ?

"Huống chi lờ như anh thẹn quá hóa giận, chúng ta vẫn phải cùng nhau vượt qua hai ngày ba đêm này, chẳng phải như vậy sẽ chẳng khác gì sống một ngày như một năm sao?"

"Ồ cùng một chỗ với tôi thực sự khó khăn như vậy sao?"

Khó sở và đau khổ chứng tỏ là còn yêu, nếu không thích thì sẽ không có vấn đề này. Mục đích của cô tới đây cũng không phải là để ôn lại loại chuyện như vậy, vì không để cho không khí căng thẳng, cô nói: "Căn phòng này có thật nhiều thứ mới lạ, khó có được cơ hội tốt mở rộng tầm mắt như vậy thật." Cô muốn đứng lên, thì Trì Diệu Hi đã kéo tay cô lại trước, làm cô ngã ngồi trở về trên giường. "Anh....."

"Mấy ngày nữa là sinh nhật tôi rồi." Anh nghiêng người nhìn cô, "Cô muốn tặng quà gì cho tôi vậy?"

Lệ Mộng Hằng ngần ra, cô không nghĩ tới là anh sẽ đòi trực tiếp như vậy, theo trực giác cô hỏi ngược lại: "Vậy anh thích cái gì?" Đường đường là một ông chủ lớn, cô không nghĩ ra là anh có thích thứ gì yêu thích mà không có được, còn cần cô đưa nữa.

"Vậy liền dùng hai ngày ba đêm này, làm một người vợ thật tốt của tôi đi."

Lệ Mộng Hằng kinh ngạc đến mức nói không ra lời. Thế này là thế nào? Cũng đã ly hôn rồi còn cần cô đóng vai vợ tốt làm gì chứ? Đề nén kích động trong lòng, cô nhẹ nhàng mở miệng nói: "Có người nói cuộc sống giống như một bộ phim, với những người khác nhau chúng ta sẽ đóng những vai khác nhau, có lúc là con gái người khác, có lúc là bạn bè, vợ hiền.... Với những vai diễn khác nhau, đối với những diễn viên khác nhau cũng không giống, có một số trường hợp phải là đúng người diễn vai đó mới tốt được."

"Tôi lúc trước cũng tự cho mình là một diễn viên rất giỏi. Khi làm con của cha mẹ, tôi là một đứa con ngoan, khi làm một thư ký, tôi lại có thể theo kịp tiến độ làm một trợ thủ đắc lực của cấp trên, nhưng đối với một năm thời gian chung sống với anh là tôi vẫn không thể nào đóng tốt được vai một người vợ hiền của Trì Diệu Hi, cho nên, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian hai ngày ba đêm này."

"Không chỉ có cô, tôi cũng không làm tốt nhân vật chồng của Lệ Mộng Hằng, cho nên, miễn là có cơ hội để diễn tốt nhân vật này, tôi sẽ nắm chắc lấy nó."

Cô nhìn thấy trong mắt của Trì Diệu Hi giống như có chứa đựng tình cảm, nên cô cũng không dám nhìn quá chăm chú. Anh đang suy nghĩ cái gì chứ, tại sao lại đề nghị làm loại chuyện này? Cứ như vậy, thì rốt cuộc coi cô là cái gì? Bạn gái hiện tại của anh là La Vịnh Ân rốt cuộc là cái gì?"

"Chuyện say rượu mất lý trí của cô, người bị hại là tôi đây còn chưa kiếm cô đòi bồi thường nha~!"

Lại nữa, người đàn ông này hình như có thói quen uy hiếp cô thì phải!

"Anh rốt cuộc...."

"Rốt cuộc muốn thể nào phải không?"

Dùng vẻ mặt đáng ghét Trì Diệu Hi nói tiếp.....Đáng yêu quá, tim cô đập thật mau! Người chồng trước này luôn đối với cô lạnh nhạt, cô cũng đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý để buông tay, tại sao lại vào lúc này còn làm cho cô cảm thấy anh đáng yêu như vậy chứ?

Thích một người quả nhiên không thể cứ nói ghét là ghét ngay được, chuyện tình cảm đối với cô giống như là chơi thả diều, lúc thả dây thì phải từ từ, mà khi thu lại cũng phải làm như vậy. Thu lại nhanh quá cũng không phải là chuyện tốt, tình cảm trong lòng churan được bình ổn hoàn toàn cũng giống như thu dây lại quá nhanh sẽ dễ dàng làm đứt dây.

Tuần sau chính là sinh nhật Trì Diệu Hi, năm trước sinh nhật anh đúng lúc anh đi ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn, quà của cô cũng không thể đưa cho anh được, năm nay anh lại hướng cô mà đòi quà, muốn quà cũng không có gì khó.

Có lẽ đây là lần cuối cùng cô có thể tặng quà cho anh, liền dung túng tính tình tùy hứng của anh, cũng là dung túng tình cảm chưa thu hồi kịp của cô đi.....

"Sao lại không nói gì? Tức giận sao?"

"Tôi cũng không phải anh cứ động một chút là tức giận." không biết sao, lúc này cô lại nhớ đến dáng vẻ của những người bị Trì Diệu Hi đuổi ra khỏi phòng làm việc, lúc những người đó bị đuổi ra ngoài, vẻ mặt của cô cũng thật sự rất nghiêm túc, hôm nay nhớ tới mới phát hiện ra mình cũng là người rất biết nhẫn nại.

Bởi vì lúc này không cần nhẫn nại, Lệ Mộng Hằng liền bật cười, cười một tiếng liền không thể dừng lại, cười đến mức ngã trái ngã phải, làm mấy cọng tóc rơi xuống gò má, Trì Diệu Hi thay cô vén tóc vào sau tai, nương theo tóc cô khẽ vuốt ve, tầm mắt nhìn vào nhau, mặt anh để ngày càng sát vào, lại sát vào.... Cuối cùng môi chạm vào cô.

Tâm Lê Mộng Hằng lập tức nhảy dựng lên, Trì Diệu Hi đang hôn cô sao? Cô cũng cười không nổi nữa rồi.

"Anh...."

"Cô cũng không phải là tôi, sẽ không động một chút liền tức giận mà." Anh lui về phía sau, cười đắc ý.

Lê Mộng Hằng đối với gương mặt như mèo trộm được cá của anh thì không thể nào tức giận được, bị "Trộm hương" tim của cô vẫn còn đập rất nhanh, mặt cũng đỏ bừng.

"Hiện tại hôn cô, có bị cô ghét không?"

"Hôn cũng hôn xong rồi mà bây giờ anh mới hỏi tôi câu đó có trễ quá không?" Cô thích được anh hôn, mới hôn có một cái mà cô đã quyến luyến, chuyện du lịch này càng ngày càng nguy hiểm rồi! Nhưng kỳ lạ là, cô không cảm thấy sợ, mà ngược lại có một chút chờ mong.

Bởi vì có lẽ đây là cơ hội cuối cùng cô có thể ở bên cạnh Trì Diệu Hi, cô không nên suy nghĩ quá nhiều, tất cả cứ để thuận theo tự nhiên đi, làm theo tiếng lòng của mình vậy.

"Này, có khi nào tôi không làm tốt được vai người chồng tốt, cũng như cô không làm được người vợ tốt là do chúng ta cố kỵ nhiều thứ quá hay không?" Anh một bên nói, một bên dịu dàng hôn cô, sau đó anh chợt nói: "Cái bộ phim truyền hình cô yêu thích tôi cũng có coi qua một lần."

Lê Mộng Hằng mặt đỏ tim đập nhanh không có cách nào suy nghĩ, những vẫn cảm thấy việc Trì Diệu Hi đi xem phim truyền hình là có gì đó không đúng.

"Tại sao?"

"Tôi có hỏi cô tại sao lại thích nhân vật chính phim đó như vậy? Cô đã nói, người đó chính là người đàn ông lý tưởng trong mắt phụ nữ." Nói như vậy cũng đồng nghĩa là Lê Mộng Hằng thích kiểu người như vậy đi, nhưng anh đã từng cố gắng muốn trở thành hình tượng như vậy, nhưng sau đó phát hiện ra, anh và nam nhân vật chính đó hình tượng hoàn toàn khác nhau, anh không thể nào trở thành hắn được, nếu cứ tiếp tục cố chấp mà bất chấp có lẽ sẽ trở thành vớ vẩn thành rắn mất.

"Rồi sao?"

"Người đàn ông đó là thánh nhân, nếu không cẩn thận sẽ trở thành "Người dư thừa", còn tôi chỉ thích hợp làm một người đàn ông hư hỏng, cơ hội là do mình tìm được, muốn thích thì thích, muốn lấy thì lấy." Trì Diệu Hi lại lần nữa hôn lên môi của cô, lần này không phải nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước này, mà chính là một nụ hôn nóng bỏng.

Nụ hôn này làm hô hấp, nhịp tim của hai người rối loạn, đầu óc Lê Mộng Hằng trống rỗng, tình cảnh như vậy cô đã mơ tưởng đến rất nhiều lần, nhưng lúc này phát sinh thực sự thì tay chân cô lại luống cuống không biết phải làm sao.

Trì Diệu Hi ở trên người cô đốt lửa, lúc Lê Mộng Hằng ánh mắt mờ mịt lung lộn nâng người cô lên nhìn cô.

"Mộng Hằng, không phải em vẫn muốn biết đêm đó em uống say đã xảy ra chuyện gì sao? Bây giờ anh sẽ nói cho em biết, lần này đừng quên chúng ta đã hoan ái với nhau, thân là một người đàn ông mà bị quên mất như vậy, nói thật, anh cũng không cảm thấy quá vui về đâu!"

Thì ra là..... Anh lúc trước nói từ "Không vui" là để chỉ việc này sao? Suy nghĩ của cô mới đến đó, thì Trì Diệu Hi đã tiến vào cô, lấy tiết tấu nguyên thủy nhất mang lại vui sướng cho cô.

Tiếng thở dốc một tiếng so với một tiếng càng nặng.

"Trì, Trì Diệu Hi..." Lê Mộng Hằng mặt đến mức nói không ra hơi, toàn thân đỏ mồ hôi.

"Nhanh lên một chút, chậm quá rồi, không còn sức nữa sao?" Trì Diệu Hi nói mát.

Lê Mộng Hằng cảm thấy, "Này, anh có phải là đàn ông không vậy? Đây là sườn núi đó, có người đàn ông nào lại để cho phụ nữ chờ lên núi chứ!" Cô ngưng động tác đạp xe.

Xe đạp lập tức lùi về phía sau, Trì Diệu Hi lập tức đưa chân lên đạp về phía trước, anh vui vẻ cười to, "Anh nói muốn chờ em, em lại nói là mình chạy xe đạp tốt lắm, bản thân chơi đoán số thua lại cậy mạnh nguyện ý nhận thua, hiện tại mặt đến mức chạy không nổi nữa, thì mắng anh không phải đàn ông. Tiểu thư, phục vụ em cũng quá khó khăn đi!"

"Làm sao em biết là đường này toàn đi lên chứ". Mặc dù độ dốc nhỏ, nhưng luôn đi lên như vậy, ai chịu cho nổi chứ? Mặt quá, thật là mặt quá đi ~! Cô bao nhiêu năm rồi không có vận động như vậy chứ?

"Lúc bắt đầu làm nũng chịu thua là được rồi không phải sao?"

"Vừa bắt đầu đã nhận thua thì biết đến bao giờ mới có thể thắng chứ?"

"Này này này, thật uống cho em là phụ nữ, trong quan hệ nam nữ bình thường, phụ nữ chỉ cần cúi đầu thì đã là thắng rồi, uống phí bình thường em quyến rũ như vậy, học chiêu này đi, đảm bảo có rất nhiều chỗ có thể sử dụng!"

"Không muốn, như vậy quá giả tạo, tuyệt không giống em chút nào." Gì, nói giống như là anh ấy hiểu phụ nữ lắm không bằng.

"Cũng vì vậy mới có hiệu quả đó."

Xe đạp đôi của bọn họ đi qua một quầy hàng, bên trên trưng bày một đồng dừa, bọn họ mua một trái, nói chủ tiệm khoét một lỗ cắm ống hút vào liền uống.

Con đường này xây dọc theo bờ biển, một bên là vách đá, một bên là biển xanh, lúc này trời đang về chiều khoảng năm sáu giờ gì đó, mặt trời không gay gắt, gió biển mát mẻ, rất thích hợp cho việc chạy xe đạp hoặc tản bộ.

Chuyến du lịch lần này vốn là hai ngày ba đêm, nhưng Trì Diệu Hi lại xin công ty nghỉ thêm ba ngày, nói muốn thả lỏng thư giãn, để cho bọn họ có đủ thời gian rời khỏi miền bắc.

Bọn họ bỏ qua khách sạn lớn, đi qua ở những chỗ đặc sắc ở địa phương, ăn cũng không ăn những thứ cao cấp mà là những món ăn vặt nổi tiếng của địa phương, có một lần Trì Diệu Hi còn cao hứng mượn xe máy của chủ nhà trọ nói muốn dẫn cô ra ngoài chơi, mà tẻ một nỗi là, một ông chủ lớn như anh, bình thường chỉ lái xe ô tô, còn xe máy thì căn bản chưa từng chạy lần nào, hơn nữa không có bằng lái anh chỉ có thể lái xe 50 phân khối, mà xe của chủ nhà lại là xe 125 phân khối, cuối cùng vẫn là "Thư ký toàn năng" như Lê Mộng Hằng chạy xe máy chở anh đi vòng vèo khắp đường lớn ngõ nhỏ.

Bọn họ đi dạo bưu điện, tiệm bán hoa, vào đình cúng bái, cuối cùng còn đi dạo một địa phương rất nổi tiếng là chợ đêm.

Máy ảnh trên tay Trì Diệu Hi chụp liên tục không ngừng nghỉ, Lê Mộng Hằng còn giễu cợt anh, không phải mới có mấy ngày mà thế nhớ đều đây không đủ dùng chứ? Người ta là nông dân lên thành thị, còn anh ngược lại thiệt chứ.

Trì Diệu Hi chơi ở chợ đêm rất vui vẻ, còn nói so với lần đi dạo chợ đêm trước đó chắc phải cách nhau mười năm.

Chợ đêm nhiều người đông đúc, chen lấn nói cười nhau, Trì Diệu Hi giống như chuyện đương nhiên nắm lấy tay cô, cái loại nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền vào lòng bàn tay là cho dù đang là ở đêm hè cũng không cảm thấy nóng nực.

Bánh nướng, bánh hấp, nước chanh, bắp nướng... Bọn họ ăn rất nhiều đồ ăn vặt, nhưng nếu hỏi mùi vị như thế nào, Lê Mộng Hằng thật ra lại không có nhiều cảm tưởng, chỉ cảm thấy mọi thứ cuối cùng dung hợp lại thành một mùi vị hạnh phúc.

Niềm vui lớn nhất khi đi chơi chợ đêm thật ra chính là đi dạo, dạ dày giống như không đáy, có thể ăn rất nhiều thứ, người bình thường ăn ba, bốn món đã cảm thấy no rồi, nên có thể đi dạo một chút là tốt nhất.

Chợ đêm có rất nhiều thứ vừa lạ vừa quen, bọn họ đem hết những trò chơi đều chơi một lần từ vớt cá, đánh bi thép, bắn súng, còn có lô tô.

Nhiều cửa hàng được xếp từ gần đến xa, có đồ ăn, nước uống, dành cho con nít,..... Còn có ném vòng là có phần thưởng hậu hĩnh nhất, vật càng xa thì giá trị càng lớn.

Hai mươi ngàn đổi được 10 vòng ném, nhưng vận may của Lê Mộng Hằng không tốt chơi hết 30 vòng rồi mà ngay cả thức gần nhất là đồ uống cô cũng không trúng được, chứ đừng nói tới con búp bê bằng sứ đứng ở hàng cuối cùng mà cô thích.

Trì Diệu Hi liếc nhìn con búp bê kia một cái.

"Chất liệu rất thô nha, em muốn cái đó làm gì?"

"Con búp bê đó cười rất hạnh phúc nha." Cô không nói ra chính là, hình ảnh ấy rất giống với tâm tình cô lúc này.

Trì Diệu Hi cũng chơi thử vận may, nhưng chơi 30 lần rồi mà cũng chỉ được phần thưởng an ủi của chủ tiệm.

Tóm lại, mấy hôm nay hai người chơi rất vui, ban ngày có nhiều hành trình, thỉnh thoảng còn có nhiều thứ ngạc nhiên, mà khi mệt mỏi trở lại chỗ ở, thì màn kịch tình ban đêm mới bắt đầu.

Lê Mộng Hằng vốn tưởng rằng tính tình Trì Diệu Hi khó khăn như vậy, thì phương diện kia chắc cũng không quá nhiệt tình, ai biết được, anh ta..., cuối cùng người cầu xin tha thứ đều là cô.

Những ngày vui vẻ luôn đặc biệt trôi qua rất mau, giống như mới ngày hôm qua còn vì ganh tỵ với La Vĩnh Ân mà đồng ý chuyến du lịch này, thì chỉ mới chớp mắt thôi thì ba ngày hai đêm kia đã trôi qua lâu rồi, ngay cả ba ngày xin nghỉ cũng đã đến ngày cuối cùng.

Trì Diệu Hi sung sướng uống nước, vận động mạnh chảy nhiều mồ hôi mà được uống nước thì thật là chuyện hạnh phúc, anh nhìn Lê Mộng Hằng đem xe đạp đôi dựng ở bên đường, một người hướng tới bờ cát đi đến, anh liền bước qua theo cô.

"Đang nhìn cái gì vậy?"

Cởi giày ra, cô đi chân không trên bờ cát bị nước biển làm ướt.

"Hoàng hôn đẹp quá, có điều hình như màu sắc này quá diễm lệ rồi."

"Dự báo thời tiết nói ngày mai có bão đó."

"Đúng là nhìn không ra, lúc này trời yên sóng lặng thật." Đưa mắt nhìn ra xa, cô lại hướng về phía biển đi tới, cảm giác ngâm chân trong nước thật là thoải mái.

"Mộng Hằng à, mấy bữa nay đi chơi thật vui về."

Lệ Mộng Hằng cười, xoay người trừng mắt nhìn anh, "Mấy ngày nay anh diễn nhân vật "chồng" cũng thật là giống đó!" Giống đến mức chút nữa cô đã quên mất chuyện hai người đã ly hôn.

"Em thua anh một chút nha. Ngày đầu tiên đi du lịch vì không muốn để ai quấy rầy anh đã tắt di động của mình rồi, nhưng em lại không làm vậy, em xem, mấy hôm nay có biết bao nhiêu người gọi kiếm em chứ."

"Anh cũng biết tình trạng của bà ngoại mà, em không dám tắt máy." Thật ra thì bà ngoại hiện tại đã ổn định rất nhiều, sau khi ngã khỏe lại thì thay đổi lớn nhất có lẽ là, bà quyết định đi Mỹ.

Tuần trước vì để lo thủ tục xuất ngoại cho bà mà đi đã về nước thu xếp, mấy ngày nay cô đi du lịch bên ngoài, thỉnh thoảng dì sẽ gọi điện hỏi thăm một chút các loại mặt khẩu cũng như giấy tờ,... Cho nên cô không thể tắt máy.

Về phần cô, ban đầu là muốn ở lại bên cạnh ngoại nên mới ở lại đây, sau đó mới vào tập đoàn Hồng Lực làm việc, nhiều lần lên chức, được chủ tịch thích nên mới bị phái đến bên cạnh Trì Diệu Hi, sau đó cô mới từ từ thích cái tính cách xấu của anh, làm việc thì độc đoán mà lại có một mặt dịu dàng, đối mặt với người lớn lại rất biết nhẫn nại.

Bây giờ bà ngoại cũng đi Mỹ rồi, còn cô thì sao? Vì bà ngoại mà ở lại đây làm gì nữa?

Ly hôn xong, cô với Trì Diệu Hi sẽ không còn quan hệ gì, mấy ngày du lịch này giống như bồi thường cho cô khát vọng trong một năm hôn nhân, những thứ chưa từng có được. Có một số việc tiếc nuối là do mình có khát vọng mà không chiếm được, nếu đã lấy được rồi, cô cũng nên thỏa mãn đi.

Nếu không có tiếc nuối gì nữa, thì có một số việc cũng nên đến lúc hạ quyết định rồi.

Trước kia cô luôn cảm thấy muốn rời khỏi một người đàn ông thì cách tốt nhất là tích lũy thất vọng đối với hắn, thời điểm mà thất vọng cao hơn mong đợi, thì cô cũng có đủ dũng khí để buông tay.

Nhưng sau này cô lại nghĩ, dưới tình huống như vậy mà buông tay, sẽ cảm thấy rất đáng tiếc, nếu có một ngày ngồi nhớ lại thời gian này, cô sẽ nhớ được gì ngoại trừ tính tình xấu của đối phương? Lúc đó, cô chỉ có thể nhớ tới việc mình đã thích một người đàn ông kém cỏi tới mức nào.

Như vậy thật đáng buồn! Đó là đang nhắc nhở mình ánh mắt kém tới mức độ nào sao?

Trì Diệu Hi diễn vai người chồng tốt làm cho tâm trạng thất vọng của cô được lấp đầy lại, cô biết anh thật ra cũng rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, người phụ nữ được anh yêu chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Lúc trước còn muốn giữ khoảng cách với Trì Diệu Hi, trừ chuyện về công việc ra thì không muốn có việc gì dính dáng tới anh, hiện tại cô lại rất biết ơn chuyến du lịch này.

Sau này, những khi nhớ về Trì Diệu Hi, cô sẽ mỉm cười.

Mấy hôm nay giống như một giấc mộng đẹp, cô thật sự không muốn nó cứ như vậy mà kết thúc, nhưng dù sao cũng là mộng, cũng phải đến lúc tỉnh lại.

Hít một hơi thật sâu, cô nở nụ cười.

"Trì Diệu Hi, chúng ta làm gì cho chuyến du lịch này kết thúc thật hoàn mỹ đây?"

"Chọn một tuyến đường chúng ta tiếp tục chạy xe đạp đôi lên đi."

Lệ Mộng Hằng ngước anh một cái, "Như vậy thì hoàn mỹ cái gì!" Cô vừa nhìn về đám mây đang biến hóa ở phương xa.

"Mấy hôm nay vui vẻ giống như là đang nằm mơ vậy, trước khi tỉnh mộng, anh có còn điều gì muốn nói với em không?"

Trì Diệu Hi thích thú nhìn cô, "Vậy em có sao?"

"Rất nhiều đó."

"Phải nói ngay bây giờ sao?"

Lệ Mộng Hằng nhìn anh nói: "Anh biết không? Con người là một loại động vật kỳ quái, những việc bình thường luôn làm cho người ta dễ dàng quên đi. Lời nói lúc này của em, có lẽ cả đời này chỉ nói một lần, anh quên cũng không sao, nhưng em thật sự hy vọng anh có thể nhớ cả đời."

"Vì sao chứ?"

"Càng kỳ lạ là, cách nói càng kỳ lạ thì người ta càng nhớ lâu! Giống như..... Mùa hè có rất nhiều người ăn kem, nhưng làm nếu đang trời mùa đông có tuyết rất lạnh mà anh cùng ăn kem với một người, thì anh sẽ rất khó quên người đó."

Trời rơi tuyết còn ăn kem?

"Em có cần cầm một con dao phay ở trước mặt anh nói chuyện? Như vậy thực sự là làm anh cả đời khó quên được đó!"

Lệ Mộng Hằng cười.

"Em muốn nói với anh cái gì?"

"Anh biết em thích uống cái gì nhất không?"

"Sinh tố bơ." Mỗi lần đến mùa bơ, thì vị tiểu thư này giống như mỗi ngày đều uống một ly, kỷ lục cao nhất là ba bữa ba ly thêm một ly cho bữa phụ, cô yêu thích nó tới mức độ muốn bội thực. Càng khoa trương hơn là, qua mùa bơ, cô sẽ đi mua bơ nhập khẩu về làm sinh tố tại nhà mà uống.

Cô gái này một năm bốn mùa đều uống, cô nên cảm tạ bản thân mình có thể chất không dễ mập, nếu không một người mỗi ngày uống ba bữa như vậy, đã sớm mập lên mấy vòng rồi.

"Vậy anh nhất định không biết là em không dám uống sữa tươi, cũng không thích ăn ngọt, trái bơ, loại hoa quả này thật ra em không dám ăn."

Trì Diệu Hi kinh ngạc, anh chỉ biết là cô không thích ăn đồ ngọt.

"Tập hợp tất cả những thứ không thích, lại là thứ em thích nhất?"

Lệ Mộng Hằng chỉ cười không nói.

"Em lạc đề rồi, chúng ta đang nói đến đề tài trước khi kết thúc hành trình, em có điều gì muốn nói với anh?"

"Trì Diệu Hi, em chưa từng nói với anh, anh là một người rất mạnh mẽ phải không?"

Trong công việc cũng mạnh mẽ, cuộc sống cũng mạnh mẽ, mà ngay đến cả chuyện tình cảm cũng rất mạnh mẽ."

Trì Diệu Hi hừ lạnh một tiếng, "Anh còn biết em thích mẫu người giống nam nhân vật chính trong bộ phim kia." Ngụ ý chính là cô không thích tính tình của anh.

"Anh nhất định không biết anh là con rùa đáng ghét có thói quen sống làm cho em đau đầu, có lúc chỉ vì một ly cà phê, một chai sữa tươi mà anh làm em phải chạy mấy quán mới kiếm được."

"Bây giờ em đang tính sổ với anh sao? Nói cho em biết, bản nhân đây không chấp nhận." Nhưng là..... Nếu như cô cảm thấy anh thật sự rất phiền, anh vẫn có thể thay đổi một chút, chịu chấp nhận một chút, chỉ cần cô cảm thấy anh không quá khó chịu.

Lệ Mộng Hằng cười trừ.

"Còn có chính là, anh ném vòng thật sự rất tệ, vớt cá cũng không giỏi, tốn năm mươi ngàn mà một con cũng chẳng vớt được."

"Này này, hôm nay em làm sao vậy, nói giống như là anh không có gì tốt hết vậy." Trì Diệu Hi giận. Thật sự anh không có điểm nào làm cô vui vẻ sao? Từ trong ra ngoài, hèn gì hôn nhân của bọn họ đoán mệnh như vậy.

"Ai, mới như vậy đã tức giận? Vậy còn anh? Anh có điều gì muốn nói không?"

"Không có." Cho dù có cũng không muốn nói.

"Vậy sao? Được rồi, vậy chúng ta về nhà đi."

Mộng Hằng xoay người định đi, Trì Diệu Hi chợt nắm lấy tay cô, kéo cô quay lại, nặng nề hôn lên môi cô, nụ hôn hàm chứa tức giận giống như đang trừng phạt cô, làm cho môi cô cũng có chút sưng lên.

Sau nụ hôn dài làm hô hấp của hai người đều rối loạn, Trì Diệu Hi đem mặt vùi vào mái tóc của cô, thanh âm có chút khàn khàn mang theo dục vọng cầu xin.

"Em.... Anh thật sự không có một điểm tốt nào trong mắt em sao?"

Thanh âm giống như đũa đám của anh làm Lệ Mộng Hằng bật cười. Đây là Trì Diệu Hi sao? Cái người kêu ngạo không ai bằng, không biết cúi đầu bao giờ đây sao?

"Cũng có."

"Cái gì?" Anh ngẩng đầu lên hỏi cô.

"Không nói cho anh biết! Anh không biết sao? Máy chuyện cảm động mà chia sẻ rồi thì sau này sẽ không còn cảm động nữa."

Anh có ưu điểm để cho cô rất, cảm, động sao?! Người phụ nữ này, ở bên cạnh cô nhiều năm như vậy mà anh cũng không biết lời nói của cô có thể làm tức chết người nha, anh lớn tiếng nói: "Không muốn nói thì khỏi nói."

Lệ Mộng Hằng bật cười, chủ động hôn lên đôi môi người đàn ông không được tự nhiên kia.

Mộng đẹp này phải kết thúc, nhưng làm sao bây giờ đây? Cô thật sự không muốn rời xa, không muốn buông tay nha!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Một tuần đó giống như đang sống trên thiên đường, rõ ràng là cùng một nước, thế nào mới vừa hết phép đi làm lại thì giống như từ thiên đường rút lại nhân gian vậy.

Người đại tổng giám đốc bận rộn như Trì Diệu Hi, mới xin nghỉ có mấy ngày, mà lúc trở lại liền có một đống công việc đang chờ xử lý rồi.

Mỗi ngày đều là sáng ở phòng họp, chiều tiếp tục trong phòng hội nghị.

Lệ Mộng Hằng vội vàng liên lạc với khách nước ngoài, đối mặt với cái máy tính hình chữ nhật mấy giờ liền, rốt cuộc cũng hoành thành xong một phần tài liệu, vốn định gọi tiểu Mã tới đem xuống lầu dưới, chợt nhớ đến hân vẫn còn ở bên ngoài làm việc.

Tự mình đem tài liệu xuống lầu, cô đi tới phòng nghỉ chung, mua một ly cà phê đen, rồi kiếm ghế ngồi xuống.

Căn tin công ty thật sự cũng không tồi, cứ hai tầng lầu thì có sảnh để tiếp đãi khách cũng như để cho nhân viên nghỉ ngơi, hơn nữa trong không gian này cũng có trồng không ít cây xanh, lợi dụng kiến trúc của tòa nhà mà lấy ánh sáng, chẳng qua là năm năm làm việc ở tập đoàn Hồng Lực cô cũng rất ít sử dụng những phòng nghỉ này.

Uống một ít cà phê nóng, cô hơi cau mày, loại cà phê tiện lợi giá cả bình dân này đúng là không nên kỳ vọng quá cao, cô thể mà lại nhớ lại cái ngày cô chạy xe máy chở Trì Diệu Hi khắp nơi, cũng không biết hai người đã đi tới nơi nào mà ngay cả một cửa hàng cũng không có, hai người khát muốn chết, đến cuối cùng mới tìm được một tiệm tạp hóa nhỏ, không còn lựa chọn nào khác đành phải mua một lon cà phê đóng hộp, vốn tưởng rằng anh ta uống một hộp sẽ không uống nữa, ai ngờ, anh lại đem nó uống hết.

Cô thật sự không hiểu, mà anh lại giải thích rằng, nếu được lựa chọn thì anh chắc chắn sẽ không chấp nhận loại cà phê này, nhưng lúc này không có lựa chọn nào khác nên anh cũng đành chấp nhận thôi..

Lúc ấy cô có chút rung động, không nhìn ra nha vị đại thiếu gia như anh cũng có thể biết chấp nhận hoàn cảnh như vậy.

Tình cảnh của ngày đó giống như mới vừa phát sinh xong, bên ngoài trời nắng gay gắt, hai người ngồi ở ghế dài bên ngoài cửa hàng uống thứ cà phê khó uống đó, câu được câu không ngồi nói chuyện phiếm tranh cãi với nhau, nhàn nhã lại khoái trá.....

Ngày cuối cùng lúc ở bờ biển, anh dường như muốn nói gì đó với cô, nhưng sau lại vì tức giận mà không nói, rốt cuộc anh muốn nói gì chứ? Cô thật sự rất tò mò.

"Thoạt nhìn thư ký Lệ rất vui vẻ với tuần trước nha, liền ngồi cười ngây ngô như vậy." Có người mua cà phê ngồi xuống bên cạnh cô.

Lệ Mộng Hằng hồi thần nhìn người đang ngồi bên cạnh cười lạnh chính là La Vĩnh Ân. Thành thật mà nói, mỗi lần thấy cô ta cô chẳng vui vẻ gì, nên định đứng dậy bước đi.

La Vĩnh Ân lại nói: "Này đừng đi vội, tôi có việc muốn nói với cô."

"Tôi với cô chẳng có chuyện gì để nói với nhau hết."

"Tôi chỉ là có lòng tốt muốn khuyên cô...." La Vĩnh Ân cố ý dừng lại không nói tiếp.

Có ý tốt? Cô ta đối với cô từ trước đến giờ cũng chẳng có lòng tốt cái gì hết! Lê Mộng Hằng chờ cô ta mở miệng, nói thật, cô cũng rất muốn biết mọi chuyện đã như vậy, cô ta còn có thể khuyên cô cái gì? Rất cuộc muốn nói cái gì mà nói rằng "có lòng tốt".

"Đừng ôm nhiều hy vọng với Trì Diệu Hi quá, tôi sợ cô sẽ bị tổn thương lần nữa đó!"

Lê Mộng Hằng cười lạnh, "Cô La à, những lời cô nói cũng thật kỳ lạ đó." Mấy lời này bình thường không phải do vợ cả nói để đánh lui tiểu tam sao?

"Sao lại kỳ lạ chứ? Người phụ nữ có được tình cảm của người đàn ông dùng lời này đi khuyên người không có được, những lời như vậy tôi nói với cô cũng thích hợp mà."

Lê Mộng Hằng thay đổi sắc mặt.

La Vĩnh Ân lại nói tiếp: "Người đàn ông chưa bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt với phụ nữ kia, vậy mà trong lúc cần lợi dụng cô, lại có thể tạo cho cô một cái mộng đẹp để cô dốc lòng vì anh ấy."

"Anh ấy có thể lợi dụng tôi cái gì chứ?" Lê Mộng Hằng lạnh giọng nói.

La Vĩnh Ân cười, vẻ mặt vừa đồng tình vừa giễu cợt.

"Đối với một người vợ trước, một người đàn ông tại sao lại phải tổn hết tâm tư mà dụ dỗ một người anh ta đã bỏ qua chứ? Cô sẽ không cho là một người khôn khéo quả quyết như anh ấy, lại sau khi ly hôn mới phát hiện bản thân mình yêu vợ trước, muốn cố gắng đoạt người về đi? Loại chuyện đó chỉ có trong truyện hoặc trên phim mà thôi."

Cô ta biết cô ly hôn với Trì Diệu Hi sao? Lê Mộng Hằng mới đầu kinh ngạc, rồi sau đó lại cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì lạ, hai vợ chồng ly hôn, người biết đầu tiên không phải là kẻ thứ ba sao!

Chuyện phát sinh đối với cô giống như một việc ngoài ý muốn, nhưng vừa nghĩ đến hình ảnh Trì Diệu Hi giống như "Hiến vật quý" nói cho La Vĩnh Ân nghe chuyện bọn họ ly hôn, chỉ vì để cho cô ta sớm an tâm một chút, sớm vui vẻ một chút, làm cho cô cảm thấy rất khổ sở.

Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến việc nắm hoàn toàn quyền kinh doanh của anh, Trì Diệu Hi đến cha mẹ còn giữ bí mật, mà La Vĩnh Ân lại biết, từ đó có thể thấy, Trì Diệu Hi coi trọng cô ta tới mức nào,... yêu cô ta tới mức nào.

Hít sâu, Lê Mộng Hằng cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, cô nói: "Cô có ý gì?"

"Cô biết gia phong của Trì gia rất khó mà, muốn lấy được hoàn toàn quyền kinh doanh, thì hình tượng rất là quan trọng đúng không? Trước khi đạt được hoàn toàn quyền kinh doanh, thì anh ấy không thể mấy đi một người vợ tốt như cô đó."

"Nếu như vậy, tại sao lúc đầu anh ấy lại ký tên chứ?"

Đây cũng là chuyện Lê Mộng Hằng không hiểu, ly hôn là do cô khởi xướng, lúc đầu vì có quá nhiều chuyện xảy ra, làm cho cô quá đau khổ không thể suy nghĩ cho anh.

Nhưng Trì Diệu Hi cũng không phải là kẻ ngốc, anh sẽ không quên nguyên nhân hai người cưới nhau là để lấy được quyền kinh doanh, như vậy thì tại sao anh lại đồng ý ly hôn chứ.

Bởi vì ly hôn không phải là chuyện của một người, chỉ cần một người không ký, thì cho dù ở riêng thì hai người cũng không thể nào ly hôn được.

Mà khi biết tin Trì Diệu Hi thực sự ly hôn thì La Vĩnh Ân cũng rất kinh ngạc, giống như lúc đầu khi cô biết tin anh kết hôn, mà còn là kết hôn với thư ký riêng của mình nữa chứ.

Thân là một người bạn gái cũ cô rất hiểu rõ anh, người đàn ông luôn xem sự nghiệp là trên hết như anh, nếu mà thực sự vì gia quy mà kết hôn, thì có lẽ anh đã cưới trước năm ba mươi mốt rồi, không cần đợi đến năm ba mươi hai tuổi mới bị bức hôn như vậy. Nói cách khác, nếu như anh không có mấy phần ý tứ với Lê Mộng Hằng, thì cho dù có để gia quy trước mắt, anh cũng sẽ không chấp nhận chuyện kết hôn này.

Mới đầu cũng là do cô suy đoán, nhưng sau này anh lại mượn cô để dò xét người vợ "lạnh nhạt" của mình, điều này lại càng chứng thực anh đối với vợ mình rất thiếu cảm giác an toàn. Một người tự tin kiêu ngạo như anh mà cũng cần đi dò xét xem vợ mình có quan tâm đến mình không, điều này chứng tỏ anh rất muốn biết được tâm của người đó đang nghĩ gì.

Một người cuồng công việc, lại không bao giờ tổn tâm tư trên người phụ nữ như anh, có thái độ khát thường muốn nắm bắt lòng của phụ nữ như vậy, cô thật sự không thể không nghĩ rằng Trì Diệu Hi đã thực sự yêu Lê Mộng Hằng rồi.

Mà Lê Mộng Hằng ư, phụ nữ thường nhìn phụ nữ rất chuẩn, cô đối với Trì Diệu Hi cũng không phải không quan tâm giống như Trì Diệu Hi cảm nhận.

Hai người cùng thích đối phương, cũng là vợ chồng, theo lý mà nói thì tình cảm hai người phải bồi đắp ngày càng nhiều chứ, vì sao lại ngược lại càng ngày càng xa lạ vậy? Vậy thì nhất định việc bày tỏ giữa hai người có vấn đề, đây cũng là lý do mà ban đầu cô không để ý việc mình bị Trì Diệu Hi lợi dụng.

Nếu như bị lợi dụng mà có thể mang đến cơ hội cho bản thân, thì cô cũng rất sẵn lòng đó!

Có mấy lần cô chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền, vậy mà hiểu lầm giữa hai vợ chồng bọn họ ngày càng nhiều, qua đó có thể thấy được tình cảm giữa hai người bọn họ cũng không chắc chắn gì, cô vốn tưởng rằng mọi chuyện phát triển đều trong dự kiến của cô, kế tiếp chỉ cần đem toàn bộ tâm tư đặt vào Trì Diệu Hi, thì cô tin tưởng rất nhanh thôi cô sẽ đoạt lại được vị trí vốn là của mình.

Không nghĩ đến là tình huống lại lần nữa mất khống chế.

La Vịnh Ân hết sức thống hận những chuyện không thể nắm bắt trong tay như vậy, hít một hơi thật sâu, cô nói với Lê Mộng Hằng: "Bởi vì.... Thời gian đó chúng tôi cãi nhau, nếu như anh ấy không ly hôn với cô, tôi sẽ rời đi."

Nói cách khác, cô đưa ra yêu cầu ly hôn cũng rất đúng lúc, nếu không, có lẽ anh cũng sẽ buộc cô ly hôn phải không? Lê Mộng Hằng bị đá kích rất lớn, cô nghĩ rằng Trì Diệu Hi là người luôn đặt công việc lên hàng đầu, thì ra khi anh ấy thật sự động tâm, thì sự nghiệp cũng có thể xếp sau tình yêu.....

"Nếu anh ấy cũng đã ký tên ly hôn, như vậy cũng như có thể đối mặt với tôi, cho nên, anh ấy muốn cùng người vợ cũ như cô diễn trò cho người khác nhìn để đạt được một nửa quyền kinh doanh còn lại kia, thì tôi đương nhiên cũng phải mất nhắm mắt mở cho qua thôi."

Cô lúc đầu cũng có đoán như vậy, nhưng khi nghe La Vịnh Ân nói, tâm cô giống như bị đánh một đòn nghiêm trọng tựa như cả hô hấp cũng khó khăn, cô cố gắng giữ vững tinh thần nói: "Cô cũng thật rộng rãi."

"Tôi rõ ràng là người không thể thay thế được trong lòng anh ấy, anh ấy đã có thể vì tôi làm được như vậy, thì có một số việc tất nhiên tôi cũng không thể so đo quá được, ngược lại cô....."

"Cô không cần cố gắng khuyên tôi, tôi tự mình có chủ trương, cũng sẽ không vì người bên cạnh nói gì liền có thể thay đổi được ý nghĩ của tôi." Người phụ nữ này dựa vào Trì Diệu Hi yêu cô ta liền có thái độ thật là phách lối, phải biết rằng cho dù cô và Trì Diệu Hi đã ly hôn, cô ta cũng chưa thành vợ chính thức của Trì Diệu Hi đâu, hơn nữa có thể nào đi nữa, cô ta cũng là kẻ thứ ba chen chân vào hôn nhân của người khác, sao lại không có nửa điểm áy náy vậy, Tiểu Tam như cô ta thật là mạnh mẽ!

Nhưng cô ta mạnh mẽ như vậy, thì cô phải chịu để yên cho cô ta khi dễ sao? Lê Mộng Hằng nghĩ, hôn nhân có vấn đề, không phải tất cả đều do lỗi của kẻ thứ ba, mà là do giữa hai vợ chồng có khoảng trống để kẻ thứ ba chen chân vào.

Hiện tại đối mặt với La Vịnh Ân, cô phát hiện không biết mình có phạm vào lỗi tự cho là đúng không? Có phải cô không vội vã cứu chữa, không bảo vệ làm cho người ta thấy cô yếu mềm, dễ ăn hiếp?

La Vịnh Ân hừ lạnh nói: "Tôi chỉ sợ cô trải qua mấy ngày nghỉ vui vẻ quá mà quên mất thực tế tàn nhẫn."

Lê Mộng Hằng lạnh mặt nói: "Đó cũng là sự lựa chọn của tôi."

La Vịnh Ân Híp mắt, "Rất nhiều người đối với những lựa chọn của mình về sau thường hay hối hận."

"Cô có lòng tốt khuyên nhủ tôi như vậy, sao tôi nghe qua lại cảm thấy giống như cô đang sợ người vợ trước như tôi cướp mất Trì Diệu Hi đi?"

"Cô lấy đâu ra cái tự tin đó vậy?"

"Tôi luôn luôn tự tin mà, chỉ là trong tình yêu có chút không hiểu mà đoán đo quá nhiều, làm cho người ta tưởng tôi là hèn yếu." Có một số việc hiện tại mới so đo có lẽ hơi trễ, nhưng để tranh khẩu khí thì không có gì là trễ cả.

"La Vịnh Ân, tôi nói cho cô biết, cô cũng nên an phận một chút đi, cô chẳng qua chỉ là một người thứ ba xen vào hôn nhân của người khác thôi, đừng có khoe khoang quá."

Cô đem mấy giọt cà phê khó uống cuối cùng uống cho hết.

"Cô vừa mới nói, mình là người không thể nào thay thế được trong lòng Trì Diệu Hi, anh ấy có thể vì cô mà làm nhiều như vậy, cho nên cô chỉ có thể đứng một bên nhìn tôi và anh ấy vì sự nghiệp mà diễn trò ân ái thôi, không đúng sao?"

Lê Mộng Hằng nhìn thẳng cô ta một lát, khóe miệng nâng lên một nụ cười yếu ớt, nụ cười kia giống như một lưỡi dao sắc bén, không cần dùng sức cũng có thể làm cho người ta da tróc vẩy, khiến cho ánh mắt của La Vịnh Ân trở nên đề phòng.

"Cô nói xem, tôi có nên khiêu chiến cô một chút, kéo dài thời hạn diễn trò ra thành vô thời hạn không đây?"

"Cô! Cho dù Trì Diệu Hi không thương cô, cô cũng chịu được sao?"

"Chịu đựng? Tại sao cô không nói rằng tôi đang hưởng thụ đây? Vì để thuận lợi lấy được hoàn toàn quyền kinh doanh mà Trì Diệu Hi không ngại cho tôi một giấc mộng đẹp. Tôi tuyệt đối không để ý việc mình đang sống trong mộng, lại càng không để ý mà để cho giấc mộng kéo càng dài càng tốt đi."

"....." La Vịnh Ân cắn môi trừng mắt nhìn cô.

"Cô La à, cô nói xong hết chưa?" Lê Mộng Hằng lạnh lùng nói, đứng dậy muốn rời đi.

Gương mặt La Vịnh Ân âm trầm.

Cô ta dám! Lê Mộng Hằng lại dám nói với cô như vậy! Cô không phải là đánh giá quá thấp người phụ nữ này chứ? Tiếp theo thì để cho kế hoạch trăm phương nghìn kế thực hiện của mình thất bại trong gang tấc sao? Không! Tuyệt đối không được!

"Lê Mộng Hằng _____"

Lê Mộng Hằng dừng bước.

"Cô không sợ tôi đem chuyện hai người đã ly hôn công khai với truyền thông sao?"

Lê Mộng Hằng quay đầu lại, nhìn cô ta như quái vật. La Vịnh Ân chống lại ánh mắt của cô, giống như muốn nói, cô cho rằng tôi không dám sao?

Hít một hơi thật sâu, Lê Mộng Hằng mới mở miệng, "Đây chính là biểu hiện cô thương anh ấy sao?"

Không phải là bị uy hiếp xong nói, muốn tung thì tung đi, mà lại đi hỏi cô, đây chính là biểu hiện cô thương anh ấy sao?

La Vịnh Ân đột nhiên nói như vậy, làm cho Lê Mộng Hằng cho dù đã ly hôn với Trì Diệu Hi, như dù sao cô vẫn còn yêu anh ấy, yêu đến mức cho dù ủy khuất bản thân mình, cô cũng không thể để cho sự nghiệp của anh sụp đổ được.

Người phụ nữ nhìn như khôn khéo này, nhưng ở trong tình yêu cũng phải thay đổi thôi.

"Tình yêu của tôi rất ích kỷ".

"Cô biết anh ấy muốn có được một nửa quyền kinh doanh kia như thế nào không?" Lê Mộng Hằng nói xong, liền ở trong lòng mắng bản thân mình ngu ngốc! Cô thật đần mà! Nếu La Vịnh Ân đề ý chuyện đó, thì lúc đầu cũng đã không ép Trì Diệu Hi ly hôn rồi.

"Cô có tư cách gì nói tôi? Nếu thật sự thay anh ấy nghĩ, thì lúc đầu đâu cần nói đến chuyện ly hôn chứ!"

Lê Mộng Hằng nhất thời cứng họng, chuyện ly hôn đích thực là do cô khởi xướng trước.

".....Rốt cuộc cô muốn thế nào?"

La Vịnh Ân không trả lời mà hỏi ngược lại: "Như vậy cô còn muốn khảo nghiệm sức chịu đựng của tôi sao, còn muốn để cho mộng đẹp của bản thân kéo dài tiếp sao?" Cô cười lạnh.

"Cô biết những người thành công trong giới thượng lưu, có bao nhiêu người có hôn nhân tồn tại trên danh nghĩa, nhưng bên ngoài vẫn không biết gì không? Ly hôn xong chỉ cần một người ra nước ngoài, bên ngoài ai hỏi, chỉ cần nói di dân là tốt rồi."

Cô vốn định rời đi, nhưng cái dạng này lại giống như cô bị ép buộc rời đi, Lê Mộng Hằng rất khó chịu, cô trầm mặt không nói lời nào, một lúc sau mới lên tiếng: "Tôi có rời đi cũng là do tôi muốn, không phải là vì bất kỳ ai! Nếu cô thật sự yêu Trì Diệu Hi thì không cần cản trở giấc mộng của anh ấy, tình yêu thực sự là ích kỷ, nhưng cũng không phải là đè nát ước mơ của đối phương để hoàn thành hi vọng của mình."

La Vịnh Ân cười, vỗ vỗ tay, "Thật là bài học vĩ đại, tôi ngược lại rất muốn biết, cô đối với tình yêu ích kỷ chỗ nào? Sao tôi có cảm giác cô yêu rất thờ ơ nha."

Lê Mộng Hằng không đề ý đến những lời đùa cợt của cô ta, lạnh nhạt nói: "Cô biết không? Trong tình yêu, người có thể yêu một cách ích kỷ rất hạnh phúc, bởi vì muốn ích kỷ thì phải có người đề ý mới được, nếu không có ai đề ý thì cô chỉ có thể đi chúc phúc cho người ta mà thôi."

Tâm của La Vịnh Ân giống như bị cái gì quất một cái. Cô nhớ lại người kia, người đàn ông đã nói với cô những lời tương tự như vậy.

.....Ích kỷ cũng phải có người đề ý mới ích kỷ được. Vịnh Ân, anh không có cách nào làm cho em vui vẻ, nên anh cũng sẽ không quấy rầy em nữa.

"Mộng Hằng, ở đây, ở đây nè!" Tầng Đức Huân đứng trước một tiệm bán hoa ngào ngào cô.

Lê Mộng Hằng vốn là đang định đi vào quán cà phê gần ra, liền bước về phía cái người vừa vui vẻ vừa ngượng ngùng kia.

"Học trường?" Anh ấy không phải hẹn cô gặp nhau ở quán cà phê sao?

"Thật ngại quá, biết em bận rộn nhiều việc mà còn hẹn em ra đây, nhưng mà, anh muốn nhờ em giúp một chút."

Lê Mộng Hằng cười cười, "Sao lại nói vậy? Anh làm như em là người ngoài không bằng." Người học trường này tính tình vừa tốt lại hay giúp đỡ cô, nhiều năm tình nghĩa như vậy cô cũng sớm em anh như người trong nhà rồi.

Tầng Đức Huân bật cười.

"Giúp anh chọn một bó hoa cầu hôn đi!" Anh nhớ trước kia Lê Mộng Hằng có từng làm thêm ở tiệm bán hoa, nên lần này chọn hoa cầu hôn anh cũng muốn cô cho mình chút ý kiến.

Đầu tiên Lê Mộng Hằng cũng rất kinh ngạc, sau đó lại cười thật to, "Là người lần trước đến bệnh viện với anh sao?" Hai tháng trước anh có đến bệnh viện thăm bà ngoại cô, sau đó có một cô gái xinh đẹp mua đồ ăn đem tới, hình như học trưởng với cô gái ấy cũng rất thân thiết.

"Đúng vậy."

"Chúng mừng anh nha!" Cô có cảm giác cô bé kia rất dịu dàng lại biết cách chăm sóc người khác, ánh mắt học trưởng cũng không tệ nha.

"Người ta còn chưa đồng ý lấy anh mà, huống chi..... chuyện này chắc gia đình anh cũng không đồng ý." Anh cười có chút bất đắc dĩ.

"Bạn gái anh xuất thân từ gia đình tri thức bình thường, bản thân là một nhà giáo, nhưng em cũng biết là nhà anh rất coi trọng chuyện môn đăng hộ đối mà."

Lê Mộng Hằng nhớ lại lúc trước mình cũng có ghé thăm nhà họ Tăng, ánh mắt của cô Tăng rất soi mói cũng rất để ý chuyện tài sản.

"Mẹ anh có biết chuyện này không?"

Tăng Đức Huân cười khỏ.

"Còn chưa biết!"

"Vậy giờ anh tính sao...."

"Tiền trăm hậu tẩu thôi, cứ trước đi công chứng, rồi chờ mọi chuyện gạo nấu thành cơm rồi tính tiếp."

Lê Mộng Hằng có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng học trưởng của mình là một người rất nghe lời cha mẹ, thì ra trong tình yêu anh ấy cũng rất kiên định.

"Cố lên!"

"Mọi chuyện đều phải giữ bí mật tuyệt đối, lúc đi đăng kí kết hôn cũng phải kiêng tốn một chút." Anh cười cười, "Hiện tại có thể nhờ bàn tay may mắn của em chọn giúp anh một bó hoa cầu hôn không?"

Lê Mộng Hằng cười, "Yên tâm đi, Em nhất định sẽ chọn một bó hoa thật đẹp để cô ấy có muốn từ chối cũng không được!"

Tăng Đức Huân cười lớn, nói: "Mộng Hằng, hạnh phúc của anh liền giao cho em đó."

"Em có nên nói câu, yên tâm, em sẽ phụ trách không?"

"Ha ha ha, không được đâu! Người kia nhà em là một nhân vật rất lớn nha, bị anh ta hiểu lầm cũng không tốt." Giống như là nhớ ra chuyện gì, anh nói: "Anh có một người bạn là cổ đông của tập đoàn Hồng Lực, nghe nói nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì trong năm nay, Trì Diệu Hi có thể đoạt được toàn bộ quyền kinh doanh rồi, chúc mừng em nha."

Lê Mộng Hằng rất muốn nói cho anh biết, nhưng suy nghĩ kỹ lại, thì đây là thời kỳ đặc biệt, có một số việc càng ít người biết thì càng tốt.

"Ừ" Bỗng nhiên có cảm giác nghe được âm thanh máy chụp hình vang lên, Lê Mộng Hằng quay đầu lại, thì phát hiện có người đang đứng chụp hình bình hoa bách hợp gần cổng.

"Tách, tách, tách...."

Cô lắc đầu một cái, cảm giác như mình quá nhạy cảm rồi.

Giúp Tăng Đức Huân chuẩn bị quà cầu hôn xong, mấy giờ sau cô mới trở về khách sạn đang ở, đi qua sảnh ở lầu một đang hướng về phía thang máy, bỗng có người chặn đường của cô, cô đang muốn kêu đối phương nhường đường, thì vừa ngẩng đầu đã thấy một người làm cho cô ngây ngẩn cả người.

Trì Diệu Hi sao? Mặc dù anh mặc một thân quần áo đơn giản, nhưng như vậy vẫn không giấu được khí tức công tử trời sinh của anh.

Sao anh ấy lại đi tới đây? Nếu cô nhớ không lầm thì hôm nay anh cũng có tiệc xã giao mà.

Lê Mộng Hằng có chút kinh ngạc, nhưng chuyện kinh ngạc hơn vẫn còn ở phía sau, chính là Trì Diệu Hi chợt bước lên ôm cô vào ngực, cô ngẩn ra muốn phản kháng, anh lại đem cằm tựa vào cô, rồi dùng giọng nói chỉ vừa đủ cho hai người nghe nói: "Có chó săn! Có gì lên xe nói sau." Anh thuận thế hôn lên tai cô một cái, nắm lấy tay cô đi ra ngoài.

Xe của Trì Diệu Hi đậu cách đó không xa, sau khi lên xe, anh liền chạy đi, quả nhiên liền thấy người mới này đang ngồi xem báo trong khách sạn cũng vội vàng chạy ra, leo lên một chiếc xe chờ sẵn bên ngoài muốn đuổi theo.

Lê Mộng Hằng sau khi thấy cắt đuôi được chiếc xe kia, liền quay đầu lại, trong lòng không khỏi hỗn loạn.

"Sao anh lại tới đây?"

"Tôi đón em chứ sao."

"Em? Đón em đi đâu chứ?"

"Về nhà."

"Đừng có nói chơi, anh...."

"Anh còn cho là sau chuyến du lịch chúng ta rất ấn ý chứ." Anh đúng là càng ngày càng không hiểu được cô, lúc đi du lịch rõ ràng có thể cảm nhận được tình cảm của cô, cho dù cô thường đối với anh ngại ngùng ngại tẽn, giống như cô chê anh không có điểm nào tốt, nhưng mà anh có thể cảm nhận được không phải tự mình đa tình!

Nhưng sau khi trở lại, ngày đầu tiên anh còn cho là cô chẳng qua là về khách sạn để dọn đồ về nhà, ai biết qua một tuần rồi, cô không có lấy nửa điểm dấu hiệu muốn về nhà, hơn nữa chính là, anh gần một tuần không đến công ty, chuyện cần xử lý chất một đống, hơn nữa ở công ty cũng không dễ dàng nói mấy chuyện cá nhân như vậy, mà hết lần này tới lần khác cô đều đúng giờ tan sở, mà đến khi anh làm xong việc thì trong phòng chỉ còn lại mình anh và tiểu Mã trông mắt nhìn nhau, ác nhất chính là, sau khi tan sở cô, không, nhận, điện, thoại!

Thái độ cô lúc nóng lúc lạnh như vậy, anh đúng là không thể nào hiểu được.

"Ấn ý? Ấn ý chuyện gì? Không phải là chỉ cần ở trước mặt người khác diễn cảnh vợ chồng ân ái thôi sao?"

Trì Diệu Hi không tự chủ được nhún mày.

"Mấy ngày đi du lịch, chúng ta đều lấy cớ rằng không trước kia không thể nào làm tốt vai vợ chồng, nên anh mới muốn đóng vai chồng tốt của Lê Mộng Hằng." Có chút ương ngạnh, có chút tùy hứng, nhưng những thứ đó lại làm cho cô cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì cô cảm nhận được dụng tâm của anh, còn có cố gắng và.... tình yêu.

Đúng vậy, tình yêu!

Trì Diệu Hi yêu cô? Cô đương nhiên sẽ không cho là như vậy, chẳng qua là cô khát vọng có được, có cơ hội đi thể nghiệm làm một người phụ nữ được người khác thương yêu, sao cô lại không đi thử chứ?

Tốt hơn so với xem tivi, hoặc xem phim thần tượng, tại sao phải diễn chứ, mê muội sao? Chẳng qua là một loại bù đắp, những thứ trên thực tế không có được, thì chúng ta có thể xem phim để được an ủi, vì vậy đối với vai nam chính, biết rõ đó là giả, cũng sẽ trầm mê, không cách nào kiềm chế được.

"Sau đó thì sao?"

"Chuyến du lịch kết thúc, thì chúng ta phải trở về cuộc sống thực tế thôi."

"Trong cuộc sống thực tế anh cũng cần một người vợ, bất kể em nghĩ như thế nào, em đều phải nghe theo anh."

Lê Mộng Hằng thật muốn la lên, trực tiếp nói cho anh biết, người phụ nữ anh cần không phải là cô, nhưng vừa nghĩ đến đám cho sẵn vậy mà lại chạy theo chụp hình mình, có phải họ nghe được tiếng gió gì rồi không?

Bản thân "Lê Mộng Hằng" không có giá trị tin tức gì, thứ có giá trị chính là danh hiệu "vợ của Trì Diệu Hi", cô nhớ lúc mình kết hôn truyền thông cũng lấy cái gì mà cô bé lọ lem, chim sẻ biến thành phượng hoàng linh tinh hình dung cuộc hôn nhân của bọn họ, truyền thông luôn đối với loại đề tài này không biết mệt mỏi mà.

Quyền kinh doanh của tập đoàn Hồng Lực có thể vào tay Trì Diệu Hi một cách thuận lợi hay không là điều mà truyền thông luôn chú ý, tháng trước còn có một tạp chí kinh tế làm hẳn một chuyên đề về chuyện này, theo ngày hợp đồng sự trường càng gần, thì nhất cử nhất động của Trì Diệu Hi càng được mọi người chú ý, anh ấy có chuyện gì, thì nhất định truyền thông sẽ không bỏ qua.

Đúng như lời nói của Trì Diệu Hi, bây giờ anh thật sự là "cần" cô. Giờ phút này mà gây gổ với anh, thì chuyến du lịch kia liền không còn ý nghĩa gì, cô quyết định trước khi quay về Mĩ sẽ làm cho Trì Diệu Hi một chuyện cuối cùng, đưa cho anh một lễ vật cũng như là ý tốt của cô vậy.

Mấy ngày trước bà ngoại cũng đã sang Mĩ cùng với dì, trước khi đi còn hỏi tại sao Trì Diệu Hi không tới? Cô chỉ cười nói là vì anh cùng cô đi du lịch mấy ngày nên công bây giờ rất nhiều, cũng nói với bà ngoại là, chờ khi anh ấy rảnh rồi, thì hai vợ chồng bọn họ sẽ qua Mĩ thăm bà.

Cô cũng tính toán mọi thứ xong rồi, sau khi hội nghị cổ đông kết thúc thì Trì Diệu Hi phải đi Âu Mĩ khảo sát, đi mất một tháng, khi đó cô có thể nộp đơn từ chức. Việc cô từ chức nhất định sẽ có người báo ngay với Trì Diệu Hi, cho nên, cô dự định nộp đơn từ chức xong liền đi, năng lực của tiểu Mã rất tốt, việc bàn giao công việc thư kí cho anh tuyệt đối không có vấn đề.

Như vậy thì số ngày cô với Trì Diệu Hi ở chung cũng bắt đầu đếm ngược được rồi.

Đem xe vào bãi đậu xe dưới nhà, mà Lê Mộng Hằng vẫn chưa có câu trả lời chắc chắn nên Trì Diệu Hi nói thẳng: "Ngày mai anh nói tiểu Mã trả phòng dùm em."

Lê Mộng Hằng vẫn trầm mặc.

Đem cửa xe đóng lại, Trì Diệu Hi đi vòng qua xe mở cửa giúp cô, cô cũng không có phản kháng xuống xe.

Đi thang máy lên lầu, anh cà thẻ vào cửa, Lệ Mộng Hằng bước vào phòng liền nghĩ thấy không khí quen thuộc, cô vội chạy đến ban công xem mấy cây hương thảo của mình, những tưởng rằng cô sẽ thấy thảm trạng ai ngờ không có, mấy cây này được chăm sóc không tệ.

"Em cho rằng sẽ thấy mấy cây này chết hết?" Trì Diệu Hi rót cho cô ly nước trái cây.

Lệ Mộng Hằng cảm ơn, nhận lấy ly nước.

"Anh chăm sóc bọn nó rất tốt."

"Không có tốt giống em tưởng đâu, em nói đi liền đi, ngay cả việc tưới cây thế nào cũng không nói liền đi, anh mò mẫm cũng rất khổ cực đó, qua một thời gian mấy bụi này bị khô vài cọng, sau tưới nước nhiều quá lại bị chết úng."

"Anh mua cây mới bỏ vào?"

"Dù sao cũng là do em trồng, chết cũng thật đáng tiếc." Trên thực tế là..... Nhìn mấy cây này chết héo, anh có cảm giác giống như việc cô từng ở chỗ này chẳng còn chút gì sót lại cứ từng thứ từng thứ biến mất, loại cảm giác đó làm cho anh cảm thấy lo lắng, nên anh mới đến chợ hoa mua mấy cây bỏ vào lại.

Lệ Mộng Hằng nhìn Trì Diệu Hi một cái thật sâu. Nữ chủ nhân tương lai vào sẽ cảm thấy không vui đi? Cô cảm thấy không hiểu anh lắm. Cô uống một hớp nước trái cây, liền kinh ngạc nhìn vào ly.

"Sinh tố bơ? Anh mua à?"

"Ngoại trừ mua thì anh không thể tự làm sao?"

"Anh?"

"Như thế nào? Không phải là đem một đồng thứ em không thích thêm đá rồi cho vào máy xay sao? Nói thật, uống ngon không?"

Lệ Mộng Hằng cười.

"Nếu không làm tổng giám đốc thì anh có thể đổi nghề đi bán sinh tố bơ rồi."

Chỉ mới tưởng tượng tới cảnh đó, hai người nhìn nhau, rồi không nhịn được cười, trên mặt có nụ cười nhẹ nhõm, làm cho không khí căng thẳng từ khi bước vào cửa nhất thời tan đi.

Trì Diệu Hi nói: "Hi vọng lần sau đi du lịch, lời cuối cùng phải nói với đối phương của em, trừ một đồng khuyết điểm bên ngoài của anh, em cũng nên kể ra ít nhất một cái ưu điểm chứ."

Lệ Mộng Hằng ngẩn ra một lúc mới hiểu được anh đang nói cái gì, cô cười, có chút cảm giác ngọt ngào cùng chua xót trong lòng.

"Chúng ta tìm thời gian đi du lịch một lần nữa đi!"

Cô chỉ cười mà không nói gì, cô sẽ không hứa những việc mình không làm được. Nói tránh đi: "Anh còn chưa nói cho em biết, lúc đó anh muốn nói gì với em?"

"Có mấy lời muốn nói thì phải có cơ hội, bỏ lỡ rồi thì phải chờ cơ hội lần sau." Anh dắt tay cô đi ra phòng khách, bên cạnh ghế sofa lon có một thùng bơ phẩm chưa mở.

"Vốn tưởng em về bắc bộ sẽ nhanh quay về nhà, nên anh còn đặc biệt chuyển phát nhanh thứ này tới, để cho em tự tay mở."

"Cái gì vậy?"

"Mở ra thì biết."

Lệ Mộng Hằng cẩn thận mở băng keo ra, còn phải mở ba lớp bao mới nhìn thấy thứ bên trong, cô liền sững sờ sau đó vui vẻ thốt lên: "Là con búp bê chúng ta vẫn ném vòng hoài không trúng!"

"Tiểu thư, em có thể bỏ qua phần ném vòng hoài không trúng không?"

"Anh mua ở đâu vậy?" Cô rất vui vẻ.

"Chúng ta phát hiện nó ở đâu thì chính là mua ở đó."

Những chuyện này anh làm lúc nào chứ? Chỉ vì cô nói thích con búp bê này sao? Đột nhiên cô nhớ tới lời nói của La Vịnh Ân.....

Người đàn ông chưa bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt với phụ nữ kia, vậy mà trong lúc cần lợi dụng cô, lại có thể tạo cho cô một cái mộng đẹp để cô dốc lòng vì anh ấy.

Lệ Mộng Hằng nhìn Trì Diệu Hi, nhẹ nhàng mở miệng, "Cám ơn anh, lễ vật này em rất thích!" Cô ôm anh.

Anh nhạy bén phát hiện cái ôm này mang theo tâm tình nào đó, chứ không phải là do cô rất vui.

"Mộng Hằng?"

"Không có gì đâu, chẳng qua là em cảm động quá thôi!" Lòng chua xót làm vành mắt cô mờ đi.

"Hắc, anh biết không? Khi một người biết rõ hết khuyết điểm của người khác, có lúc không phải do ghét hấn."

"Nếu không thì là sao? Là thích sao?"

Lệ Mộng Hằng cười cười, cũng không trả lời.

"Ngày mai anh có rảnh không?"

"Làm gì?"

"Chúng ta đi hẹn hò đi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đây chính là hẹn hò sao, sao lại không giống như anh tưởng tượng nhỉ?

Cuộc hẹn hò của một người đàn ông ba mươi ba tuổi với một người phụ nữ hai mươi mấy tuổi không phải là rất lãng mạn sao, có chút ngọt ngào với sung sướng nữa chứ? Kết quả, hẹn hò hơn nửa ngày rồi mà chẳng có chút gì giống như anh tưởng tượng.

Để anh nghĩ lại một chút xem, rốt cuộc thì cuộc hẹn này bắt đầu lúc nào chứ.....

Lệ Mộng Hằng khi lên xe liền hỏi anh hồi trước đi du học Mỹ từ lúc nào? Anh trả lời rằng sau khi tốt nghiệp trung học anh mới ra nước ngoài học.

Cô nói câu "Thật tốt quá", sau đó hai người liền lái xe đến những nơi anh từng học từ nhà trẻ, tiểu học rồi đến trung học.

Trong nhà trẻ có rất nhiều khu trò chơi, hai người không hẹn mà cùng đi đến đu quay để chơi.

Lệ Mộng Hằng rất thích cảm giác đu lên cao để gió lướt qua mặt, cô chơi rất vui còn vừa cười vừa nói. Từ khi lớn lên có cảm giác mình là người lớn, đã rất lâu cô không chơi được vui như vậy. Một lúc chợt phát hiện Trì Diệu Hi chung quy vẫn chỉ ngồi trên ghế, giống như không dám chơi quá cao, sau mới biết được hóa ra anh sợ độ cao, dĩ nhiên, người gần đây thích giễu cợt anh như cô lại giễu cợt tiếp một phen.

Nơi thứ hai chính là trường tiểu học, Trì Diệu Hi mang cô đến sân vận động phía sau trường, thời điểm không có hoạt động thể thao nào thì chỗ này sẽ đóng cửa, Trì Diệu Hi lại mang cô đi qua một lối nhỏ hẻo lánh dẫn vào sân, bọn họ hai người trở thành "người lén lút".

Sân vận động này rộng đến mức dư sức chứa hai ngàn người, nhưng cô không ngờ anh lại đặc biệt dẫn cô tới đây, "Tại sao lại dẫn em tới đây?"

"Anh thích an tĩnh, chỉ cần nơi này không có hoạt động gì, thì buổi trưa anh sẽ chạy vào đây ăn trưa, sân vận động lớn như thế mà bên trong chỉ có mình anh, cảm giác như nơi đây hoàn toàn chỉ có mình anh, như vậy rất tuyệt đó." Anh quan sát bốn phía một cái.

"Nhưng mà nơi này thay đổi cũng không ít."

Đứng trên khán đài vịn vào hàng rào nhìn xuống dưới, Lệ Mộng Hằng hỏi, "Đây là căn cứ địa bí mật của anh?"

"Oách quá phải không?" Anh đi tới bên cạnh cô nhìn xuống.

"Căn cứ bí mật của anh rất thích hợp cho một trò chơi." Cô chợt quay về sau chạy về phía cầu thang, leo lên bậc cao nhất, cô quay người lại đối mặt với

Tri Diệu Hi.

"Này, chơi trò mạo hiểm nói lời thật lòng không?"

"Quy tắc trò chơi như thế nào?"

"Người chơi chỉ có hai chúng ta, dùng oán thù từ quyết định thắng thua đi, người thắng có thể tiến lên một bậc cầu thang, hơn nữa còn có thể hỏi người thua một câu hỏi phải trả lời thật lòng hoặc chọn trò mạo hiểm. Lần đầu tiên sẽ ưu tiên cho anh, anh ra kéo đi, em sẽ ra bao, nhanh lên!"

Cô một bên chỉ đạo, một bên ra quyền, mà Tri Diệu Hi thật sự ra kéo, bắt quả Lê Mộng Hằng lại ra búa.

Tri Diệu Hi ngăn ra ngay sau đó lại bật cười.

"Này, em chơi ăn gian!"

Lê Mộng Hằng tuyệt đối không áy náy nói: "Người bình thường không ai lại nghe lời như vậy, nhất định là anh cố ý muốn thua cuộc. Đến đây đi, anh chọn trả lời thật lòng hay mạo hiểm?"

"Lời thật lòng."

Hít một hơi thật sâu, cô hỏi: "Quyền kinh doanh của tập đoàn Hồng Lực là thứ Tri Diệu Hi không thể không có đúng không?"

Sao lại hỏi chuyện này?

"Đúng vậy."

"Đáp án này mọi người đều biết, câu này không tính! Tiếp tục!"

"Này!" Cô gái này cũng ăn gian quá đi.

"Tri Diệu Hi đối với lần hẹn hò này hài lòng đến mức không thể hài lòng hơn, đúng không?"

"Đúng vậy."

"Này này này, lời nói dối trắng trợn như vậy ngay cả ông trời già cũng nghe không vô nha! Câu này cũng không tính, tiếp tục."

"Còn có như vậy?" Anh không biết nên khóc hay nên cười nữa.

"Tri Diệu Hi anh hiểu rõ lòng phụ nữ như vậy, vậy anh biết khi một người đàn ông muốn cầu hôn, thì lời nào là không thể thiếu không?"

Anh hiểu lòng phụ nữ? Còn là hiểu rất rõ? Lúc này mới đúng là ông trời già cũng nghe không vô lời nói dối này đi! Nếu thực sự như vậy, anh tuyệt đối sẽ không đến mức tới lúc này mà vẫn chưa giải quyết được cô. Anh thử dò xét hỏi: "Gả cho anh đi?"

"Không đúng."

"Anh không thể sống thiếu em?" Anh ra về khoa trương thổi phồng ngực.

Lê Mộng Hằng nhin không được bật cười, "Không đúng! Tiếp Tục."

Cô thích anh giỡn sao? Không sao anh phối hợp.

"Cùng nhau sinh đứa trẻ đi?"

"Tiên sinh! Anh nhảy cũng nhanh quá phải không? Còn chưa cầu hôn xong mà sinh đứa trẻ cái gì? Không đúng không đúng!"

Khóe miệng anh nhẹ nâng, đột nhiên nói: "Anh yêu em."

Tim Lê Mộng Hằng lỡ một nhịp, sau đó cô vung về nói: "Cái gì? Anh nói cái gì? Nói nhỏ quá, em không nghe được!"

"Lê Mộng Hằng, anh yêu em!" Anh hít một hơi sâu, hướng về phía cô kêu to.

Lê Mộng Hằng có chút kích động. Bất kể là anh nói có bao nhiêu phần thật lòng, cho dù nửa điểm cũng không có, thì cô cũng sẽ nhớ kỹ lời này, sau này có nhớ lại thì nhất định là ngọt ngào.

"Em là đang vui về khi chiến thắng sao? Tới tới tới! Kéo búa bao, kéo búa bao..... Ha ha, đến lượt anh rồi! Lời thật lòng hay mạo hiểm?"

"Mạo hiểm." Lê Mộng Hằng thà chết chứ không chịu khuất phục.

"Bản nhân lựa chọn đại mạo hiểm."

Trì Diệu Hi đã sớm biết cô sẽ chơi chiêu này, liền cười hắc hắc, "Bị người khác dò xét bí mật trong lòng cũng là một loại mạo, hiểm, lớn!"

"Làm gì có chuyện đó, hèn hạ!"

"Em không ăn gian sao? Mới chơi thắng có một lần, mà lại hỏi một đồng vấn đề, cảm giác giống như cầm tiền đi mua đồ ăn mà còn đòi hỏi tặng thêm nào là chuối, lựu, dưa hấu..."

Về mặt khinh bỉ của Trì Diệu Hi làm cho Lê Mộng Hằng bật cười, cảm giác thấy anh ấy giống như anh là ông chủ gặp người khách đòi hỏi đó.

"Anh muốn hỏi cái gì?"

"Lê Mộng Hằng nói thích hình tượng nam diễn viên trong phim kia chỉ là tung quả mù, thật ra em thích người như Trì Diệu Hi cường thế đại nam nhân, đúng không?"

".....Không đúng."

"Chưa phải là câu trả lời thật lòng! Câu tiếp theo. Lê Mộng Hằng vô cùng thích Trì Diệu Hi, cho nên, em cam tâm tình nguyện đau đầu chiều theo mấy thói quen sống khó chịu của anh, đúng không?"

"Mới không có đâu."

"Ặc, không thể tin được em là người phụ nữ không thành thực như vậy! Tiếp theo! Cho dù Trì Diệu Hi chơi trò thầy vòng kém, vớt cá cũng hồngбет, tồn năm mươi ngàn mà ngay cả một con cá cũng không mò được thì em cũng sẽ không ghét bỏ hẳn, đúng không?"

Nghe đến đó mà cô còn không biết Trì Diệu Hi đang đùa cái gì nữa thì cô cũng quá ngu ngốc rồi.

"Vô cũng ghét bỏ a~" Cô vừa nói vừa không nhịn được cười to.

Người đàn ông này chính là rất để ý mấy cái khuyết điểm mà cô nói ra.

"Lại phê bình anh nữa sao, anh thấy mình bị tổn thương lần hai rồi." Lòng mảy Trì Diệu Hi giống như hình chữ bát.

Lê Mộng Hằng bước xuống từng bậc cầu thang.

"Trì Diệu Hi tiên sinh, đây là do anh tự tìm nha, bắt quá....." Cô đi xuống tới khi đứng phía trên anh một bậc cầu thang.

"Nếu như đây là thích, thì tương đương với nói lại một lần."

"Thích?"

Không để cho anh hỏi nhiều, cô nói: "Đi thôi, đi xem tiếp trường trung học của anh đi."

Trì Diệu Hi đi học toàn là những trường tư nhân đứng đầu trong giới, trường học thì tốt, nhưng mà phong cách cũng quá bảo thủ đi.

Bọn họ đi tới ngôi trường thứ ba, bảo vệ vẫn là người trước kia, mà làm người ta thấy thần kỳ hơn chính là ông ấy vẫn nhận ra Trì Diệu Hi, cũng vì vậy, bọn họ có thể vào trong xem một chút.

"Trước kia anh chắc là một nhân vật nổi tiếng trong trường." Lê Mộng Hằng nhìn anh, có thể tưởng tượng được lúc đi học chắc chắn anh là người rất nổi tiếng.

"Đúng vậy, chẳng qua là khi tốt nghiệp không cẩn thận đem tất cả các giải thưởng đi xử lý hết rồi."

"Nhất định có một đồng bạn học nữ thích anh!"

Trì Diệu Hi cười to.

"Tiểu thư à, anh học chính là trường nam, đúng là có nữ sinh bên ngoài đưa thư tình cho anh, nhưng nếu bên trong trường có người thích anh, anh sẽ sợ đó, có được không?"

Con gió từ rừng cây thổi ra mang theo một chút hương cỏ xanh, đã bao nhiêu lâu rồi anh không ngửi được mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái như vậy? Đột nhiên anh rất muốn đi xem lại phòng học trước kia, liền đi lên cầu thang lên lầu hai.

"Này!"

Trì Diệu Hi quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện Lê Mộng Hằng vẫn còn ở dưới không có theo kịp.

"Sao vậy?"

Lệ Mộng Hằng cười.

"Ở trung học em nghĩ anh nhất định là một hoàng tử được mọi người công nhận! Lớn lên đẹp trai, gia thế tốt, thành tích lại cao, có lẽ ngay cả thành tích thể thao cũng rất tốt đi."

Nhưng em thì khác, lúc học trung học em có chút mập, sắc mặt thì tái nhợt, còn có một ít tàn nhang với mụn, trừ thành tích học tốt ra, thì em bình thường tới mức sẽ không có người nhìn thêm một chút, ừ..... Mới vừa tưởng tượng hình ảnh em lúc đó một chút."

"Sau đó thì sao?" Anh dừng ở khúc quanh cầu thang nhìn cô.

"Nếu lúc trung học em và anh gặp nhau, em sẽ đi tỏ tình nói: 'Trì Diệu Hi, ấn tượng của em với anh cũng không tệ, có muốn làm bạn với em không?'"

Trì Diệu Hi lạnh lùng nhìn cô, gương mặt còn khinh thường.

"Sao lại không nói gì?"

"Em không biết hoàng tử cũng rất thú vị không?"

Lệ Mộng Hằng cười to.

"Em cũng nghĩ vậy!"

"Nhưng là, ngàn vàng khó mua được sớm biết, nếu anh biết có một ngày sẽ lấy một cô gái lúc học trung học bình thường đến không ai nhìn lâu một chút, anh nhất định sẽ....."

"Nhanh chóng tiếp nhận lời tỏ tình của mấy nữ sinh xuất sắc à?"

Trì Diệu Hi bật cười.

"Gần đây anh phát hiện em thật ra rất lạnh nhạt nhe!"

"Nếu không thì sao đây?"

"Anh sẽ nhìn cô ấy lâu một chút, để nhớ hết dáng vẻ cô ấy lúc đầu, bởi vì tương lai cả hai sẽ có cùng chung một ký ức." Vừa nói anh vừa nhìn cô thật sâu.

Bị nhìn tới ngượng, Lệ Mộng Hằng vội vàng nói: "Anh làm gì nhìn em dữ vậy?"

"Trung học chúng ta không thể gặp nhau, nhưng giờ chúng ta đã gặp nhau, thì phải cố gắng nhớ từng thời điểm chúng ta ở cạnh nhau, để sau này nhớ lại mới có đề tài để nói chứ."

Tâm Lệ Mộng Hằng như bị nhéo một cái, sau này sao? Sau này thì cô đang ở đâu chứ? Tin tưởng rằng sau này dù cô ở đâu, cùng với ai thì người đó chắc chắn không phải là Trì Diệu Hi.

"Ừ."

Cuộc hẹn họ của bọn họ lần này thật rất bình dân, buổi trưa thì ăn tại một tiệm nhỏ không biết tên, sau đó thì đi tới đâu ăn tới đó.

Đến buổi tối hai người quyết định đến quảng trường để tản bộ.

"Đây chính là toàn bộ cuộc hẹn hò của ngày hôm nay sao?" Trì Diệu Hi hỏi.

"Nếu không thì sao? Chứ anh nghĩ đi hẹn hò là sao? Đi nhà hàng ăn một chuyến, rồi sau đó vào tiệm cà phê ngồi giết thời gian sao? Kiểu hẹn hò như vậy rất phổ biến, cũng quá bình thường, sau này muốn nhớ lại, cũng không nhớ được."

"Lại là quan niệm kỳ quái của em sao? Cái lý luận rằng phượng thức càng kỳ quái thì người ta càng nhớ lâu sao?" Anh gật đầu một cái, "Cuộc hẹn hò này thực sự rất đặc biệt, muốn quên cũng không quên được!" Anh tìm chỗ ngồi xuống, liền ngồi được bên cạnh có một loài thực vật có mùi rất quen thuộc.

"Đây là cái gì?"

"Mê diệt hương."

"Sao lại lớn như vậy?"

"Mấy cây trong nhà nếu trồng lâu cũng sẽ lớn như vậy, điều kiện tiên quyết là chúng nó không chết." Nói đến đây, cô nhớ lại cách trồng mấy loại cây hương thảo, sau này mấy cây kia cũng phải nhờ anh chăm sóc rồi.

".....Cây sả không sợ nước, thực sự nếu nó được trồng ở nơi có nhiều ánh sáng thì sẽ tốt hơn, cỏ huân y thì nở hoa vào mùa đông, cho nên mùa thu phải chú ý cung cấp chất dinh dưỡng cho nó, mê diệt hương....."

"Kỳ lạ, mấy cây này em chăm sóc rất tốt, sao lại nói giống như mà muốn "ủy thác" vậy?" Anh cau mày.

Lệ Mộng Hằng bật cười, "Nếu em không có ở đây thì mấy thứ này đương nhiên do anh chăm sóc rồi, không nên để cho nó chết hết, sau đó lại mua cây mới tới lừa em nha!"

"Sao hôm nay anh thấy em có gì đó là lạ, giống như là muốn đi xa, đang dằn dò vậy....."

"Anh nghĩ nhiều rồi." Cô cười.

"Bất quá, muốn xin anh nghỉ một thời gian là thật."

"Xin nghỉ?" Tri Diệu Hi như lâm phải đại địch, ngồi thẳng dậy.

"Bà ngoại muốn đi Mỹ, trước khi đi bà muốn mua một số thứ, cũng muốn đi thăm vài người, chuyến này đi chắc phải mất mười ngày nửa tháng gì đó." Cô nói ra mấy lời suy nghĩ kỹ trước đó. Sau khi ra nước ngoài thì cô sẽ nhờ Trạch Hương đưa đơn xin nghỉ việc dùm, khi đó thì mọi thứ đã xong xuôi, anh ấy có muốn phản đối cũng không được.

Tri Diệu Hi nhìn cô một cái, trầm mặt không nói gì.

"Những công việc của thư kí thì tiểu Mã đã nắm hết rồi, anh ấy có thể tự làm việc một mình, không có em ở đây cũng không có ảnh hưởng gì."

"Ai nói!"

"Anh ta có chỗ nào làm anh không hài lòng? Trước khi em đi sẽ huấn luyện tốt." Năng lực học tập của tiểu Mã rất mạnh, cô đối với anh ta rất có lòng tin.

"Em có thể huấn luyện ra một Lệ Mộng Hằng cho anh không?" Anh tức giận nói.

Lệ Mộng Hằng ngẩn ra. Cô có thể hiểu những lời này rằng, ở trong lòng anh cô là độc nhất vô nhị không? Cô thật sự kinh ngạc khi anh nói với cô những lời như vậy, bất kể là anh chỉ đang nói lời ngon tiếng ngọt để cho cô có một giấc mơ đẹp thì cô cũng rất vui vẻ.

Tri Diệu Hi cho là cô tức giận, nhẹ giọng nói: "Công việc của một thư kí đương nhiên là có người có thể thay thế được, nhưng trên đời này chỉ có một Lệ Mộng Hằng, đối với anh mà nói, người này rất quan trọng."

"Cám ơn anh đã coi trọng em."

Anh lùi từng bước, "Chỉ có thể nghỉ một tuần, nhiều hơn là không thể."

"Được.."

Trời mưa rất lớn, chẳng qua là ban đêm khí trời đôi xấu, không ngờ lại sẽ có mưa lớn như vậy, bão không có vào đất liền mà chỉ đi vòng vòng bên ngoài làm cho thời tiết bị ảnh hưởng rất xấu.

Tri Diệu Hi cùng với La Vịnh Ân ướt như chuột lột chạy vào nhà.

Tri Diệu Hi nhìn ngôi nhà không có ai.

"Không phải em nói bà vú nói tiểu Uy phát sốt, muốn anh chờ em về đưa nó đi bệnh viện sao?" Mới nãy lúc anh tan sở, trên hành lang vô tình gặp La Vịnh Ân, cô lo cho con bị bệnh, hỏi anh có thể đưa thằng bé tới bệnh viện dùm không?

Mưa to như vậy rất khó bắt xe taxi, loại chuyện nhỏ như vậy anh không nghĩ ngợi gì liền đồng ý, nhưng khi tới nhà La Vịnh Ân lại không thấy đứa bé đâu.

La Vịnh Ân đang tranh thủ cơ hội, chỉ chốc lát liền nói: "Bà vú nói bà ấy mang tiểu Uy đi bệnh viện khám rồi, uống thuốc hạ sốt xong cũng bắt đầu từ từ hạ sốt rồi. Ngoài trời mưa lớn như vậy, nhà bà ấy lại gần bệnh viện, nên bà ấy mang tiểu Uy về nhà luôn rồi, sáng mai sẽ mang về sau."

"Vậy à, thế anh về trước đây."

"Quần áo anh ướt như vậy, rất dễ cảm, hay là anh đi tắm nước nóng một chút đi, em đem quần áo ướt của anh đi hong một chút, chờ trời mưa nhỏ lại chắc nó cũng khô."

Tri Diệu Hi nhìn mưa lớn ngoài trời, liền gật đầu một cái đồng ý.

"Cũng tốt." Có một số việc anh luôn muốn tìm thời gian nói chuyện với La Vịnh Ân, lần này coi như là một cơ hội không tệ đi.

La Vịnh Ân lấy một bộ đồ thoải mái cho Trì Diệu Hi, để anh thay bộ đồ ướt ra.

Hai mươi phút sau Trì Diệu Hi mở cửa phòng tắm ra ngoài, không có ở lại phòng ngủ mà đi thẳng ra phòng khách, cảnh tượng đập vào mắt làm cho Trì Diệu Hi phải nhíu mày, anh có chút kinh ngạc nhìn La Vịnh Ân đang mặc áo choàng tắm ngồi trên sa lon, bản thân áo choàng tắm thì không có gì lộ liễu, nhưng mà phần cổ áo cô buộc lại có hơi thấp là cho hai vú tuyết trắng của cô mơ hồ hiện ra.

Trên bàn lại để bình rượu đỏ cùng hai cái ly, cô nở nụ cười nhìn Trì Diệu Hi.

"Trời như vậy rất thích hợp uống một chút rượu ấm người."

Trì Diệu Hi ngồi xuống, cầm chai nước lạnh lên rót ra ly.

"Nếu em không quên thì phải biết, anh chỉ uống rượu vào những ngày đặc biệt, hơn nữa, hôm nay vừa đúng lúc người làm anh có thể yên tâm uống rượu lại không có ở đây, nên anh uống nước được rồi."

Mỗi năm có mấy dịp anh có thể phóng túng bản thân, thì đều có Lệ Mộng Hằng bên cạnh, anh biết mình có thể uống say vì anh biết có cô sẽ chăm sóc tốt cho anh.

Không biết bây giờ cô đi tới đâu rồi, còn tính ở lại chơi với bà ngoại mấy bữa nữa đây? Mấy ngày nay không có cô ở bên cạnh, anh thật sự rất buồn. Mỗi ngày đều kêu tiểu Mã xếp lịch trình của mình càng kín càng tốt, một người luôn không tham gia đám tiệc như anh lại trong vòng có bốn ngày mà tham gia một đám tang, một hôn lễ cùng một đám đầy thôi nôi. Cha mẹ đưa bé mở tiệc thôi nôi thấy anh thì kinh ngạc hết sức, mừng như vớ được vàng.

Lúc trước còn chưa cảm thấy mấy ngày thiếu Mộng Hằng có gì khổ sở, trong công việc anh thường nhờ cậy cô, nhưng trong tình cảm riêng tư thì không có gì đặc biệt, vì vậy những lúc cô xin nghỉ về Mi thăm người nhà, anh cũng sẽ nhớ cô, nhưng cũng không phải là muốn điên như vậy.

Mãi cho đến gần đây, hai người càng ngày càng gần gũi thì anh mới phát giác ra mình không thể sống thiếu cô.

Một tuần này anh sống giống như một năm dài, mỗi buổi tối anh đánh dấu bỏ đi một ngày trên tờ lịch liền cảm thấy rất vui, lại qua một ngày, chứng tỏ khoảng cách nhìn thấy cô lại ít đi một ngày.

Hơn nữa anh cũng quyết định rồi, lần sau nhất định không để cho cô nghỉ nhiều ngày như vậy.

La Vịnh Ân cười duyên, "Người như anh cũng nghiêm túc quá rồi, không vui gì hết."

Trì Diệu Hi không quan tâm đến lời phê bình của cô. Cuộc đời của anh như thế nào thì có liên quan gì đến cô chứ? Chỉ cần người anh để ý không cảm thấy anh không thú vị là tốt rồi. Lại uống thêm một ít nước, anh đột nhiên nói: "Nước nhà em uống không ngon."

La Vịnh Ân ngăn ra.

"Không phải nước đều giống như vậy sao?"

"Em có thể trồng thêm một ít rau thơm, giống như quế, bạc hà, sả,... Đem mấy thứ đó nấu chung với nước đun sôi để nguội, thì mùi sẽ khác." Anh một mặt nói còn một mặt đắc ý.

Trì Diệu Hi bị người ngoài hành tinh nhập vào sao? Trước kia anh sẽ không để ý mấy chuyện này! Chuyện này làm cô nhớ lại lần trước, mấy trưởng phòng của phòng quan hệ công chúng còn nói đùa nhau, hỏi cô xem sinh tố bơ làm như thế nào mới ngon? Đây không phải là ám chỉ tập đoàn Hồng lục muốn đánh sang ngành thị trường thực phẩm thức uống sao? Cô cảnh giác hỏi lại: là ai hỏi? Mọi người liền nói: Tổng giám đốc hỏi.

Theo cô biết thì Lệ Mộng Hằng rất thích uống sinh tố bơ, Trì Diệu Hi lại đi hỏi: "Làm sinh tố bơ như thế nào mới ngon.", chuyện này có qua hệ gì với nhau thì không cần hỏi cũng biết!

Đôi mi xinh đẹp của cô khẽ nhíu, lòng ghen tỵ của cô muốn bộc phát ra ngoài. Tình cảm của Trì Diệu Hi với Lệ Mộng Hằng tốt như vậy sao? Còn nhớ mới đây quan hệ của họ tệ tới mức ly hôn, vậy mà khi nào lại thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy?

Cô lạnh lùng nói: ".....Phải không? Hồi trước không bao giờ anh uống nước sôi để nguội."

"Ai cũng sẽ thay đổi mà."

"Trước kia anh sẽ không thay đổi vì bất cứ người nào, chỉ có người khác thay đổi vì anh thôi."

"Anh không có thay đổi vì ai cả, chỉ là thay đổi vì bản thân mình thôi, trước là để người khác vui, sau cũng là để bản thân mình vui."

Lời này thật chói tai!

"Em thấy anh vì Lệ Mộng Hằng mà thay đổi quá nhiều, như vậy liệu có ổn không?"

Về mặt của La Vịnh Ân làm người khác phải suy nghĩ, cô không nói giỡn, cũng không có lắc đầu đùa cợt, mà là thật sâu xem thường, ghen tỵ cũng không che giấu chút nào. Trì Diệu Hi bình thản nói. "Anh cảm thấy bản thân mình vui vẻ là tốt rồi, còn người khác cảm thấy thế nào, anh không quan tâm."

"Người khác đó cũng bao gồm cả em sao?" Cô cho là trong mắt anh cô không giống những người khác, lúc trước bọn họ đã từng yêu nhau nhiều năm, lúc đầu đối với cô mà nói, Trì Diệu Hi cũng không giống như vậy.

"Trừ anh với Mộng Hằng ra, thì ai cũng là người ngoài."

"Nhưng mà em..."

"Chuyện tình cảm là chuyện của anh với Mộng Hằng, dù em có là bạn của anh, thì cũng không thể can thiệp vào."

La Vịnh Ân nhận ra anh đang dùng giọng mỉa mai, nên cô cũng thu liễm thái độ lại một chút, "Chuyện này đương nhiên rồi, chẳng qua là..."

Phát giác thấy thái độ của cô thay đổi, anh chợt khó chịu, có một số việc không phải anh không phát hiện chẳng qua là không muốn nói đến.

Thật ra thì từ khi La Vịnh Ân xuất hiện ở tập đoàn Hồng Lực, anh cũng đã nghe không ít lời đồn đại.

Mới đầu anh còn lăm lăm, bởi vì lúc đó muốn diễn trò cho Mộng Hằng xem, nếu không có ai nói gì, thì làm sao tạo thành hiệu quả như anh mong muốn chứ? Nhưng về sau, mấy tin đồn này càng đồn càng nhiều không có hồi kết thúc.

"Vịnh Ân, lúc này chỉ có hai chúng ta, có mấy lời anh vẫn tìm thời điểm để nói, không, phải nói là, có một số chuyện anh tưởng hai chúng ta rất ăn ý, nhưng hình như là anh đánh giá mình cao quá rồi."

Trong nhất thời La Vịnh Ân cũng không biết anh định nói gì, nhịp tim cũng đập nhanh dần.

Anh nhìn cô nói: "Anh và em sẽ mãi là bạn tốt, không thể phát triển thành quan hệ khác được. Con người anh luôn biết rõ mình đang làm gì, những chuyện đùa quá hóa thật sẽ không xảy ra với anh. Ban đầu là anh muốn thăm dò tâm tình của Mộng Hằng, nên mới nhờ em giúp diễn mấy chuyện để kích thích cô ấy, chuyện này anh vẫn chưa có xin lỗi em, nhưng nói thật, chuyện này tới giờ nghĩ lại anh cũng cảm thấy bản thân thật buồn cười."

"Em nói rồi, em tuyệt đối không để ý."

"Em không để ý, nếu như là do thành tâm giúp đỡ bạn bè, thì anh rất cảm kích. Nhưng là, nếu như có dụng ý khác....." Anh nhìn cô, chợt cười.

"Anh tin rằng La Vịnh Ân vẫn là người phụ nữ thông minh, sẽ không đi làm mấy chuyện mà người ta không thích."

"Diệu Hi, anh muốn nói cái gì?"

"Bên ngoài có không ít tin đồn, anh còn cho là do lúc trước chúng ta diễn xuất còn đồn đại, nhưng có một số việc không hẳn là nói về mấy chuyện đó, cũng không phải là sự thật." La Vịnh Ân là người thông minh.

Nói như vậy cô chắc chắn sẽ hiểu, đúng lúc thấy tiếng mưa cũng dứt, Trì Diệu Hi đứng dậy.

"Anh thấy bên ngoài cũng hết mưa rồi, anh phải về đây."

"Diệu Hi."

Trì Diệu Hi chờ cô nói.

"Em... Em rất hối hận, hối hận lựa chọn của mình nhiều năm trước! Kết hôn với phụ thân của tiểu Uy xong em liền hối hận, tại sao bản thân mình lại không kiên nhẫn một chút, tại sao lại hèn yếu như vậy chỉ vì một người đàn ông đối xử tốt với em mà bỏ lại anh. Cho dù tới bây giờ, em vẫn không ngừng tự trách bản thân mình, sao lúc đó lại buông anh ra dễ dàng như vậy....."

"Cho nên?"

"Anh biết tại sao em lại vào tập đoàn Hồng Lực làm việc không? Bởi vì em muốn để cho bản thân mình không còn tiếc nuối, đáng tiếc là anh đã kết hôn."

"Thì ra tôi tìm người diễn với mình là tự chui đầu vào lưới?"

"Bởi vì chuyện đó em mới phát hiện ra anh với Lê Mộng Hằng nhất định có vấn đề, có lẽ hai người thích nhau chưa đủ nhiều, chưa đủ sâu sắc, quan trọng là....., quá độ cẩn thận, muốn lấy lòng đối phương cho nên trở nên kỳ lạ không còn giống với bản thân mình. Một người đang yêu thì tâm trạng sẽ rất nhạy bén, những việc đó trong mắt cô ấy sẽ giống như anh đang không yên lòng." Cô cũng không rõ vì sao hai người đó lại như vậy, nhưng mà chỉ cần tình cảm của họ yếu ớt là được rồi.

"Cho nên, lúc tôi đi về miền nam quên mang điện thoại, lúc Mộng Hằng báo tôi biết rằng bà ngoại cô ấy bị thương phải vào viện, cô liền lợi dụng cơ hội phá?" Lúc ấy anh cũng không nghĩ nhiều, sau này tỉnh táo lại, anh gọi điện thoại hỏi mẹ, lúc bà ngoại Mộng Hằng bệnh là ai đã nói cho bà biết?

Mẹ nói là do y tá chăm sóc bà ngoại báo cho biết, cô y tá ấy nói tiếng Trung không được tốt lắm nói rằng tình hình bà không tốt, lại luôn khóc, sau mẹ hỏi một ít chuyện mới biết được.

Cô y tá ấy không thể nào bỏ qua không thông báo với anh mà nhảy thẳng lên nói với mẹ anh, cảm thấy "có chuyện gì đó không đúng" làm cho anh hai hôm trước mới liên hệ được với bạn thân của Mộng Hằng là La Trạch Hương hỏi lại, thật ra thì anh đã điện thoại cho cô ấy lúc mới xảy ra chuyện rồi, nhưng cô ấy lại ra nước ngoài không nghe được, mấy hôm trước mới về lại.

Rốt cuộc anh cũng biết tại sao sau sự kiện đó không lâu Lê Mộng Hằng lại quyết định ly hôn.

Khi đó cô chắc là mệt mỏi lắm. Chuyện của bà ngoại cô đã không làm được gì, mà lại còn phát hiện ra chồng mình đi ngoại tình, hơn nữa còn chọn ngày kỉ niệm kết hôn của bọn họ mà ngã bài!

Khi đó cô ấy nghĩ thế nào chứ? Giải thoát cho mình cũng như giải thoát cho đối phương sao? Lúc ấy thì ly hôn là phương thức duy nhất cô có thể nghĩ đến để lấy sự tự do cho bản thân mình phải không?

Mỗi lần nghĩ tới tâm tình cô lúc đó, tâm anh lại giống như bị dao cắt.

Có mấy lần anh định tìm La Vịnh Ân nói chuyện một chút, nhưng nghĩ đến một gương mặt thanh tú khác thì khí của anh cũng tiêu mất hết.

La Vịnh Ân không thể tin trọn to mắt nhìn, dù sao cô cũng là người trấn định, rất nhanh liền khôi phục lại vẻ trấn định của mình.

"Sao anh lại đi tin người ngoài nói linh tinh mà lại không chịu tin tưởng lời của em?"

"Tin cô chuyện gì?"

"Tin tưởng em không phải là người dựng chuyện như vậy!"

"Mới vừa rồi cô cũng thừa nhận với tôi cô không có quên chuyện cũ đó thôi!" Giọng nói của Tri Diệu Hi vẫn thùy chung nhàn nhạt.

"Nhiều năm qua lại như vậy, tôi cũng không có hiểu hết tính tình của cô, nhưng cũng biết được một chút. Cô là loại người chỉ cần bản thân mình cảm thấy muốn có, thì cho dù đó là đồ của người khác, chỉ cần có cơ hội cô cũng sẽ đoạt lấy thôi."

"Em cũng nhớ anh đã từng nói điểm này chúng ta rất giống nhau mà."

"Đúng là bề ngoài rất giống, nhưng bản chất lại bất đồng, về chuyện tình yêu chỉ cần cô muốn là sẽ không chừa thủ đoạn đi dành lấy, còn tôi chỉ là khi cần thiết mới động thủ."

Hắn vẫn cảm thấy mình là người rất thông minh, nhưng trong phương diện tình yêu, cũng chỉ sau khi yêu Lê Mộng Hằng anh mới phát hiện ra mình rất ngây ngô, rất đần.

Trong tình yêu làm gì có ai tự tin được chứ? Lúc nào cũng không đoán được đối phương đang muốn gì, mình lại có thể cho được thứ gì, làm gì cũng có vẻ không đúng, tâm tình như vậy thì lấy đâu ra tự tin được chứ!

Cũng là khi yêu Lê Mộng Hằng anh mới phát hiện giữa thứ mình muốn cùng thứ mình cần là không giống nhau, muốn chẳng qua là một loại tham lam, còn cần là mình có thể hi sinh bản thân, thậm chí là cả sinh mạng.

Mộng Hằng đối với anh là sự tồn tại của cái "cần", năm đó thì La Vịnh Ân là "muốn" mà đi về phía anh, cũng do như vậy, năm đó anh mới có thể buông tha cho phần tình cảm ấy nhanh như vậy.

Muốn với cần dùng để hình dung tình cảm thì cũng giống như thích với yêu.

Cảm giác thích giống như....trên đường đời anh đi thì bắt gặp một vật thật đẹp, muốn nhìn lại vật đó thêm mấy lần nữa, thậm chí có thể dừng lại. Còn yêu thì sao? Chính là giống với thích, nhưng vật đó lại giống như sinh mạng của mình, không thể mất đi cũng có thể dùng cả sinh mạng của mình đem ra mà bảo vệ nó cũng không sao.

Anh phát hiện tình cảm của anh dành cho Mộng Hằng không đơn thuần chỉ là thích.

Mà La Vịnh Ân, anh cũng không phải là người mà La Vịnh Ân "cần". Có lúc muốn hiểu một chuyện thì cần phải trải qua nhiều giai đoạn, cũng có khi bản thân mình đã sớm hiểu, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Gương mặt của tiểu Uy cực giống người nào đó, anh cũng nhiều lần bắt gặp cô nhìn con trai mình mà lộ vẻ mặt tưởng niệm, con trai đang ở bên cạnh cô rồi thế thì cô đang nhớ ai chứ? Mọi chuyện không cần nói cũng biết.

La Vịnh Ân nhìn anh cười lạnh, "Nếu như anh không có mấy phần tình ý với em, lấy cá tính của anh, thì đối với bạn gái đã chia tay nhiều năm này, cho dù em vào công ty anh không có ý kiến gì, thì cũng sẽ làm như chúng ta không quen biết nhau. Nhưng em cảm thấy anh rất quan tâm em, thỉnh thoảng còn hỏi thăm em, còn hỏi han tiểu Uy. Chẳng lẽ trừ Lê Mộng Hằng ra, anh cũng cần em sao?"

Tri Diệu Hi không giận mà lại cười, "Vịnh Ân, chúng ta đã sớm kết thúc rồi, ngay từ nhiều năm trước lúc cô muốn cưới, mà tôi lại không muốn, cô lại đi quần lấy bạn thân tôi, thì chuyện chúng ta đã kết thúc rồi." Anh cũng không so đo chuyện La Vịnh Ân lúc trước đối với người bạn trai như anh chung thủy được bao nhiêu, anh tính tha thứ nên cũng không truy cứu, huống chi, anh cũng đã không cần nữa.

"Em không tin!" Sự quan tâm của Trì Diệu Hi dành cho cô, cô cảm nhận được, một người đàn ông lại đi quan tâm bạn gái cũ như vậy nếu không phải là yêu thì là gì chứ?

Trì Diệu Hi không để ý đến cô, đứng lên muốn đi lấy quần áo được hong khô của mình, thì La Vịnh Ân chợt từ phía sau ôm lấy lưng anh.

"Vịnh Ân!"

"Coi như hiện tại anh không thừa nhận yêu em cũng không sao, bắt đầu từ bây giờ, em sẽ giúp anh đi tìm lại cảm giác lúc đầu của chúng ta!"

"Tôi có vợ rồi."

"Không phải hai người ly hôn rồi sao?"

Trì Diệu Hi đem cánh tay đang ôm ngực mình kéo ra, xoay người lại nhìn cô.

"Sao cô lại biết chuyện này?"

"Xem ra chuyện này là thật rồi!" Cô cười.

La Vịnh Ân là người rất có tâm kế, chuyện làm sao cô ta biết được anh đã ly hôn không quan trọng, quan trọng là cô biết chuyện này, thì sẽ làm gì với nó?

"Mấy năm nay không phải mục tiêu của anh là lấy hết toàn bộ quyền kinh doanh của tập đoàn sao, năm ngoái anh xử lý mấy sự cố rất tốt, khiến cho những người ban đầu phản đối anh cũng bắt đầu quay lại ủng hộ, cho nên, hội nghị thường niên năm nay cơ hội anh lấy được toàn bộ quyền kinh doanh là rất cao nha."

Nghe đến đây thì Trì Diệu Hi cũng hiểu được cô ta muốn gì.

"Nếu bây giờ em đem chuyện anh ly hôn đi công bố ra ngoài, anh nghĩ kết quả sẽ như thế nào?" Ai cũng biết Trì Diệu Hi rất quan trọng sự nghiệp, mấy năm nay anh cố gắng làm việc không phải là vì một nửa quyền kinh doanh này sao? Bởi vì đó không những là mục tiêu, còn là một loại khẳng định.

"Tại sao cô lại muốn làm như vậy?"

"Cùng ở chung một chỗ với em, thì em sẽ rất kín tiếng." Chỉ cần anh lựa chọn cô, thì việc lấy được trái tim của anh là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Trì Diệu Hi cười không để ý đến cô.

"Anh điên rồi!"

"Anh cho là em không dám là sao?"

"Cô luôn luôn thông minh, nhưng bây giờ lại đi đến bước mạo hiểm này. Tôi không yêu cô, thì cho dù cô có làm cái gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của tôi. Tôi đúng là rất muốn lấy một nửa quyền kinh doanh đó, cũng sẽ vì nó mà cố gắng hết sức, nhưng mà, trong đó sẽ không bao gồm việc hy sinh tình yêu của tôi đối lấy."

"Tôi vô cùng yêu Mộng Hằng, ngay từ lúc không phát hiện thì đã thích rồi, vô luận cuộc hôn nhân đó có tồn tại hay không thì cũng không thay đổi. Tôi cũng không ngại nói cho cô biết, lúc tôi ký đơn ly hôn, không phải là vì tôi không yêu cô ấy, mà là... bởi vì tôi quá yêu cô ấy. Có lẽ cô sẽ không hiểu loại cảm giác này phải không? Trước khi biết cô ấy, sự nghiệp đối với tôi là quan trọng nhất, người phụ nữ nào cũng là đầm rồng hang hổ, nhưng gặp được rồi, thì cô ấy là mới là người quan trọng nhất."

Nghe những lời này La Vịnh Ân thực sự khiếp sợ, lừa ghen trong lòng cháy ngùn ngụt. Lúc cô qua lại với Trì Diệu Hi cô chỉ biết anh ta là người cuồng công việc, anh từng nói đùa với anh là bên cạnh anh có thể không có phụ nữ, nhưng không thể thiếu công việc.

Năm đó nếu chọn giữa công việc và cô, thì thứ anh chọn mãi mãi là công việc, thậm chí ngay cả sinh nhật cô, ngày mà những cặp đôi khác nhất định phải ở cùng nhau cũng không ngoại lệ.

Dĩ nhiên, cuối cùng cô cũng bị anh lấy lý do "Muốn chuyên tâm làm việc, trước mắt không rảnh bận tâm những chuyện khác" để từ chối đề nghị kết hôn.

Đối với người đàn ông mà sự nghiệp là toàn bộ mà nói, phụ nữ chẳng qua chỉ là nền, cũng không cần thiết lắm.

Nhưng mà, qua vài năm, người đang ông này lại nói cho cô biết, anh ta yêu một người con gái, mà người đó lại được xếp phía trên công việc của anh.

Cô, La Vịnh Ân, một người phụ nữ bị Trì Diệu Hi xếp phía sau công việc; Cô ta, Lê Mộng Hằng, một người được Trì Diệu Hi xếp phía trên công việc. Rõ ràng, điều này nói lên, đối với Trì Diệu Hi mà nói Lê Mộng Hằng quan trọng hơn cô rất nhiều!

"Em thực sự không hiểu sao anh lại thay đổi như vậy, nếu như anh thực sự yêu cô ấy như vậy, sao lại còn quan tâm một người bạn gái trước như em chứ? Người đàn ông khác thì có lẽ còn hiểu được, còn Trì Diệu Hi mà em biết không phải là người như vậy, người này luôn làm việc rất gọn gàng sạch sẽ." Tính tình Trì Diệu Hi rất lạnh nhạt, đối với bạn gái cũng vậy chứ đừng nói gì đến người bạn gái cũ như cô.

"Lúc đầu đúng thật là em muốn đoạt lại anh, hôn nhân của hai người có vấn đề làm cho em có cơ hội chen vào, sự quan tâm của anh đối với em cũng là cơ sở. Dù sao năm đó chúng ta chia tay cũng không vui vẻ gì, chuyện tiểu Uy cũng mang lại cho anh không ít phiền phức, anh biết em vào làm trong tập đoàn Hồng Lục, cũng không đuổi em đi còn rất tốt với em. Điều này sao có thể, mà nguyên do phía sau nếu anh không có lòng với em, thì em không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác."

Có chuyện anh đã đồng ý với người khác là không nhắc đến, nhưng là, ai mà người tốt với cô, thì anh nghĩ phải nói ra để cho cô biết rõ.

"Thành thật mà nói, nếu như tôi không thích Mộng Hằng, hoặc là có hứa với người khác, mà cô vào tập đoàn Hồng Lục làm việc, thì tôi đã sớm đuổi cô rồi."

"Anh hứa với người khác chuyện gì?"

"Lúc cô vào làm trong tập đoàn Hồng Lục, Phương Quân có gọi điện thoại cho tôi, nhờ tôi chiếu cố cô một chút."

La Vịnh Ân tròn to mắt, một lúc sau mới nói vội như đang che giấu chuyện gì: "Anh ấy không cần làm như vậy."

"Chính là sớm đoán được cô sẽ không chấp nhận, nên hẳn mới len lén nhờ cậy tôi. Tôi cũng có hứa với hắn sẽ không nói cho cô biết chuyện này, chẳng qua là lúc này tôi không thích việc cô không phân biệt được đầu mối là người quan tâm cô thật sự."

".....Bên ngoài ai cũng cho rằng chuyện ly hôn là do em yêu cầu, nhưng thật ra chính là anh ấy." Cô buồn buồn nói.

"Cũng phá sản rồi, cùng cô ly hôn, có lẽ là hy vọng cô không phải chịu cực khổ cùng với hắn." Người khác anh không biết, nhưng người này có hơn mười năm tình nghĩa bạn tốt với anh, anh tự tin mình rất hiểu hắn.

La Vịnh Ân đột nhiên nhớ tới mấy ngày gần đây, trong lòng cô luôn lẩn quẩn câu nói của.....

Ích kỷ cũng phải có người để ý mới ích kỷ được. Vịnh Ân, anh không có cách nào làm cho em vui vẻ, nên anh cũng sẽ không quấy rầy em nữa.

Lời nói của chồng trước trước đêm ly hôn vẫn in sâu trong tâm trí cô.

Anh ấy cho là anh ấy ích kỷ sẽ không ai quan tâm, vì vậy anh ấy chỉ có thể buông tay.

Anh cho là như vậy là không để cho cô chịu khổ, thành toàn cho sự ích kỷ của cô chính là quan tâm cô sao? Nhưng khi đó cô thật sự hi vọng anh ấy có thể ích kỷ giữ lại cô.

Thật buồn cười! Cô luôn trong lòng cười trộm Trì Diệu Hi và Lê Mộng Hằng ngu ngốc, không hiểu được trong lòng đối phương thật sự muốn gì, thì ra cô với Lưu Phương Quân cũng như vậy.

Trì Diệu Hi liếc nhìn La Vịnh Ân đang hồng hốc mắt mang vẻ mặt phức tạp. Cô giống như cũng không phải là không quan tâm. Cặp này đúng là rất có khả năng tái hợp lại!

Điện thoại của anh chợt reo, nhìn một chút anh mới nhấn nút nhận cuộc gọi.

"Này? Có chuyện gì vậy tiểu Mã?" Đã trẻ thế này trừ phi có chuyện gì rất quan trọng, nếu không tiểu Mã sẽ không gọi điện cho anh.

Anh lặng lẽ nghe tiểu Mã trần thuật.

".....Ly hôn? Bọn họ làm sao biết được? Ừ.... Được, tôi biết rồi." Kết thúc cuộc trò chuyện xong, anh nhìn La Vịnh Ân một cái.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Hình như tạp chí biết được chuyện tôi với Mộng Hằng ly hôn."

".....Em chưa nói gì."

"Tôi biết." Thời gian không phù hợp, mấy tạp chí kia có lẽ đã sớm đề ý bọn họ. Haiz, bọn họ đúng là biết lợi dụng thời cơ.

Chuyện ly hôn này không sớm thì muộn cũng sẽ bị moi ra, từ lúc cha với mẹ xuất hiện ở công ty anh cũng đã đoán được, đi du lịch với Mộng Hằng để phá mấy lời đồn đãi, cũng chỉ là anh thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Chuyện anh coi trọng không phải là chuyện giả bộ ân ái cho người khác xem, mà là anh muốn anh và Lê Mộng Hằng có nhiều thời gian vui vẻ sống chung với nhau hơn.

Chẳng qua là tại sao mấy tờ báo lá cải đó lại nói Lê Mộng Hằng có niềm vui mới, rốt cuộc là chuyện gì?

Cô có niềm vui mới gì chứ? Có sao?

Nhưng tiểu Mã lại nói ra một cái tên làm cho anh cực kỳ kiêng kỵ - Tăng Đức Huân!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Mấy tạp chí lá cải trong lúc mọi người đang lo đã quăng một viên đạn làm người ta khó lòng đề phòng.

Viên đạn này đã gián một cú mạnh vào tập đoàn Hồng Lực, cũng đánh thành một lỗ hổng lớn ở nhà họ Trì, làm cho quyền kinh doanh đáng lẽ ra phải thuộc về nhà họ Trì bây giờ không thể chắn chắn được nữa.

Chuyện ly hôn không chỉ là chuyện của hai vợ chồng, có làm thế nào đi nữa thì cũng chỉ có hai bên nhà biết, hoặc cùng lắm là bạn bè của hai người biết.

Nhưng chuyện ly hôn của Trì Diệu Hi và Lê Mộng Hằng lại lên trang đầu của báo, tấm hình cưới của hai người còn được in thành hai nửa to đùng giữa tờ báo để tạo hiệu quả.

Tựa đề còn kích thích hơn.....

Hiện tại lo lem muốn đòi giấy thủy tinh? Thiếu phu nhân của tập đoàn Hồng Lực sắp có chuyện vui cùng với thiếu gia của xí nghiệp Thiệu Đông?

Lúc Trì Diệu Hi tham gia xong một cuộc họp của công ty, bước ra ngoài liền bị một đám ký giả vây quanh.

Chuyện này đã bùng nổ đến ngày thứ ba, anh vẫn cứ đi làm bình thường, chẳng qua là không ra khỏi công ty, phòng trên cùng của tập đoàn là nơi mấy ngày nay anh nghỉ lại.

Ngày đầu tiên xảy ra chuyện, mẹ liền đến hỏi anh có muốn ra nước ngoài lánh mặt một chuyến hay không, anh lại hỏi ngược lại: con có làm chuyện gì sai sao? Mặt anh còn lạnh hơn bình thường mấy độ, làm cho người khác không thể biết được trong thâm tâm anh đang nghĩ gì.

Anh nói như vậy thì cha mẹ cũng không nói thêm gì nữa, vợ chồng Trì Chí Nhân cũng rất bất đắc dĩ. Thật là, đứa con này của bọn họ luôn có chủ kiến của mình, khi nào thì nghe lời bọn họ nói chứ.

Ba ngày ở công ty, hầu như anh ở suốt trong phòng họp, đem bản chất cuồng công việc của mình phát huy đến cực hạn.

Mới ba ngày, mà thân thể khỏe mạnh của anh đã gầy hết một vòng, những nhân viên cao cấp của công ty ở bên cạnh anh cũng bị gầy vò gầy đi một vòng, cộng với một cái dạ dày trống rỗng.

Về sau có người đề nghị khi công ty có hoạt động nào thì để những người khác là đại biểu thì tốt rồi, bởi vì chỉ cần Trì Diệu Hi vừa xuất hiện, thì giới truyền thông liền không dễ dàng gì bỏ qua.

Nhưng mà Trì Diệu Hi vẫn kiên trì tham gia. Một cái tin đồn nhảm liền làm cho anh muốn ra cửa tham gia tiệc cũng không dám thì sau này phải làm thế nào?

Có lẽ đã sớm chuẩn bị tâm lý rằng bên phía truyền thông sẽ "hết sức nhiệt tình", nên Trì Diệu Hi chỉ lạnh mặt không nói một câu, lấy bất biến ứng vạn biến mặc cho giới truyền thông điên cuồng theo chân anh từ trong ra ngoài hội trường, anh chỉ im lặng đi về phía xe chuyên dụng của mình.

"Anh Trì, trên báo nói anh với cô Lê Mộng Hằng đã sớm ly hôn từ trước rồi có đúng không ạ?"

Trì Diệu Hi mím môi không nói một câu, ngược lại bên cạnh tiểu Mã lại cười cười, "Thật ngại quá, cho qua cho qua." Anh quay đầu lại nhìn ông chủ mình một cái, vẫn là dáng vẻ lạnh lùng lì lợm, nói thật mặt anh ấy như vậy là cho người ta vừa lo lắng lại vừa sợ hãi.

Trước kia tính tình khó chịu của Trì Diệu Hi đôi khi sẽ bộc phát, nên mọi người mới gọi anh là "bãi thuốc nổ", nhưng lúc này, nhân viên trong công ty đều cảm thấy rất kỳ lạ, giống như kỳ tích, trong thời gian này ngay cả một lần "bãi thuốc nổ" này cũng chưa bộc phát.

Như vậy mới kinh khủng á! Nếu có thể xả giận ra thì không sao, chứ cứ im lặng thế này thì bộc phát ra một lần sẽ long trời lở đất đó! Cũng chính vì vậy, mà giám đốc các ngành gần đây có tham gia hội nghị không có vì "bãi thuốc nổ" này không hoạt động mà vui vẻ, ngược lại còn có cảm giác lo sợ nhiều hơn.

Một ký giả khác còn đặt câu hỏi khó chịu hơn.

"Báo Đạo Trung có nói, Trước khi quen anh cô Lê Mộng Hằng đã quen với Tăng Đức Huân rồi, có dù sao này gả cho anh thì hai người đó vẫn có qua lại với nhau đúng không? Chuyện này anh có biết không? Anh có cảm tưởng gì không?"

Trì Diệu Hi tiếp tục mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng.

Trì Diệu Hi hít một hơi thật sâu, bước chân chậm lại, rồi ngừng hẳn.

Tiểu Mã cảm thấy không khí xung quanh mình bị hút sạch, hô, hấp sắp khó khăn rồi, mồ hôi lạnh toát hết ra, cuộc đời anh muốn theo bước chân dừng lại của ông chủ mình mà kết thúc luôn sao?

"Bãi thuốc nổ" này muốn bộc phát rồi sao?

"Anh Trì?"

"Không sao. Tôi chỉ dừng lại để gửi lời thăm hỏi đến mọi người, vì một chút chuyện nhỏ này mà mọi người đã cực khổ mấy ngày nay rồi. Nhưng đây là chuyện riêng của tôi, vì vậy mong mọi người cho chúng tôi một chút không gian riêng đi."

Tiểu Mã rất kính ngạc với thái độ của anh. Những tưởng rằng anh sẽ xung đột với đám truyền thông này chứ.

Những ký giả cũng tưởng anh muốn nói cái gì, hoặc là tính khí của anh cuối cùng cũng muốn bộc phát, vô luận là cái gì thì cũng là một tính tức có giá trị, nhưng mà không có, anh ấy vẫn giữ thái độ bình thản như cũ.

Mọi người mới ngẩn ra một chút, mà Trì Diệu Hi đã đi đến xe của mình, lấy lại tinh thần, các ký giả lại bắt đầu đuổi theo.

".....Anh Trì nói như vậy, có phải hay không là gián tiếp thừa nhận những chuyện viết trên báo là đúng?"

"Anh Trì Diệu Hi, ngày mai là ngày họp đại hội cổ đông của tập đoàn Hồng Lực, chuyện này có gây ra trở ngại gì cho quyền kinh doanh của anh không, anh có muốn phát biểu ý kiến gì không?"

Trì Diệu Hi trầm mặt ngồi lên xe, đóng cửa xe lại, rất nhanh đem những thứ ồn ào bên ngoài chặn lại hết, chỉ bất quá, bên trong sẽ vẫn có một loại áp lực vô hình đáng sợ.

Tiểu Mã trộm dò xét thái độ của cấp trên mình một cái, anh thật sự rất muốn hỏi, anh ấy trả lời câu hỏi lúc nãy như thế nào?

Trì Diệu Hi cau mày nhắm mắt dưỡng thần, tiểu Mã đang cho là anh sẽ im lặng đến lúc về công ty, ai ngờ anh đột nhiên nhàn nhạt mở miệng, không có tức giận, mà chỉ đơn thuần là quá mệt mỏi.

"Điện thoại gọi được chưa?"

"Không có, hơn nữa....." Anh hít sâu, chuẩn bị thành thực báo cáo.

"Di động của thư ký Lê hình như đã ngưng sử dụng. Tối này thì cùng lắm chỉ là khóa máy, nhưng hôm nay đã là ngừng sử dụng.

"Có gọi cho La Trạch Hương không?"

"Cô ấy tắt máy."

"Còn nhà bà ngoại của cô ấy thì sao?"

"Cái đó..... Hôm nay tôi có đặc biệt qua đó một chuyến, nghe hàng xóm nói, khoảng một tháng trước bà đã qua Mỹ rồi, con gái nhỏ của bà đến đón. Tôi có hỏi xem có ai biết thư ký Lê đang ở đâu không, mọi người ai cũng trả lời rằng không biết."

Trì Diệu Hi mở mắt ra, trong lòng phiền não hết sức. Cô ấy có kế hoạch muốn rời đi sao? Anh nhớ hôm hẹn hò cô ấy có thái độ hơi kỳ lạ một chút.

Tại sao cô với anh luôn như vậy chứ? Mới vừa có cảm giác gần gũi một chút, lại lập tức có chuyện kéo hai người ra xa.

Đêm mưa hôm đó, La Vịnh Ân thừa nhận với anh rất nhiều chuyện, bao gồm cả chuyện cô ấy và Mộng Hằng tranh chấp ở phòng nghỉ, cùng với chuyện cô ly dị việc ly hôn của bọn họ mà uy hiếp buộc Mộng Hằng phải rời đi.

Cô còn nói cho anh biết, Mộng Hằng rất yêu anh, cô rất xin lỗi vì thời gian trước đã tạo ra nhiều chuyện làm tan vỡ hôn nhân của bọn họ.

Tối đây thì mọi chuyện đều đang trên phương hướng tốt, anh chỉ cần tìm Mộng Hằng trở về, thì mọi chuyện đều viên mãn. Cho nên khi anh nhận đơn từ chức của Mộng Hằng từ La Trạch Hương anh cũng không tức giận, bởi vì anh biết vì sao cô từ chức.

Anh cho là chỉ cần một ít đầu mối, thì việc muốn đem cô trở về cũng không quá khó khăn, anh thậm chí còn ngu dốt vạch ra kế hoạch đợi khi tìm được cô trở về sẽ kiếm thời gian đi du lịch một chuyến nữa.

Chẳng qua là, ngay sau đó một tuần trên báo lại đăng một số tin, làm cho tình cảm của bọn họ có thêm một nguy cơ mới.

Không trách được đám cho sẵn khi gọi điện thoại cho anh lại nhắc đến tên Tăng Đức Huân. Mới đầu anh còn nghĩ đám chó sẵn này thêm chuyện để có đề tài viết, mượn chuyện bọn họ ly hôn, liền thêm thắt vào.

Cho đến tuần sau khi thấy tấm hình được đăng trên báo, anh mới biết mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy. Trong tình huống nào mà một người đàn ông lại đưa người phụ nữ một bó hoa hồng và nhẫn chứ?

Như vậy còn phải hỏi thêm điều gì nữa sao?

Bởi vì sự xuất hiện của tờ báo này, mà câu nói của La Vĩnh Ân, rằng Mộng Hằng lựa chọn rồi đi như vậy là muốn thành toàn cho sự nghiệp của anh, là vì "quá Yêu anh, chuyện này cũng quá chăm chọc rồi.

Tình cảm của cô từ trước đến nay vẫn không thay đổi, đáng tiếc đối tượng ấy không phải là anh.

Nhớ đến trước đây lúc cô muốn chụp hình cưới, người đàn ông đầu tiên cô nghĩ đến là Tăng Đức Huân, anh còn chính mắt nhìn thấy bọn họ ôm nhau trong bệnh viện..... Hôm nay ngay cả hình ảnh ngọt ngào cùng nhau chọn nhẫn cũng bày ra trước mặt anh rồi, anh còn làm thế nào có thể tin tưởng cảm giác của mình, là Lê Mộng Hằng có tình cảm với anh chứ?

Anh thật là ngu ngốc! Từ đầu đến cuối cô chưa từng thừa nhận thích anh, ở trong mắt cô, anh chẳng qua là một người đàn ông có đầy khuyết điểm. Cô cũng nói rõ ràng như vậy, mà anh vẫn tự cho là đúng không chịu thừa nhận sự thật.

Trở lại công ty, tiểu Mã rạp khuôn đi theo sau anh, lúc vào phòng làm việc, Trì Diệu Hi thuận tay đem đèn tắt đi.

"Thời gian cũng không còn sớm, cậu về trước nghỉ ngơi đi." Cũng gần mười giờ tối rồi, thư ký mới như cậu ta gần đây chắc cũng mệt mỏi lắm.

"Tổng giám đốc....."

Anh đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn xa xa phong cảnh bên ngoài.

"Tôi không sao, cậu cứ về trước đi."

Lúc này tiểu Mã mới nhẹ nhàng đi ra khép cửa lại.

Bốn bề vắng lặng, lại đang đứng trong bóng tối, nên Trì Diệu Hi rốt cuộc cũng có thể buông thả tâm tình của mình, trong mắt của anh tràn ngập nỗi buồn.

Vợ trước, tình cảm của cô ấy của cô ấy như thế nào cũng không cần phải báo cáo với anh. Hai người cũng đã ly hôn, cho dù có còn liên hệ với nhau hay không, thì cũng không có đủ tư cách để can dự vào sự lựa chọn của nhau, có phải không?

Lựa chọn yêu cô, không muốn buông tay một cách dễ dàng, đó cũng là quyết định của anh.

Anh nhớ tới lần chơi trò chơi lúc hẹn hò.

Thật ra thì câu "Anh yêu em" mà anh nói, đối với anh không phải là đại mạo hiểm mà là lời thật lòng.

Ngày mai kết quả của hội nghị cổ đông như thế nào? Nói thật, bây giờ anh cũng không muốn quan tâm.

Hội nghị cổ đông được tiến hành đúng hạn, phòng họp số một chìm trong không khí quý dị trước cơn bão.

Trước khi hội nghị bắt đầu mấy phút Trì Diệu Hi mới bước vào phòng họp.

Lúc trước anh rất muốn lấy được quyền kinh doanh nên hàng năm đây là ngày mà anh mong đợi nhất, nhưng năm nay.... Cảm giác của anh lại thay đổi giống như tham gia lần này chỉ là một nhiệm vụ cần phải hoàn thành, rốt cuộc hội đồng có quyết định gì thì cũng không có ảnh hưởng đến anh.

Hội nghị bắt đầu, đúng như anh dự đoán, năm nay tiêu điểm nằm trên người anh. Vì mấy tờ báo lá cải bên ngoài mà bất kể là những người ủng hộ hay chống đối anh đều phải suy nghĩ.

".....Chuyện này có ảnh hưởng lớn đối với hình tượng của tổng giám đốc Trì, mấy ngày nay báo chí truyền thông liên tục nhắm vào anh, không biết tổng giám đốc Trì có muốn giải thích điều gì không?"

Trì Diệu Hi rốt cuộc đứng dậy.

"Tôi đúng thực là đã ly hôn với Lê Mộng Hằng."

Trong lúc nhất thời phòng họp vang lên tiếng xôn xao bàn luận không ngừng, Trì Chí Nhân nhìn con mình một cái, cũng không nói gì.

Đối với chuyện ly hôn lần này, làm ảnh hưởng đến chuyện đạt được một nửa quyền kinh doanh của anh rất nhiều.

"Báo chí cũng có nói, cô Lê Mộng Hằng có qua lại với cậu chủ nhà xí nghiệp Thiếu Đông, nên có thể nói chuyện ly hôn lần này cũng không thể trách tổng giám đốc được."

"Chuyện hôn nhân có vấn đề, thì cũng không phải là lỗi của một phía." Trì Diệu Hi nhàn nhạt nói.

Anh nói như vậy là cho cả đại hội cổ đông kinh ngạc. Đây là tự mình bỏ qua "kim bài miễn tội", tự thừa nhận mình cũng có lỗi sao? Chẳng qua là..... tại sao chứ? Ai cũng biết Trì Diệu Hi muốn đạt được một nửa quyền kinh doanh kia đến thế nào, chẳng lẽ..... Chuyện âm ỉ lần này, anh ta mới là người có lỗi lớn nhất sao? Trong lúc nhất thời, mọi người ghé tai nhau bàn tán xôn xao.

Đột nhiên cửa phòng họp bị đẩy ra, tiểu Mã cung kính khom người nói: "Xin lỗi đã quấy rầy mọi người, có tổng giám đốc phụ nhân muốn tham gia cuộc họp này."

Thân hình cao lớn của anh ngẩng ra, phía sau cửa hiện ra một bóng dáng xinh đẹp, trong phòng họp là một trận kinh ngạc, còn vẻ mặt hồ hững của Trì Diệu Hi rốt cuộc cũng thay đổi.

Mộng Hằng sao? Tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây?!

Thần sắc của cô rất mệt mỏi, giống như vừa lặn lội đường sá xa xôi tới đây, sau đó ánh mắt của cô nhìn thấy anh, hai người tầm mắt giằng co một lúc.

Lê Mộng Hằng than thở trong lòng. Cô đi vào phòng, cánh cửa phía sau không tiếng động đóng lại.

Hít sâu một hơi, cô mở miệng nói, "Trong khoảng thời gian gần đây vì chuyện riêng của tôi mà đã làm cho tập đoàn Hồng Lực gặp chút khó khăn, tôi thật sự rất xin lỗi. Đầu tiên tôi muốn nói là, chúng tôi không có ly hôn!"

Thành viên hội đồng quản trị người xem ta, ta xem người, một mảnh xôn xao.

Bây giờ là chuyện gì? Chồng nói ly hôn, còn vợ lại nói không có, đang chiếu phim vợ chồng cãi nhau sao?

Có cổ đông lên tiếng chất vấn, "Không ly hôn vậy sao cô lại qua lại với cậu chủ tập đoàn Thiếu Đông? Lại còn cùng chọn nhẫn cưới với nhau?"

"Tăng Đức Huân là học trưởng của tôi lúc còn đi học, vẫn luôn rất quan tâm tôi, tôi không phủ nhận là mình có qua lại với anh ấy, nhưng chẳng qua cả hai chỉ là bạn bè. Tấm hình trên báo cũng là thật, đúng là tôi với học trưởng đi mua hoa hồng cùng với nhẫn, cũng đúng là muốn dùng nhẫn đó đi cầu hôn, chẳng qua là người được cầu hôn đó không phải là tôi, mà là người phụ nữ anh ấy thích."

"Lấy có rất tốt đó!"

"Không việc gì phải lấy có, căn cứ vào những nhân tố cá nhân, tôi chỉ có thể nói đến đây." Cô khẽ khom người.

"Thật ngại quá, quấy rầy mọi người họp rồi." Nói xong liền quay người đi ra khỏi phòng.

Cô vừa đi ra ngoài không bao lâu, Trì Diệu Hi cũng đứng lên đuổi theo ra ngoài.

Trì Chí Nhân như ong mềnh, gõ nhẹ bàn mấy cái, dùng âm thanh uy nghi của mình nói, "Thiếu một cổ đông cũng không ảnh hưởng gì đến hội nghị, chúng ta tiếp tục, bắt đầu chương trình của hội nghị đi!"

Sự xuất hiện của Lê Mộng Hằng khiến rất nhiều người chú ý, lúc này cô đang đi trên hành lang, nên ai cũng ghé mắt nhìn một chút.

Trì Diệu Hi đuổi theo sau cô, vì để tránh ánh mắt tò mò của mọi người, anh trực tiếp bắt cóc cô lên xe, tìm một không gian yên tĩnh không có ai quấy rầy mà nói chuyện sau.

"Hội nghị của anh....." Lê Mộng Hằng lắp bắp nói. Trước kia cho dù có chuyện riêng gì lớn đến thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không bỏ qua công việc của mình, huống chi lần này lại là hội nghị cổ đông quan trọng như vậy!

"Không sao."

Trở lại nhà, hai người ngồi đối diện với nhau, thật lâu cũng không nói câu nào, Trì Diệu Hi mở miệng trước, "Mấy ngày nay em đi đâu vậy?"

"Ồ Mì được hai ngày thì La Trạch Hương mail cho em biết mấy chuyện trên báo, cũng nói là anh đang tìm em." Trước khi ra nước ngoài thì cô đã tắt điện thoại, cho nên có lẽ cũng có ký giả muốn liên lạc với cô mà cô không biết.

"Sau đó, em cảm thấy có lẽ mình nên đính chính một chút nên đã quay trở lại."

"Em với Tăng Đức Huân...."

"Anh ấy kết hôn rồi, cũng với người anh ấy thích. Mối này không có nói ra, là vì sợ tin tức này sẽ truyền ra ngoài, vợ của học trưởng có xuất thân rất bình thường, anh ấy muốn chém trước tầu sau, có thể giấu được bao lâu thì giấu bấy lâu, tốt nhất là tới khi cô ấy mang thai."

Trì Diệu Hi có chút kinh ngạc, những tưởng rằng lúc này cô nói là do muốn giữ mặt mũi cho anh, nhưng bây giờ theo cô nói, thì mấy ngày nay anh tức

giận, ghen tuông là không công à? Tất cả đều là do hiểu lầm sao?

"Học trường cũng đã xin lỗi vì chuyện này mà báo chí gây khó khăn cho em, còn nói, nếu như cần thì anh ấy có thể đứng ra giải thích." Mới vừa rồi lúc cô vào công ty, người đầu tiên cô gặp được là La Vịnh Ân, cô ấy nói với cô rất nhiều chuyện, nói thật, ngoài kinh ngạc ra thì cô cũng chỉ có thể kinh ngạc, không thể hiểu tại sao lúc đầu cô ấy lại nói dối với mình như vậy, nhưng cô vẫn rất cảm ơn cô ấy đã nói sự thật với cô .

"Nhưng mà, em vẫn không hiểu, tại sao lúc nào anh cũng có vẻ nhưng có hiểu lầm với học trường của em vậy?"

"Bởi vì hình như em rất tin tưởng anh ta, lúc cần chụp hình cưới người đầu tiên em nghĩ đến là anh ta. Anh còn tận mắt thấy hai người ôm nhau trong bệnh viện, lúc em uống say còn nói cái gì mà nếu như một năm sau hai người đều chưa có đối tượng, thì sẽ liền kết hôn, còn móc ghẹo với nhau!" Trì Diệu Hi càng nói càng tức.

"Quan trọng nhất là, nhân vật nam chính mà em thích kia, thoát nhìn rất giống với Tăng Đức Huân!"

Lệ Mộng Hằng rất kinh ngạc, trong lòng anh ấy thật đúng là giấu rất nhiều sự khó chịu nha, mà người trong cuộc như cô lại hoàn toàn không biết gì, "Em với anh ấy ôm nhau?"

"Hôm bà ngoại em nằm viện, anh xử lý chuyện ở chi nhánh miền trung xong chạy về liền đến bệnh viện, vừa đứng lúc thấy cảnh này."

"Anh có tới sao, sao không gọi em?"

"Em cũng rúc vào ngực người đàn ông khác rồi, anh còn gọi để làm gì?"

Lệ Mộng Hằng thật ra đã sớm nhớ đến tình huống lúc đó.

"Lúc đó em đang rất muốn khóc lớn một trận, anh ấy chẳng qua là đang an ủi em mà thôi. Nếu như anh đi qua, hoặc ở lại thêm một chút, có lẽ đã nhìn thấy bạn gái anh ấy, cũng không dẫn đến hiểu lầm lớn như vậy."

"Cứ coi như chuyện này là hiểu lầm đi, vậy chuyện móc ghẹo tay ước định là thế nào?"

Lệ Mộng Hằng bình tĩnh nhìn anh.

"Trong đời em chỉ có móc ghẹo tay ước định kết hôn với một người duy nhất, chẳng qua là người đó ở tiệc cuối năm uống say quá, chỉ sợ là bây giờ không còn nhớ gì hết."

"Em, ý em nói người đó là anh sao?" Trì Diệu Hi há to miệng, hình như kể từ ngày có cô làm thư ký, anh cũng uống rượu nhiều hơn, hiện tại...

Không phải là người trước giờ anh ghen tỵ lại chính là anh chứ?

"Thôi quên đi, anh không muốn thừa nhận cũng không ai ép anh."

Trì Diệu Hi suy nghĩ một chút, vậy rốt cuộc trước giờ mình cứ phòng bị Tăng Đức Huân là vì cái gì chứ!

"Cái đó..."

Lệ Mộng Hằng liếc mắt nhìn anh.

Có người mất hứng, có mấy lời cần phải nắm thời cơ nói liền mới được.

"Chúng ta, trước giờ chúng ta bên nhau vẫn luôn có một loại cảm giác, giống như thật vất vả mới tiến thêm được một bước, thì lại có chuyện kéo chúng ta ra xa, cho nên, thừa dịp này mọi chuyện đều đã hiểu rõ, anh muốn nói cho em biết, vô luận tương lai có chuyện gì xảy ra, thì xin hãy tin tưởng anh, anh là thật lòng yêu em"

Lệ Mộng Hằng kinh ngạc đến mức không nói nên lời. Lúc La Vịnh Ân giải thích cũng đã từng nói như vậy với cô, cô đúng là không thể tin nổi, rốt cuộc là do cô quá trì độn hay là Trì Diệu Hi che giấu quá tốt đây?

Chuyện cũ cũng đã giải thích rõ ràng hết, bởi vì mọi hiểu lầm đều được hóa giải hết, cô chợt phát hiện ra..... Là thật! Có lẽ Trì Diệu Hi không biết cách biểu đạt, nhưng anh cũng đã dùng phương thức của anh để yêu cô.

Thật lâu Lệ Mộng Hằng không nói tiếng nào, chợt cô lấy một tờ giấy trong túi xách ra đưa cho anh.

"Đây là câu trả lời của em, phía dưới em đã ký rồi, chỉ còn thiếu chữ ký của anh."

Giấy đăng ký kết hôn!

"Ồ Mì mọi việc rất đơn giản, kết hôn, ly hôn cũng không quan trọng, quan trọng là hai người có yêu nhau không, nếu như phải kết hôn mới có thể bày tỏ tình cảm thì chúng ta kết hôn đi."

Trì Diệu Hi rút cuộc cũng hiểu được tại sao cô lại nói với hội đồng quản trị là họ không có ly hôn. Vì hai người vẫn còn yêu nhau, cho nên hình thức có biến hóa như thế nào cũng không quan trọng.

Trì Diệu Hi ký tên mình thật nhanh, cười nói: "Vợ à, tờ giấy ly hôn hết hiệu lực rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Kết thúc

Tái hôn được nửa năm, sau khi lấy được hoàn toàn quyền kinh doanh thì Trì Diệu Hi càng bận rộn hơn, nhưng có bận thế nào đi nữa, anh vẫn không quên việc định kỳ đi du lịch chung quanh với vợ mình một chút, tình cảm hai vợ chồng cực kỳ tốt.

Khó có được một ngày nghỉ, Lê Mộng Hằng vội chạy đi chăm sóc đồng cây cối của mình, còn Trì Diệu Hi thì rất đam mê vào bếp chuẩn bị sinh tố bơ yêu thích cho vợ.

Anh vừa dùng muỗng lấy bơ, vừa lầm bầm, "Loại trái gì mà toàn một màu xanh, ngay cả nửa điểm mùi thơm của trái cây cũng không có, không biết tại sao cô ấy lại thích đến như vậy chứ? Ài, không đúng, cô ấy hình như cũng không dám ăn quá nhiều." Lại lấy từ tủ lạnh ra sữa tươi với đường.

"Mộng Hằng không thích uống sữa tươi, lại không ăn ngọt, tại sao lại thích uống sinh tố bơ chứ? Hơn nữa còn là thích nhất! Không hiểu, thật là không thể hiểu nổi!"

"Không hiểu cái gì?" Lê Mộng Hằng đi tới bồn lấy nước rửa tay, máy xay sinh tố cũng chạy.

"Một đồng thứ em không thích ở chung một chỗ lại trở thành thứ em thích nhất." Tắt máy xay, anh rót một ly sinh tố cho cô, giống như chợt nhớ tới thứ gì a lên một tiếng.

"Thế nào?"

"Anh nhớ trước kia trong mắt em, anh giống như chỉ có một đồng khuyết điểm, em không thích anh quá gia trưởng, làm gì cũng khó khăn, ăn uống thì kiêng kỵ nhiều, lại có tính tình không tốt....." Anh nhìn cô, đặc ý nói: "Thì ra em đã yêu anh từ lâu rồi."

Lê Mộng Hằng bật cười.

"Ông Trì à, em còn tưởng là anh sẽ không bao giờ đoán ra được huyền cơ trong đó chứ!"

"Em cũng thật quá đáng, chuyến du lịch đầu tiên của chúng ta đáng lẽ là có thể nói ra rồi, vậy mà lại không chịu nói."

"Làm sao em biết anh ngây thơ như vậy chứ! Huống chi lúc đó chúng ta còn hiểu lầm nhau, chẳng lẽ anh muốn em nói rằng anh là sinh tố bơ của em sao? Làm như vậy anh còn tưởng em bị bệnh nữa thì tiêu!"

Trì Diệu Hi bật cười.

"Mộng Hằng, anh yêu em."

"Em cũng yêu anh."

Hai người nhìn nhau cười, hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy thôi.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Ly Hôn Đã Hết Hiệu Lực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.